

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IRISH ANGEL SERIES

HEART — of — LIES

A Novel

JILL MARIE LANDIS

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv: <https://kitapy.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İRLANDA MELEĞİ SERİSİ

KALP

.

YALANLAR

Bir Roman

İkinci Kitap

JILL MARIE LANDIS

New York Times Çok Satan Yazarı

 ZONDERVAN®

Louisiana halkına -geçmişe, bugüne ve geleceğe.

RAB size her zaman yol gösterecektir;

Güneşin kavurduğu topraklarda ihtiyaçlarınızı
karşılacak ve bedeninizi güçlendirecektir.

Yeşaya 58:11

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

BÖLÜM 34

BÖLÜM 35

BÖLÜM 36

37. BÖLÜM

BÖLÜM 38

Ücretsiz Önizleme

Ayrıca Jill Marie Landis Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Düşüncelerinizi

Paylaşın

BÖLÜM 1

LOUISIANA 1875

BHilal şeklindeki bir ayın altında, derme çatma inşa edilmiş bir kulübe, bataklığın çikolata kahvesi suyuna dikilmiş eğri büğrü selvi kazıkların üzerinde duruyordu.

Ön tarafta bir rıhtım vardı. Kulübenin arkası, en iyi ihtimalle yanıltıcı, en kötü ihtimalle çamurlu bir bataklık olan bataklığın kenarına dokunuyordu. Yavaşça hareket eden sudan, uzun sazlıklardan ve yükseltiiler arasından binlerce göz onları izliyordu: timsahlar, misk sıçanları, vizonlar, sıçanlar, geyikler, arada bir de ayılar. Bataklığın sessiz sakinleri, burada suyun ve ansızın esen fırtınaların keyfine göre yaşıyorlardı.

Sonbahar gelmişti. Yazın bunaltıcı sıcağı gitmiş, kuzeyden inen serin havayla yumuşamıştı. Yakında yüz binlerce kuş kışın soğuşundan kaçmak için güneye, bataklığa akın edecekti.

Bataklık, kanatlı kuşlardan daha fazlası için bir sığınak yeriidi. İnsanlar da arka yolların sık çalılıkların arasından kıvrıldığı ve kilometrelerce uzanan sığ, dar su yollarının bataklığı kestiği yerlerde kolayca saklanabiliyordu.

Kulübede böyle bir insan yaşıyordu. Eski gazetelerle kaplı kaba yontulmuş selvi tahtalarından yapılmış duvarların içinde, Maddie Grande tekrarlayan bir kâbusun içinden inleyerek geçerken sessizlik işkence sesleriyle bozuluyordu. Her zaman aynıydı, her zaman korkunçtu. Maddie yine bir çocuktı ve çılgınca koşuyordu. Çıplak ayakları New Orleans'ın parke taşlı sokaklarını tokatlarken, öndeki sırık gibi adama yetişmek için mücadele ediyordu. Maddie'den çok da uzun olmayan sarışın bir kız onu bileğinden çekiştirirdi.

Adamın sadece sırtını görebiliyordu. Yağlı siyah saçları geniş kenarlı siyah şapkasının altından ve kambur omuzlarının üzerinden sarkıyordu. Ceketini iyice yıpranmıştı, bileklerine ulaşmayan manşetlerinin etrafı yıpranmıştı. Ceket omuzlarından gevşekçe sallanıyor, üçü koştukça sallanıyordu.

Bir santim daha uzun olan diğer çocuk Maddie'nin bileğini sıkıca kavradı ve bir uyarı fısıldadı. "Devam et. Bunu yapabilirsin."

Maddie her nasılsa geride kalırsa ödülünün dayak olacağını biliyordu. Merkür gibi, korku da ayaklarına kanatlar taktı.

Kâbus, unutulmuş anılardan oluşan bir sisin içinde ortaya çıktı; görüntünün kenarları, yağmurda çok uzun süre kalmış bir kitabın lekeli sayfaları gibi bulanık ve yırtıktı. Geçtikleri sokaklar serin ve nemliydi, hava yakın ve sıcaktı. Etraflarındaki sesler ve kokular tanıdıktı: Sabahın erken saatlerinde New Orleans. Fransız Pazarı'ndaki satıcılar mallarını yerleştirip müşterilere ve birbirlerine farklı dillerde bağırırken sokak lambaları sönmüştü. Kızılderililer kürk ve şifalı otlar satıyor; çiftçiler meyve, sebze ve

Baharatlar. Avcılar ve kasaplar her türden et sunuyordu. Balık tüccarları taze av ve bol miktarda deniz ürünü vaat ediyordu. Her renkten insan tezgâhları doldurdu.

Sahnenin arkasında köleler tütün, pamuk, çivit ve kamış yüklü domuz kafalarını yakındaki depolara taşıyordu. Pazarın yakınındaki sokaklarda içecek standları sıralanmıştı. Bamya ve taze demlenmiş kahve kokusu ağır ve nemli havayı kirletiyordu.

Kimse ayaktakımı üçlünün yanlarından kaçtığını fark etmedi. Maddie, sarışının teşvikiyle koşmaya devam etti.

Sonunda evlerin işyerleriyle yan yana durduğu bir alana ulaştılar. Arada sırada kapı ızgaralarının arasından serin, gölgeli avlulara bakıyordu. Durup elini şırıl şırıl akan çeşmelerden birine daldırmak, bir yudum su içmek istiyordu. Ama oyalanmasına izin verilmiyordu. Hızla ilerlemeye devam etmek için mücadele ederken hava ciğerlerini yakıyordu. Tökezleyip düşerse sarışın kızın bedenini caddede sürükleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Adam aniden durduğunda Maddie boşta kalan elini, ateş gibi ağrıyan bir dikişin olduğu tarafına götürdü. Önlerindeki kocaman kapının ahşap tahtalarına baktı. Kapı kalın bir sıva duvara sabitlenmişti.

Büyük kız arkasını döndü, ama ellerine o kadar korumacı bir şekilde yapışmış olan sarışın çocuğun yüzü hiçbir zaman tam olarak belirmedi. Yerinde soluk bir ovalden başka bir şey yoktu, bir yüzün olması gereken yerde dalgalanan, gölgeli bir boşluk.

O soluk, meçhul görüntü Maggie'yi sadece dehşetle değil, aynı zamanda yoğun bir keder ve kayıp duygusuyla doldurdu.

Yüzü olmayan kız Maddie'nin saçlarını okşadı ve fısıldadı, "Sana göz kulak olacağım. Ne olursa olsun."

Maddie aynı kâbusu sayısız kez yaşamıştı. Yasını tuttuğu bu çocuk kimdi? En iyi zamanlarında bile bu kâbus neden peşini bırakmıyordu?

Aynı şekilde tanımlanamayan iskelet adam, elini kaldırıp kapı tokmağındaki dövme demir halkayı kaldırmadan önce balgamlı bir öksürük çıkardı. Halka, son bir kalp atışının içi boş, uğursuz çınlamasıyla ahşap kapıya çarptı.

Kapı açıldığında adam kâbustan sıyrıldı. Maddie'nin eli sıkılaştı; büyük kızın eline yapıştı ve birlikte eşikten geçtiler. Etraflarındaki boşluk daralarak kan kırmızısı bir koridora dönüştü. Alevler duvarlardaki titrek gaz lambalarının kehribar küreciklerini yalıyordu. Kızların gölgeleri, son derece pahalı bir dokuya sahip duvar kaplamasının üzerinde dalgalanıp dans ediyordu.

Maddie'nin kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Koridordaki kapalı havada ağır bir parfüm kokusu vardı. Bir kapının açılıp kapanma sesini duydu. Arada sırada gırtlaktan bir kahkaha, bir inilti, bir çığlık geliyordu.

İlkinden farklı ama onun kadar ayırt edilemeyen başka bir adam aniden belirdi ve yavaşça kızlara doğru geldi. Maddie'nin kanı dondu. İlki kadar uzun boyluydu ama onun kadar sırık gibi değildi. Onun

Çarpık şapkası ona eğilmiş ve kırılmış bir soba borusunu hatırlatıyordu. İlerlerken siyah paltosunun kuyrukları arkasından sallanıyordu.

Maddie yanındaki çocuğun her an farkındaydı. Diğer kızın paniğini, kaskatı kesildiğini hissetti, haykırışını duydu. Aniden büyük kızın eli çekildi, tutuşları kırıldı.

Yüzü olmayan çocuk "Hayır!" diye bağırdı ve Maddie'yi yakalamaya çalıştı. Çığlıkları, aralarındaki havayı çatlatan bir tokat sesiyle aniden kesildi.

Siyah paltolu adam hiçbir uyarıda bulunmadan Maddie'yi omzuna aldı. Bir pirinç çuvalından daha saygısızca tutulan Maddie baş aşağı sallanıyor, kırmızı ve altın rengi halı kaplı zeminin dönen desenlerine bakıyordu. Başı dönmeye başladı. Yabancı onu kıpkırmızı koridorda sürükleyerek götürürken, diğer kız tekrar çığlık atmaya başladı ve Maddie de çığlık attı.

Karanlık etrafını sararken çığlık atmaya devam etti. Gölgeler ışığı boğana kadar çığlık attı. Kendi sesinden başka her şey kayboldu.

Nonun mırıltılı çığlıkları bataklıktaki sessizliği bozdu ve küçük kulübeyi doldurdu. Artık bir çocuk olmayan Maddie irkilerek uyandı.

Grande ter içinde kalarak doğruldu ve etrafındaki karanlık boşluğa baktı. Kafasında yankılanan çığlıklarla bacaklarını yosun tutmuş yatağının kenarından sarkıttı ve çıplak ayaklarını kaba döşeme tahtalarının üzerine koydu. Ayağa kalktı ve bir süre dar karyolasının yanında durup kulübenin gıcırtilarını ve iniltilerini dinledi

Su, kazıkların etrafından dolanırken. Rahatlatıcı, tanıdık bir sestti.

Odanın öbür ucuna, eğri büğrü bir rafın üzerinde duran uzun bir çömlek çömleğın yanına gitti. Rafın üzerindeki pencereden dışarı bakarak bir kepçeye uzandı, çömlektten taze su aldı ve soğuk sıvıyı dudaklarına götürdü.

Pencerenin dışında, bir kaşıık dolusu ay ışığı, karanlıkta simsiyah görünen koyu yeşil bir duvar olan uzun selvi ağaçlarının arasından süzölüyordu. Gri İspanyol yosunlarıyla kaplı hayalet orman bataklığın üzerinde yükseliyordu. Maddie dalgalanan camdaki yansımasının ötesine ve karanlığa baktı, kulübede ve bataklıkta yalnız olduğunun farkındaydı. Yine de hiç korkusu yoktu. New Orleans sokaklarında hayatta kalmıştı. Burada, bataklıkta korktuğı şeylerin çoğı insanlardan değil, doğadan geliyordu.

Ayrıca, ölümden korkmuyordu. En değer verdiklerini çoktan kaybetmişti. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

İçini çekti, yavaş akan suyun zar zor duyulabilen sesini dinledi, sonra avucunu soğuk cama bastırmak için uzandı. Kendi görüntüsü ona baktı, sessiz ışııkta anlaşılması zordu. Kalın, koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağıya dalgalı bir şekilde dökölüyordu. Bir parça yeşil dışında neredeyse aynı renkteki gözleri ona bakıyordu. Sağ kaşının ucundaki neredeyse solmuş yara izini ortaya çıkaracak kadar ay ışığı yoktu. Yara izinin oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu.

Karyolasına dönmek niyetiyle arkasını döndüğünde, ahşap bir kayığın iskelelerden birine sürtündüğünü duydu. Rahatlamış bir şekilde bir kez daha iç geçirdi. İkizler geri dönmüştü.

Masanın üzerindeki huysuz yağ lambasını kurcaladı. Altın rengi parıltı içeriği aydınlatarak odanın Maddie'nin uyuduğu tarafını ortaya çıkardı. Burası, ikizlerin giysilerini, eski tuzak parçalarını ve "tamir etmeleri gereken" eşyaları yığıldıkları karmakarışık inin tam tersine, derli toplu duruyordu.

Dışarıdaki rıhtımda ağır ayak sesleri duydu ve kapı açılınca döndü. Önce iri yarı ve geniş omuzlu kızıl saçlı Lawrence içeri girdi. Yüzünü kaplayan çiller lamba ışığında birbirine karışıyordu. Gözleri maviydi ve ona sürekli uyuşukluk görüntüsü veren ağır kapakların gölgesindeydi. Lawrence sadece ikiz kardeşi Terrance'ın onun yerine düşünmesine izin vermeye alıştığı için yavaş zekâlı görünüyordu. Hayatta uyurgezerlik yapmakta o kadar ustaydı ki, Lawrence nadiren düşünmeye ihtiyaç duyardı.

Maddie'ye başıyla selam verdi ve doğruca beyaz şimşek dolu kahverengi-beyaz sürahiye yöneldi. İşaret parmağını boynundaki halkaya geçirerek mantarı kaldırdı ve bir yudum aldı. Ancak o zaman dönüp ona gülümsedi.

Ama açık kapıya doğru dönüp baktığında yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Ne yapıyorsun Maddie?" Sanki sonradan aklına gelmiş gibi bir yudum daha aldı ve sürahiyi masanın ortasına, Terrance'ın onu beklerken bulacağı yere koydu.

Omuz silkti. Kâbusu hakkında hiç konuşmamış, hiçbir zaman zayıflık belirtisi göstermemişti. Korkaklık her zaman alay konusu olmuştu. Korkulardan yüksek sesle bahsedilmemeliydi, sanki sessizlik onları izlerinde soldurabilirmiş gibi.

Kendini bildi bileli ikizleri kardeşi olarak görüyordu. Yoksul çocuklar olarak New Orleans'ın sokaklarında ve arka sokaklarında çalışarak büyümüşlerdi. Yankesicilik yapmayı, dilenmeyi, diğerleri kalabalıkla uğraşırken dikkat dağıtmayı biliyorlardı. Çivilenmemiş her şeyi çaldılar. Onlara ısırmayı, tırmalamayı ve kanundan kaçmayı öğretmişlerdi ve olgunlaştıklarında bile hırsızlık hayatlarını benimsediler.

Terrance sonunda bataklığa taşınmaları gerektiğine karar verdiğinde Maddie bu değişikliği memnuniyetle karşıladı. Şehirde onun için hiçbir şey kalmamıştı. Evim dediği hiçbir yer yoktu.

Ne yaptığı ya da nerede yaşadığı kimsenin umurunda değildi.

Lawrence kıpırdandı ve karyolasına doğru döndü. Bir yığın giysiyi fırçaladı ve yere düşmelerine aldırmadı. Otururken yatak sarktı.

"Terrance nerede?" Açık kapıya doğru baktı.

Omuz silkti. "Deniz bisikletini bağlıyorum. Her an gelebilir."

Son üç gündür nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını sormaktan daha iyisini biliyordu. Ona söyleseler bile, ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

"Aç mısın?"

"Sabaha kadar bekleyebilirim."

Terrance'ın ayak seslerini duyduklarında gece için yatmaya hazır görünüyordu. Maddie döndü ve ikinci ikizin içeri girişini izledi. Aynı boyda ve iri yarı olan Terrance, bu kadar iri bir adama göre gizlice hareket ediyordu.

Ama yalnız değildi.

Adamın kollarında kucakladığı figürü gördüğünde şok onu güçlü bir dalgayla vurdu. Bilek hizasında siyah deri ayakkabılar giymiş iki küçük ayak, Konfederasyon Ordusu'na ait gri bir battaniyenin yıpranmış eteklerinin altından sarkıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı, bakışlarını kundaktaki çocuktan ayırıp Terrance'ın gözleriyle buluştu.

Soğuk ve duygusuz olmaları dışında kardeşleriyle aynı olan gözleri meydan okurcasına kısıldı. Sessizce ona kendisini eleştirmesi için meydan okudu. "Ben geleceğimize bakıyorum, olan bu." Sarkık karyolasının kenarında oturan kardeşine bir bakış fırlattı. "Bu, buradaki bazıları için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Yükünü Maddie'nin karyolasına taşıdı ve yavaşça duvarın yanına **b ı r a k t ı**. Battaniyeyi aşağıya doğru hafifçe çekiştirdiğinde Maddie kendini, başı sarmal siyah lülelerle dolu güzel küçük bir kıza bakarken buldu. Kız mışıl mışıl uyuyordu ve üzerinde köhne kulübedeki her şeyin toplamından daha değerli, kürk astarlı kırmızı bir pelerin vardı.

Maddie'nin kalbini bir sancı sıktı. Konuşamadığı için uzanıp çocuğun porselen yanağına dokunmayı o kadar çok istiyordu ki ellerini eteğinin kıvrımlarına sıkıştırmak zorunda kaldı.

"Neden?" Terrance'a döndü, çocuğun varlığının tek bir açıklaması olmasından korkuyordu. "Yeni bir kabile kurmayı düşünmüyorsun değil mi?"

Odanın öbür ucunda Lawrence güldü. Maddie ve Terrance, bir irade savaşına kilitlenmiş, onu görmezden geliyorlardı.

"O günler geride kaldı, Terrance. Dexter'la birlikte öldüler," diye fısıldadı.

Dexter Grande onların lideri, babası, koruyucusu, akıl hocası ve yargıcı olmuştu. Vizyon sahibiydi, kabilelerini bir arada tutan yapıştırıcıydı, çocuk grubunu "askere alan", onlara çalmayı ve sokaklarda hayatta kalmayı öğreten kişiydi.

İki yıl önce, altmış beş yaşındayken geçirdiği felç sonucu ölmüş ve onsuz kabilelerinden geriye kalanlar hızla dağılmıştı.

"Dexter'da işe yaradı, bende neden yaramasın?" Terrance tahmin yürüttü. "O öldü ama bu yeni bir kabile kuramayacağımız anlamına gelmez - sadece çocuklar değil, erkekler de. Aynı oyunları oynayabiliriz."

Maddie ona döndü. "Etrafına bir bak. Artık New Orleans'ta yaşamıyoruz."

Şehre geri dönmeyi düşünmek istemiyordu. Çoğunlukla ikizler hiç burada olmuyordu ve o yalnızdı.

ona gayet uygundu. Batakılıkta kendi kayıplarını hatırlatan hiçbir şey yoktu, sadece rıhtıma vuran suyun yumuşak, iyileştirici sesi ve dantelli selvilerin arasından geçen rüzgârın sessizliği vardı.

Şimdi masadaydı ve sürahiyi kaldırıyordu. Birkaç yudum aldı, sürahiyi yere bıraktı ve elinin tersiyle ağzını yokladı.

"Tek ihtiyacım olan birkaç bağlantı kurma şansı. Şimdilik Dexter'dan daha büyük düşünüyorum. Onu para kazanmak için kullanmayı düşünüyorum." Karyolada uyuyan çocuğa başıyla işaret etti. "Kazanılacak gerçek para varken neden onu bir iki dolar için dans ettirerek ya da sokakta yankesicilik yaparak vakit kaybedelim ki?"

"Sen söyle," dedi Lawrence. Bu onun en sevdiği sözlerden biriydi. Terrance her zaman mecburdu.

Hırsıyla parlayan Terrance'ın gözleri ışıldıyordu. "Tek kelime: *ödül*. Görünüşe bakılırsa kolay para, hem de çok. Dolandırıcılık için herhangi bir yetim bulabiliriz, ama bu..."

Maddie hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu: ödül alana kadar çocuğu saklamak mı yoksa Terrance'ın yeni bir kabile kurmak istediği fikri mi? Kesin olarak bildiği bir şey vardı: yataktaki kız yetim bir sokak çocuğu değildi. Bu çocuk varlıklı birine aitti. Bu çocuk özlenecekti.

Ailesi onu bulana kadar taş üstünde taş bırakmayacaktı. "Ya ödül yoksa?" Belirgin bir geçirme izledi Lawrence'ın sorgusu. Yan yattı ve kolunu katladı

başının altında.

Terrance omuz silkti ve kendi yatağına doğru yöneldi. "Olacak. Olmazsa fıdye isteriz." Maddie'ye baktı. "Eğer kimse onu istemiyorsa, sanırım yeni kabilemiz düşündüğümüzden daha erken başlayacak." Bakışları Maddie'ye yirmi iki yaşına inat bir yoğunlukla sabitlenmişti. "Bu durumda ne yapacağını hâlâ b i l i y o r s u n , değil mi Mad?"

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. İşe yarayacağını bilecek ve bir daha asla yapmak istemeyeceğini bilecek kadar sık yapmıştı.

"Hayır." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Ne demek hayır?" Terrance bir adım daha yaklaştı.

Geri adım atmadı. "Bunu yapmayacağım. Artık yapmayacağım."

Adam onun kolunu tuttu ve bükte. "Dediğimi yapacaksın. Artık yetki bende."

"Neyin sorumlusu?" Lawrence karyolasından onu izlerken, Dexter onun elinden kurtuldu ve aralarına mesafe koymak için kamaranın diğer ucuna doğru yürüdü. "Sen Dexter değilsin. Ayrıca, hiç burada olmuyorsun. Siz ikiniz New Orleans'a içmeye, fahişelik yapmaya, kumar oynamaya ve çalmaya giderken masaya yemek koyan ve burayı ayakta tutan benim. Senin pis işlerini yapmayacağım, Terrance. Artık kimsenin kirli işlerini yapmayacağım."

"Çok konuşuyorsun Maddie, ama ne dersem yapacağını biliyorum çünkü biz bir aileyiz. Kableden geriye kalan tek şey biziz." Yumuşadı.

ses tonuyla, neredeyse yalvarırcasına elini uzattı. "Haydi, Mad. Sen de bizimle aynı yemini ettin. Sadakat yemini ettin."

Adamın onu etkilemek için geçmişı kullandığını biliyordu. O sadece kendine sadıktı. Kız sadece bir amaç için bir araçtı.

"O günler geride kaldı, Terrance. Sadakat yemini ettiğim kabile dağıldı. Geriye sadece üçümüz kaldık. Bir daha bunun bir parçası olmayacağım."

"Değişiklik olsun diye biraz parayla hayatınızın ne kadar kolaylaşacağını bir düşünün."

"Bu şekilde değil," diye uyardı. "Masum bir çocuğu kaçırarak değil."

"Hepimiz New Orleans'a, eski yerimize geri dönebiliriz."

"Geri dönmeyeceğim. Burayı seviyorum."

Yüz ifadesi anında karardı. Kalçasındaki bıçağın sapına dokundu ama kadın geri adım atmayı reddetti ve onun soğuk bakışlarıyla karşılaştı.

"Ona bir şey olmasını hiç istemezsin, değil mi Mad?"

İnançsızlıkla ona baktı. Bu boş bir tehdit miydi, yoksa ciddi olabilir miydi? "Sen bile bir çocuğu öldürecek kadar alçalmazsın, değil mi?"

Gölgelerin arasından birbirlerine bakarken sessiz saniyeler geçip gitti.

"Beni test etme, Maddie. Sadece dediğimi yap."

"Peki," dedi isteksizce. "Ben ona göz kulak olurum."

Odanın öbür ucunda Lawrence çoktan ayı gibi horlamaya başlamıştı.

"O zaman ışığı söndür ve biraz uyu," diye emretti. "Sabah tahmin ettiğinden daha erken gelecek. Ben ve Lawrence şehre dönüp haber bekleyeceğiz. Umarım kızın ailesi yakında bir ödül teklif eder. Kızı ne kadar uzun süre saklı tutarsak, miktar o kadar artacaktır."

Maddie karyolasında uyuyan siyah saçlı çocuğa baktı. Dar yatağı küçük bir çocukla paylaşmayı umursamıyordu. Bunu kendi çocuğuyla da sık sık yapmıştı ama bu kez hem kalbi hem de ruhu itiraz ediyordu. Kanunun yanlış tarafında yaşamayı bırakmış olmayı umuyordu. Artık bu şekilde hayatta kalmak istemiyordu.

Özellikle de bu şekilde. Bir çocuğu çalarak değil.

BÖLÜM 2

Pinkerton ajanı Tom Abbott, Fransız Mahallesi'nde kiraladığı, seyrek döşenmiş odasından çıktı ve

Aşağıdaki avluda dar arnavut kaldırımını yol. Açık demir kapılardan geçti ve gürültü ve hareket dolu sokaklarda yürüdü; araba tekerleklerinin parke taşları üzerinde çıkardığı takırtılar, bağırışlar ve tiz kahkahalar. Arada sırada duyulan silah sesleri ve müzik tınıları gecenin havasına karışıyordu. New Orleans hiç uyumayan bir şehirdi ve mesleği nedeniyle Tom uzun günlere ve geç saatlere yabancı değildi.

Royal Caddesi'ne doğru ilerlerken yakasını kaldırdı ve şapkasını indirdi. Şehrin tehlikeli sokaklarında ilerlerken onu neredeyse görünmez kılacak kadar sıradan kıyafetler giymişti. Kahverengi yün ceketini alışkanlıkla geriye iterek belindeki kılıflı Colt'u ortaya çıkardı. New Orleans ülkedeki en yüksek cinayet oranlarından birine sahipti; akıllı bir adam açıkça silah veya bıçak taşımayı yasal hale getiren yasadan yararlandı.

Jackson Meydanı'na yaklaştığında hızını yavaşlattı ve heybetli Aziz Louis Katedrali'nin gölgesinde durakladı. Caddenin karşısında

Büyük kiliseden uzakta, bir grup misyoner açık havada bir aşevi kurmuştu. Boş bir dükkânın kapısının üzerine beyaz boyayla yazılmış *İsa Sizin Kurtarıcınızdır* yazılı bir çam parçası asılmıştı. Açık kapının dışında, testerelerin üzerinde iki uzun tahta kalas duruyordu - bir kase çorba ve bir parça ekmek için toplanan şehrin yoksulları için derme çatma bir masa.

Tom misyonerlere yaklaşmadan önce onları dikkatle inceledi. Baştan aşağı kasvetli gri giysiler giymiş yaşlı bir kadın tefle tempo tutarken yanındaki yaşlı adam açık bir İncil'den bir şeyler okuyordu. Yakınlarda, kırklı yaşlarının başında bir kadın masanın bir ucundaki derin tencereden çorba dolduruyordu. Dolu bir kâseyi bir fahişeye uzatırken gülümsedi.

Tom bakışlarının kalabalığı taramasına izin verdi. Düzenliydiler ve şimdi seyreliyorlardı. Sıra nihayet azaldığında, genç kadın etrafta dolaşmaya ve boş çorba kâselerini toplamaya başladı. Tom ona yaklaştığında, bakışları silahına kaymadan önce solmuş paltosunu ve hırpalanmış şapkasını incelemek için durakladı.

"Biz barışçıl insanlarız," dedi ona.

Başını salladı ve şapkasının kenarını çekiştirdi. "Anlıyorum hanımefendi."

"Eğer istediğiniz çorbaysa, servis sırası kocamda." Onları izlemek için işine ara vermiş olan adama doğru gülümsedi.

"Acaba bana biraz zaman ayırabilir misiniz? Birkaç sorum var. Uzun sürmez."

"Papaz Bennett size danışmanlık yapmaktan mutluluk duyacaktır." Bakışlarını İncil'i tutan yaşlı adama çevirdi ve ardından kalın seramik kâseler taşıyan masaya doğru ilerledi.

"Peşinde olduğum şey danışmanlık değil. Ben bir Pinkerton dedektifiyim." Ceketini, içine iliştirilmiş bir rozeti ortaya çıkaracak kadar açtı. Etrafta dolaşanlara kimliğinin reklamını yapmak istemiyordu.

"Bir dedektif mi?" Adam onun gözlerinde bir panik parıltısı gördü. Bir saniye sonra sakinleşti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bir kayıp vakası üzerinde çalışıyorum ve sokaklarda çalıştığınız için aradığım kadını bulmama yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye sahip olabileceğinizi umuyordum."

"Oh. Peki, o zaman, evet. Birkaç soruya cevap vermekten mutluluk duyarım."

"Oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı? Ya da isterseniz kocanızla konuşabilirim-"

"Benim için sorun değil." Elindeki kâseleri bıraktı, kocasına doğru yürüdü ve zar zor duyulabilen bir sesle onunla konuştu. Adam masanın karşısındaki Tom'a baktı ve başını salladı. Kadın eliyle işaret etti. "Benimle içeri gel. Henüz binada pek bir şey yok ama oturup sohbet edebileceğimiz bir bank var. Uzun süre kalamam."

"Anlıyorum," dedi ona. "Sadece birkaç dakika sürecek."

İçeride bir lamba yaktı ve bacayı dikkatlice yerine yerleştirdi. Oda sıcak sarı bir ışıltıya büründü. "Bu odayı düzenlemek için paramız yok."

Henüz bakanlığımızı kurmadık. Açları doyurmak zamanımızın ve paramızın çoğunu alıyor."

Bir duvara yaslanmış uzun bir bankı işaret etti. "Benim adım Elizabeth Henson. Kocam Papaz Bennett'in yeğeni. Singapur'da geçirdiğimiz beş yıldan yeni döndük."

Tom şehirde o kadar uzun süre kalmadıklarını duyunca hayal kırıklığına uğradı. Kadının yardım edebileceğinden şüpheliydi ama elinde sağlam bir ipucu olmadığı için yine de denemeye değerdi.

"Oturur musun?"

Bankın diğer ucuna, ışığa yakın bir yere oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Mum ışığının zayıf parıltısında bile, ellerinin ağır işlere alışık olmayan bir kadının yumuşak beyaz elleri olmadığını gördü.

Gülümsedi ve onun başlamasını bekledi.

"Teksas'ta bir kadın tarafından kız kardeşini aramam için kiralandım," diye söze başladı. "Onu en son yirmi üç yıl önce burada, New Orleans'ta görmüş. Kayıp kadın o zaman dokuz yaşındaydı."

Bayan Henson'ın kaşları çatıldı. "Hâlâ burada olduğundan emin misiniz? Ya da hayatta olduğundan?"

"Hiç de değil, ama en son görüldüğü yer burası. New Orleans mezarlıklarından herhangi birine gömüldüğüne dair bir kayıt bulamadım."

"Bir fakirin isimsiz mezarında olabilir."

"Olabilir, ama henüz pes etmedim. Lane kızları ailelerini kaybetmiş ve kısa bir süre sonra amcaları tarafından alınarak Fransız Mahallesi'nde bir geneleve satılmışlar. Oraya vardktan birkaç dakika sonra ayrılmışlar. İkisinden büyük olanı, yani temsil ettiğim kadın, orada büyümüş. Kız kardeşine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok, sadece kızın bir adam tarafından götürüldüğünü ve bir daha hiç görülmediğini biliyor."

Tom, Elizabeth Henson'ın solgunlaştığını fark etmekten kendini alamadı.

"İyi misin?" diye sordu. "Güzel bir hikaye olmadığını biliyorum."

"Neden beni sorguluyorsunuz Bay Abbott? New Orleans'taki onca insan arasından?"

"Dediğim gibi, çünkü sokaklarda olan şeylerden haberdarsınız. Çünkü genelevlerdeki kadınlarla temasınız var. Öyle, değil mi?"

Gözlerini kapattı ve başını hafifçe salladı. "Evet, elbette, bize geldiklerinde."

Kadının sakladığı bir şeyler olduğu hissine kapıldı.

"Her şeye rağmen kocanızla konuşmamı mı tercih edersiniz?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sana yardım edebilecek tek kişi benim. Ben şehirde büyüdüm."

"Megan Lane ismini hiç duydun mu?"

Bayan Henson'ın yüzü tamamen donuktu. Gözlerini odanın diğer ucuna dikmiş, tangasına asılı küçük tahta bir haçı parmaklıyordu

boynuna doladı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Dexter Grande adını hiç duydun mu?" diye sordu.

Gözleri büyüdü. Eli haçı kavradı. Hiçbir şey söylemedi.

"Bayan Henson? Onu tanıyor musunuz? Grande'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Tom, Megan Lane'i ararken yıllarca yetimhane, okul ve mezarlık kayıtlarını taramıştı. Evlat edinme kararlarını ve savaştan geriye kalan ilgili evrakları incelemişti.

"Bu ismi nereden duydun? Dexter Grande?" Elizabeth Henson fısıldadı.

"Belediye başkanlığı arşivinde çalışan bir kadından. Yoksul Çocukların Elden Çıkarılması Kayıtlarını taramama yardım etti. Elinde kanıt yok ama Dexter Grande adında bir adamın sokak hırsızlarından oluşan bir çeteyi yönettiğine dair hikayeler duymuş. Dickens'ın sayfalarından fırlamış bir tür Fagan olması gerekiyordu."

Tom kadının elini kucağına indirirken titrediğini fark etti. "Dexter Grande öldü," dedi kadın.

"Onu tanıyor muydun?"

Gözleri uzaklara dalıp gitmişti. "Onu uzun zaman önce tanıyordum. Savaştan önce."

"Bana bir şey söyleyebilir misin? Herhangi bir şey?"

"Dexter Grande kendini, çoğu küçük çocuklardan oluşan bir sokak hırsız çetesinin beyni olarak görüyordu. Birkaç güvenilir büyük çocuk vardı, ama on dört yaşına geldiklerinde bazen onları zorla dışarı atıyordu. En azından çoğunu. Küçük çocuklar daha uysaldı ve daha az yiyorlardı."

"Bu çocuklara nasıl ulaştı?" Tom'un içinde zaten bildiğine dair bir his vardı ama bunu ilk ağızdan duymak istiyordu.

Omuz silkti. "Bulabildiği her yerde. Çok fazla yetim vardı." İç çekti. "Hâlâ da var."

Tom'un gördüğü kayıtlar da bunu kanıtlıyordu. Sarı humma şehri sık sık şiddetle vururdu. Ellili yılların ortalarında Megan Lane kaybolduğunda da olmuştu. Yetim çocukları besleyemeyecek kadar fakir olan akrabaları onları sık sık kurumlara teslim ederdi. Elizabeth Henson'ın tepkisinden Tom, onun söylemek istediğinden daha fazlasını bildiğinden emindi. Pencereden dışarı baktı ve sesini alçalttı.

"Dexter Grande'nin sokak çetesine mi üyeydin?"

Gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Gözleri geniş, yuvarlak ve masmaviydi. Sarı bukleleri şapkasının siperliğinin altından görünüyordu. Müşterisi Laura Foster da güzel bir kadındı - sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Bu kadın pekâlâ onun kız kardeşi olabilirdi. Elizabeth Henson, Bayan Foster'ın verdiği kısa tanıma uymuyordu ama görünüş zamanla değişiyordu.

Kayıtları titizlikle taradıktan ve New Orleans'ın her yerinden insanlarla görüşükten sonra, yanlışlıkla

Megan Lane'e mi rastladın?

"Grande'nin hırsız çetesinin bir parçası mıydın?" diye tekrar sordu.

"Kabilesi." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Bize kabilesi dedi."

Biz.

"Grande seni bir yetimhanede mi buldu?"

Ayağa kalkmaya başladı, sonra sanki bacakları onu taşıyamayacakmış gibi bankın üzerine çöktü. Açık kapı aralığından karanlık sokağa doğru baktı.

"Hayır, tam olarak nereden geldiğimi ve halkımın kim olduğunu biliyorum. Nerede olduğumdan ya da ne yaptığımdan gurur duymuyorum Bay Abbott. Bu anlatacağım bir hikaye değil. Asla. Aradığınız kişinin ben olmadığımı söylediğimde bana inanın."

"Megan Lane'in kabilede olduğunu kesin olarak bilen biri var mı?"

"Hayır. Eğer öyleyse, zaten artık hepsi gitti. Dağıldılar. Ayrıca, hepimiz Dexter Grande ya da hayatlarımız hakkında hiçbir şey açıklamayacağımıza yemin ettik. Bu bir kan yeminiydi."

"Bu da sokaklarda neden bu kadar az bilgi olduğunu açıklıyor. Siz de yemin ettiniz mi?"

Alnını silmek için uzandı. Bu gece hiç esinti yoktu. Hava kapalı ve nemliydi.

"Yemin ettim, evet, ama şimdi Dexter Grande'den çok daha yüce bir Güce borçluyum." Eteğini düzeltti, sakın gülümsemesi

Geri. Ayağa kalktı ve ona baktı. "Ben yeniden doğdum Bay Abbot. O zamanlara dönüp bakmayı ya da onlar hakkında konuşmayı sevmiyorum. Gerçekten söyleyebileceğim tek şey bu."

Ayağa kalktı, hâlâ onun aradığı kadın olmadığına ikna olmamıştı. Ama bu gece onu daha fazla zorlamak istemiyordu.

"Megan Lane'i hatırlayabilecek kimse olmadığından kesinlikle emin misiniz? Onu bulmak Teksas'taki kız kardeşi için çok şey ifade eder. Bunun Megan'ın kendisi için ne anlama gelebileceğini bir düşünün."

Sakinleştirici bir nefes almak için tekrar gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, "Döndüğümünden beri kabile üyelerinin adlarını duyduğum tek kişiler Terrance ve Lawrence, Grande ikizleri. Eğer hâlâ New Orleans'talarsa, Anita Russo adında bir kadını nerede bulabileceğinizi söyleyebilirler, tabii hâlâ hayattaysa. Hastalandıklarında çocuklara o bakardı. Eğer hala buradalarsa Anita'nın nerede olduğunu biliyor olabilirler. Sizi diğerlerine götürebilir."

"Teşekkür ederim, Bayan Henson." Yeniden canlanan Tom, onun dışarı çıkmasını beklerken gülümsedi.

"Fazla umutlanmayın Bay Abbott," diye uyardı Elizabeth. "Kabile üyeleri gölge bir dünyada yaşar, kanunun yanlış tarafında var olurlar. Eğer onları bulursanız, Grande ikizleri sorularınıza cevap vermek istemeyeceklerdir, bu yüzden dikkatli olun. Çok dikkatli olun. Tehlikelidirler."

BÖLÜM 3

Maddie şafak sökmeden hemen önce uykuya daldı ve yanındaki çocuk yuvarlanıp ona tekme atınca irkilerek uyandı incik. Güneşin ılık sarı ışığı doğu penceresinden içeri süzülürken sessizce orada yatıyordu. Yan yatarak odayı inceledi.

İkizler çoktan gitmişlerdi, şüphesiz önceki geceki eylemlerini kutlamak için New Orleans'a geri dönüyorlardı. Yanındaki çocuğun uyuduğunu düşünerek yatakta bir süre daha oyalandı.

"Kimsin sen?"

Maddie kulağına fısıldanan kelimeleri hissettiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Kız ona doğru eğilmiş, yüzüne bakıyordu.

Hâlâ ince kırmızı pelerinine sarınmış olan çocuk yer açmak için yana kaydı. Mürekkep siyahı bukleleri dağılmıştı. İlgi çekici bir menekşe rengi olan gözleri uyku ve gözyaşları yüzünden şişmişti.

"Eee?" diye sordu kız. "Sen kimsin?"

"Sana bakan benim. Sen kimsin?"

"Ben Penelope Charlotte Perkins. Sekiz buçuk yaşımdayım ve Langetree Plantation'da yaşıyorum. En azından o iki korkunç adam beni dadımdan çalana kadar öyleydim. Neredeler?"

Çocuk kesinlikle hiç korku göstermiyordu. Maddie onun annesi için bağırmaya başlamasını bekliyordu.

"Burada değiller."

"Güzel. Bana tehlikede olduğumu söyleyip durdular. Bana da çenemi kapatmamı söylediler. Geri gelecekler mi?"

"Evet. Yakında. Ama merak etmeyin. Güvendesin." *Şimdilik.*

Penelope Maddie'nin gözlerinin içine baktı. "Babam hepinize çok kızacak. Beni bıraksanız iyi olur."

Maddie'nin bundan hiç şüphesi yoktu.

Çocuk bir dadı ve babasından bahsetmişti. Ya evde onun için yanıp tutuşan kalbi kırık bir anne yoksa? Belki de bu sevimli çocuğun babası, onun güvenliğiyle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğu için onu bir dadıya teslim etmişti. Belki de adam onu hak etmiyordu -

Maddie'nin zihni tehlikeli yönler sapmaya başladı.

"Peki ya annen?" diye sordu.

"Annem çok ağlıyor. Bebek öldüğünden beri." Penelope içten bir ah çekti. "Artık odasından da pek çıkmıyor ama babam iyileşeceğini söylüyor. Ben engel oluyormuşum, o yüzden beni bir süreliğine dadıyla gönderiyormuş. Sadece annem kendini daha iyi hissedene kadar." Omuz silkti. "Bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir? Bebek öldüğünden beri mutlu değil. Sanmıyorum ki

Ben etrafta olmadığım sürece nereye gittiğimin bir önemi yok. O iki fidyeci arabamızı durdurup beni yakaladıklarında Paducah'a Gail teyzemi ziyarete gidiyordum."

Maddie, Langetree Plantasyonu'nda yas tutan, kalbi zaten kırık olan kadını hayal etmemeye çalıştı. Şüphesiz o da bu çocuğu önemsiyordu. Kızının kayıp olduğunu biliyor muydu? Haber onlara ulaşmış mıydı?

"Başka erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Penelope başını salladı ve karmakarışık olmayan saç telleri güzelce sallanmaya başladı. İç çekti ve duvara yaslandı. Eğer korkmuşsa bile bunu belli etmedi.

"Hiç kimse. Bebeğin gelmesini çok bekledik ama sonra ölü doğdu. Babam bunun annem için çok ağır olduğunu söyledi. Ben de onu neşelendirmek için hiçbir şey yapamadım." İç çekti. "Sanırım orada olmamam daha iyi. Sadece ayak bağı oluyorum." Etrafına bakmak için durakladı. "Yine de burada kalmak istemiyorum."

Maddie boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı ve kendi küçüğünü, ilk çocuğunu hayal etti. Altı saatten fazla yaşamamış, mavi gözlü ve fildişi tenli bir kız çocuğu.

Çocuk şimdiye kadar on altı yaşında olmalıydı. Neredeyse beni büyükanne yapacak yaşta.

Penelope burnunu kırıştırdı. "Burası neden bu kadar dağınık?" "Ziyaretçi beklemiyordum."

"Bana adını söyleyecek misin?"

"Henüz değil."

"Beni eve götürecek misin?"

"Bugün değil."

"O zaman beni Paducah'a götürmeye ne dersin? Ben de oraya gidiyordum. Gail Teyzemde kalmak evde kalmaktan çok daha eğlenceli olacak, orası kesin."

Maddie'nin Penelope'yi ne zaman ya da nasıl serbest bırakacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bayan Penelope Charlotte Perkins'e boş yere umut vermeye cesaret edemiyordu. Tam olarak ne yapacağını bulana kadar ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. Hayatında bir ya da iki kez Terrance'a karşı gelmiş ve kötü sonuçlar almıştı.

Penelope sobaya doğru bakarak, "Açlıktan lüyorum," diye açıkladı.

Maddie karyoladan yuvarlandı ve eteğini silkeledi. O da şaşırtıcı derecede acıkmıştı.

"Kaabileceğin bir yer yok ve etrafta timsahlar var," diye uyardı, "o yüzden ben sabah ihtiyaçlarımı görmeye giderken sen olduğun yerde kal. Eğer dediklerimi yaparsan, iskeledeki yengeç tuzağını ve oltayı kontrol etmeme yardım edebilirsin."

Kız ona hiç sorun çıkarmadı. Maddie onun yıkanmasına yardım etti ve yengeç tuzağını çekmesine izin verdi, sonra da kızarmış yayın balığı ve irmikten oluşan bir kahvaltı hazırladı.

"Kremaya ihtiyacım var," dedi Penelope, gözlerini irmik yığınının dikerek.

Maddie güldü. "Bir fincan sade kahve ile yetinmek zorundasınız küçük hanım. Buralarda inek yok."

"Neden olmasın?"

"Bir tane vardı," dedi Maddie ciddi bir ifade takınarak, "ama onu bir timsah yedi."

Bunun, Bayan Perkins'in yakın zamanda kaçıp gitmesini engelleyeceğini düşündü.

Penelope'nin ısrarı üzerine Maddie çocuğun saçlarını taradı ve kırılmış bukleleri yeniden şekillendirmeye çalıştı. Uzun tellere dolanmış yay şeklindeki dekoratif gümüş tıraşı yerine taktı.

"Onlardan iki tane vardı," diye bilgi verdi Penelope. "Birini çaldın mı?"

Bu küçük parıltılar gerçek elmaslar."

Maddie ince ince işlenmiş parçaya baktı. "Diğerini ben çalmadım. Muhtemelen yolda bir yerlerde kaybetmişsinizdir."

Penelope kollarını kavuşturdu, kızgın olduğu belliydi. "O tarak çok para ederdi."

"Eminim," diye kabul etti Maddie. "Ama bende değil." "Muhtemelen o büyük hayvanlardan biri almıştır."

Brütüsler mi? diye düşündü Maddie. İkizler için mükemmel bir tanımlamaydı. Gülümsemekten kendini alamadı. "Size hiç dilinize dikkat etmenizi yoksa başınızın belaya gireceğini söyleyen oldu mu?" diye sordu.

"Babam aklımdan geçenleri söylememi sever. Kendimi savunmanın beni hayatta çok ileriye götüreceğini söylüyor."

Maddie, Penelope'nin saçlarıyla savaşmaya devam ederken bunu düşündü.

Penelope, "Dadı saçımı daha iyi yapıyor," dedi, "ama sanırım bu da işimi görecek."

"Kesinlikle," diye onayladı Maddie. "Eminim çok daha iyilerine alışksınızdır. Büyük bir eviniz var, değil mi?" Maddie çocuğun gür saçlarından bir tutam daha aldı.

"Oh, çok büyük. Bir gün babamın birine onu çaldığını söylediğini duydum, ama ona çalmanın günah olduğunu hatırlattığımda, aslında *onu çalmadığını* açıkladı. Langetree Plantation'ı vergi borcunu ödeyerek satın alabildiğini kastetmişti. Ondan önce o, annem ve ben New York'ta yaşıyorduk. Bir şey *çaldığını* söylemenin lafın gelişi olabileceğini biliyor muydun?"

"Artık biliyorum." Maddie, savaştan beri Güney'in her yerinde bir şeyleri yok pahasına alan halı torbacıları olduğunu eklemek istedi. Neredeyse bedavaya bir sürü şey alan tek kişi Bay Perkins değildi.

"Bazen babam bunu bir şarkı karşılığında aldığını söyler. Bir şeyi bir şarkı karşılığında aldığını hayal edebiliyor musun? Ne kadar aptalca."

Aptalca mı? Dexter her zaman Maddie'nin onun küçük altın bülbülü olduğunu söyleyerek övünürdü. Dexter ona daha önemli başka görevler verene kadar sokak köşelerinde şarkı söyleyerek onlara epey para kazandırmıştı. Kendi çocukluğu küçük Bayan Perkins'inkine hiç benzemiyordu; bu kesindi.

Penelope, "Güzel bir elbise giyip saçını da biraz düzeltirsen çok güzel olursun," diye karar verdi.

Maddie, sahip olduğu birkaç giysiden biri olan lacivert serj elbisesine baktı. Üzerinde en ufak bir süs yoktu.

o. Sahip olduğu hiçbir Şey Penelope Perkins'in "güzel" diyebileceği türden değildi.

Penelope omzunun üzerinden Maddie'ye baktı. Menekşe rengi gözleri açılmış, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ama yine de kalp şeklindeki yüzünü meydan okurcasına kaldırdı ve Maddie'nin gözlerinin içine baktı. "Tam olarak *ne zaman* gidebileceğimi söylemiştin?"

"Ben yapmadım," diye hatırlattı Maddie ona. Derin bir nefes aldı ve ikizler dönmeden önce ne kadar zamanı olduğunu merak etti.

BÖLÜM 4

L Ertesi gün öğleden önce Tom kalkmış ve evinden çıkmıştı.

Sokaktaki genç bir satıcıdan bir gazete aldı.

en yakın köşeye gitti, sonra da New Orleans Polisi Fransız Mahallesi Karakolu'na giden bir faytona bindi. Koyu renkli kirli sakalı dışında, gezintiye çıkmış iyi giyimli bir adamdan başka bir şeye benzemiyordu.

Çok geçmeden metropol polis teşkilatından Dedektif Frank Morgan'ın koltuğuna oturdu. Frank Morgan, Amerika'nın en kozmopolit şehrinde, belanın bamyacı tenceresi gibi kaynadığı bir yerde, gecesini gündüzüne katarak suça karşı kaybedilmiş bir savaş veren bir adamdı. Yüzünde çok çalışmış ve az maaş almış bir adamın ifadesi vardı.

Tom içeri girdiğinde Morgan arkasına yaslandı ve gülümsedi. Bir süre Tom'u inceledi. "Ben de tam birine sokağın karşısındaki arabadan kahve getirtecektim. Sen de ister misin? Bu sabah bir şey yedin mi?"

"Yemek yok, lütfen. Kahve iyi olur."

Bir sokak satıcısından sıcak *café au lait*. Tom bu düşüncüyü memnuniyetle karşıladı ama onu yatıştıracağından şüpheliydi. Sessizliğin içinde

Morgan, kuyruğunu kovalayarak değerli zamanını boşa harcamadığını umuyordu.

Frank dışarı çıktı ve adamlarından biriyle konuştu. Kısa sürede geri döndü ve tekrar masasının arkasına oturdu.

"Kahve birazdan burada olur," diye söz verdi. "Senin için ne yapabilirim Tom? Birlikte çalışmayalı uzun zaman oldu."

"Hiç Dexter Grande diye bir şey duydun mu?"

"Biraz, ama ne kadarının doğru olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neredeyse otuz yıl boyunca çocuk hırsızlarından oluşan bir çetenin arkasındaki beyindi. Duman gibi ele avuca sığmaz biriydi, her yaştan yirmi kadar çocuğun kendisi için çalıştığı söylenen bir adam için bu imkansız olmalıydı, ama bir şekilde başardı."

"Demek doğruymuş."

"Onlara kabilem diyordu. İyi eğitilmiş bir yankesici, otel hırsızı ve sinsî hırsızlar grubuydular. Dexter'ı babaları olarak görürlerdi ve ona tamamen sadıktılar. Sokaklarda başıboş kediler gibi dolaşırlardı ve bir o kadar da ele avuca sığmazlardı. Yakalanmaları imkansızdı ve yaşları nedeniyle mahkum edilmeleri de imkansızdı."

"Hepsi onun değildi, değil mi?"

"Bazıları öyle olabilir. Hepsi Grande adını kullanıyordu." "Nasıl oluyor da kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor?"

"Bu şehir son yirmi yılda küçük hırsızlıklardan çok daha fazlasıyla uğraştı. Elimizdeki bir muhbîr onların çoğunlukla

Barınak, sıcak yemek ve ev diyebilecekleri bir yer vaadiyle cezbedilen yetimler."

"Kabile hala faaliyette mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Grande yaklaşık iki yıl önce öldü."

Kahve geldi. Kahveyi getiren adamın Morgan'la konuşması gerekiyordu. Dedektif bir kez daha odasından çıkarak Tom'u düşünceleriyle baş başa bıraktı. Bir yudum almadan önce café au lait'nin kokusunu içine çekti.

Dexter Grande'nin kabilesi, manolyalar ve bataklıkların keskin misk kokusuyla parfümlenmiş bir şehre karışan Kaintuck nehir adamlarının, korsanların, canilerin ve katillerin uzun tarihindeki New Orleans efsanelerinden sadece biriydi. Şehrin şiddet dolu ve renkli geçmişi gizeminin bir parçasıydı. Kanun ve düzen ihtiyacı onu burada tutan şeydi.

Frank Morgan geri döndüğünde daha da telaşlı görünüyordu. "Grande'yle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Tom hızlıca Megan Lane'i arayışını özetledi ve birden fazla kaynağın kendisine Grande'nin çocuk koleksiyonu yaptığını söylediğini belirtti. "Benim için bir ipucu bulabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti Tom. "Konuştuğum eski kabile üyesi misyonerin Lane denen kadın hakkında söylediklerinden daha fazlasını bildiğine dair bir his var içimde."

"Sence bir misyoner yalan söyler mi?"

"Hayır, ama sanırım gerçeği saklamış olabilir. Yıllar boyunca orada o kadar çok çocuk olduğunu itiraf etti ki, bunu bilmek zor olurdu."

"İçimden bir ses onu asla bulamayacağınızı söylüyor." Frank kahvesini bitirdi ve masasındaki evrakları karıştırmaya başladı. Tom adamın işe dönmesi gerektiğini biliyordu. "Buraya girdiğinde Perkins'in davası için işe alınmış olabileceğini düşündüm." Frank kendi el yazısıyla karaladığı bir kâğıdı eline aldı. "Bu birkaç gün önce meydana gelen bir kaçırılma olayıyla ilgili bir rapor. Babasının şimdiye kadar özel yardım tutmuş olacağını düşünmüştüm, zira buradaki iş yoğunluğumuz herkesin malumu."

"Bir adam kaçırma." Tom'un midesi bulandı.

Savaştan önceki eğitimi sırasında Tom, zengin bir kongre üyesinin oğlunun kaçırılması olayını çözmek için deneyimli bir ajanla birlikte çalışmıştı. Adam, Yeniden Yapılanma döneminde seçilebilmek için Güney'e gelmiş bir Kuzeyliydi. Fidyeye istenmiş, ancak Tom ve ortağı tek bir ipucu bile bulamadan çocuk ölü bulunmuştu. Sonunda katillerin izini bulmuş olsalar da, Tom'un peşini bu dava bırakmamıştı.

Allan Pinkerton, Tom'u istifa etmemeye ikna etmek için New Orleans'a gelmişti ama Tom'un suçluluk duygusunu yatıştırmaya gelince, onu Tanrı'dan başka kimse affedemezdi. Tom hâlâ kendini affetmemişti.

"Elinde ne var? Herhangi bir şey?" Tom bilmek istedi.

"Çocuk ve dadısı bir aile otobüsünde seyahat ederken silahlı ve maskeli iki adam yanlarına yaklaşmış ve şoförün durmasını talep etmiştir. Para istediler ve sonunda çocuğu aldılar. Dadı, birbirlerine çok benzediklerini söyledi. Kardeş olabileceklerini düşünmüş."

Tom ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Birbirlerine benziyorlar mıydı?"

Morgan sayfayı indirdi ve Tom'a baktı. "Evet. Neden?"

"Grande ikizlerini hiç duydun mu?"

Frank'in bakışları bir anda onun üzerinde perçinlendi. "Büyük ikizler."

"Evet. Onları duydun mu?"

"Hayır. Nerede olduklarını biliyor musun?" Frank'in bakışları önce gazeteye, sonra da Tom'a kaydı.

"Hayır. Sadece beni kabileyle bağlantılı yaşı bir kadına g t rebileceklerini umduğum için ilgileniyordum. Anita Russo adında bir kadın. Misyoner bana ikizlerin onu nerede bulabileceğimi bilebileceklerini söyledi. Eğer Grande'ler buralardaysa, muhtemelen tehlikeli olduklarını söyledi."

"Kaç yaşındalar?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu kaçırılma olayıyla ilgili somut bir şey var mı?"

"Hiçbir şey. Ne yazık ki, kayıp bir çocuktan çok daha fazla endişelenmem gereken şeyler var. Kız  l  bulunmadıkça, ayak işlerini yapacak birkaç adamdan fazlasını ayıramam. Burada yanan bir barut fiısının kapağını tutmaya çalışıyorum."

"Eğer Grande ikizlerini sizin için bulursam, kaçırılma olayıyla ilgili olarak onları sorguya çekebilirsiniz. Tek istediğim kendi davamı çözmeme yardımcı olabilecek bazı bilgiler edinme şansı."

"İşimi kolaylaştırmanıza izin vermekten her zaman mutluluk duyarım. Yarınki gazetede kız için büyük bir  d l yayınlanacak. Eğer ortaya çıkarlarsa

Kaçıranlar siz olursanız, ödülü alırsınız ve biz de değişiklik olsun diye davayı kapatırız."

"Grande ikizlerini bulduğum anda, eğer onları bulursam, destek için sizinle irtibata geçeceğim. Senin de aynısını yapacağına güvenebilir miyim?" Tom sordu.

Frank ayağa kalktı ve Tom da ayağa kalktı. "Elbette." Pazarlığı mühürlemek için el sıkıştılar. "Sadece onları tek başınıza getirmeye çalışmayın."

"Merak etmeyin. Onları canlı istiyorum." "Çocuğun babası da öyle."

"Kendine iyi bak, Frank."

"Bu tavsiyelerin bazılarını kendiniz için kulak verin."

BÖLÜM 5

Topak suyun üstünde kayarak ilerlerken, sakinlerinin etrafındaki sessizlik sadece ara sıra sıçrayan bir su sesi ile bozuluyordu.

Maddie'nin sığınak teknesini itmek için kullandığı uzun, çatallı sırık. Bataklığın üzerindeki gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi, sabah güzel bir sonbahar havası vaadiyle doluydu. Deniz bisikletini dengede tutmaya ve doğru şekilde ilerletmeye odaklanan Maddie, bakışlarını önündeki suya dikti.

İlk öğrendiğinde, tekneyi kullanırken kendine güvenmesi haftalar almıştı. Ama bataklıkta özgürce hareket etmek istiyorsa, dümen tutma konusunda uzmanlaşması gerektiğini erkenden fark etmişti.

Pruvanın yanında bağdaş kurmuş oturan çocuğa baktı. Penelope parmak uçlarını suyun içinde gezdirmeye başladığında Maddie neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Penelope!"

Kız elini sudan çekti ve sessiz bir surat ifadesiyle kollarını kavuşturdu. Maddie'nin bakışları uzun sazların yüzeyde yüzen kireç yeşili su mercimeğiyle buluştuğu su kenarına kaydı. Kocaman bir

Timsah güneşin altında tembellik ediyor, yarık gözleriyle onların yavaşça süzülüşünü izliyordu.

Çocuk iki gündür Maddie'nin gözetimindeydi. Hem kendi hem de kızın geleceği hakkında bir karara varmasına yetecek kadar uzun bir süre. Terrance'ı hiç de memnun etmeyecek bir karar.

Neredeyse hedefine ulaştığında Maddie, su yollarının labirentini kesen ikinci bir dar kanalın açıklığına doğru döndü. Birkaç metre ötedeki bir kulübeyi gözlemek için dümeni durdurdu.

"Burası çok sıcak," diye homurdandı Penelope. "En kötü şekilde su içmeye ihtiyacım var. Su, her yerde su ve içecek bir damla bile yok."

"Sus," diye fısıldadı Maddie.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim." "Ama..."

"Sus artık. Suyu hemen alacaksın ama şimdilik manzaranın tadını çıkar."

Penelope fısıldayarak karşılık verdi. "*Manzara mı?* Yabani otlar ve çamurlu suya görülecek bir şey mi diyorsun? Burası *çok* sıkıcı. Her gün aynı kıyafetleri giymekten ve bataklıktan bıktım usandım."

Maddie onu görmezden gelmeye çalıştı. Suyun karşı kıyısındaki kulübenin kapısı açıldı ve altmışlı yaşlarının sonlarında, gür, tuzlu ve biberli saçları olan bir kadın iskeleye çıkıp bir yengeç kapanı çekti. Kadın içindekileri bir kovaya boşalttı, sonra da kapanı bıraktı.

suya geri döndü. Ellerini sırtının küçük kısmına koydu ve içeri girmeden önce birkaç saniye etrafına bakarak gerindi.

Maddie direği tekrar düzeltti, çatalı bataklığın derinliklerine dikti ve deniz bisikletini ana kanala doğru geri sürdü. Beş dakika geçmeden kulübenin önündeki iskeleyle ulaşmışlardı.

"Burada ne işimiz var?" Penelope bilmek istedi.

"Bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum. Sana bir bardak su verir." Penelope mekâna şüpheyle baktı. "O adamlar burada mı?" "Hayır."

Kazıklara ulaştılar ve Maddie seslendi, "Hooey!
Evde kimse var mı?"

Kapı açılmadan önce iki kez daha seslendi ve Anita Russo dışarı çıktı, ellerini uyumsuz eteği ve bluzunun üzerindeki lekeli önlüğe sildi. Maddie'ye baktı.

"Bakın kim gelmiş." Çocuğu görünce gülümsemesi soldu. "Neyin peşindesin Madeline?"

"Ha!" Penelope Maddie'yi göstererek bağırdı. "Senin adın Madeline!"

Maddie iki gün boyunca Penelope'ye adını söylemeyi reddetmişti. Çocuk daha sonra yetkililere ne kadar az şey anlatabilirse o kadar iyiydi.

"Neler oluyor?" Anita sordu. "Sonra açıklarım," dedi Maddie.

"Bir bardak su içebilir miyim?" Penelope sordu. "Gerçekten susadım."

Kadın Maddie'ye baktı, o da başıyla onayladı.

"Elbette yapabilirsin. Oradan çıkmana yardım edeyim, sonra içeri gelip büyü yapabilirsin. Geleceğini bilseydim, sana biraz kek yapardım."

"Belki şimdi bana biraz hazırlayabilirsin. Susadım ve Açlıktan ölüyorum," diye teminat verdi Penelope.

İçeri girdiler ve Penelope bir bardak su içer içmez dikkatini köşede yatan kelleşmiş yaşlı bir rakun köpeğine yöneltti. Köpeği sevmek için izin istedi ve izin verilince yaşlı tazının yanına diz çöktü ve sanki köpek her kelimeyi anlıyormuş gibi konuşmaya başladı.

Anita yassı kekler için gerekli malzemeleri topladıktan sonra masaya geri döndü ve Maddie'ye doğru eğildi.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye fısıldadı.

Maddie, Anita Russo'yu kendini bildi bileli tanıyordu. Şifalı otlar ve iksirler konusunda bilgili olan bu kendi kendini yetiştirmiş şifacı, kabilenin çocuklarına kendi çocuklarıymış gibi bakmıştı. Maddie'nin iki çocuğunu da dünyaya getiren Anita'ydı. Onların yasını tutarken ona sıkıca sarılan ve onu sallayan Anita'ydı. Anita, Maddie'nin hatırlayabildiği anneye en yakın şeydi.

Maddie dirseğini masaya yasladı. Başını salladı ve elinin üzerine koydu. "O çocuğu eve ikizler getirdi.

geceler önce," dedi.

"Oh, hayır. Nedenini sormaya korkuyorum."

"Terrance onun için bir ödül toplamayı umuyor. Ya öyle yapacak ya da fidye isteyecek." Omuz silkti. "Onu hiç geri vermeyebilir de. Hatta yeni bir kabile bile kurabilir."

Anita kendine yağ gibi koyu bir fincan kahve doldurup Maddie'nin karşısına otururken hiçbir yorum yapmadı. Penelope'nin köpeğin kulaklarını yukarı çekip birbirine bağlamaya çalışmasını izledi. Köpeğin dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı.

"Çok güzel bir kız," diye gözlemledi Anita.

Maddie başını salladı. "Bunu yapmasına izin veremem, Anita. O hayatı sonsuza dek bırakıyorum."

Her şeyin bittiğine inanıyordu ama kaçırılma olayı işleri karıştırmıştı. Geçmişten arınmış ve özgür bir hayat istiyorsa, ikizlerden uzaklaşması ve her şeye yeniden başlaması gerektiğini hiç şüphesiz biliyordu. Bilmediği şey ise beş kuruş parası olmadan bunu nasıl başaracağıydı.

"Hayatınızı değiştirmek kendi gölgenizden kurtulmaya çalışmak gibi bir şey olur." Anita sustu ve Maddie'yi izleyerek devam etmesini bekledi.

Maddie yaşının akıl hocasını ne kadar etkilediğini fark etmemişti. Her zaman Anita'nın yardım ve tavsiye vermek için orada olacağını hayal etmişti. Ama şimdi onu kambur omuzları ve yüzüyle görünce

Zamanın izleriyle kaplı Maddie, Anita'nın sonsuza dek yanında olamayacağını üzüntüyle fark etti.

Maddie düşüncelerini odanın karşısındaki küçük kıza geri döndürmeye zorladı.

Sesini kısık bir fısıltıya indirdi.

"Bunu yapamam, 'Nita. Şu çocuğa bak. O diğerleri gibi değil. Paradan geliyor. Söylediği her kelimeye bunu duyuyorum. Ailesi onu geri almak için her şeyi yapabilecek servete ve güce sahip. Bu konuda içimde kötü bir his var. Bana her zaman kalbimin söylediklerini görmezden gelmememi söyledin."

"Eğer tavsiye için geldiyseniz -"

Penelope onlara doğru döndü. Yaşlı kadın durakladı, sonra ayağa kalktı, duvara dayalı kuru lavaboya doğru yürüdü ve bayat bir bisküviyi almak için bir tavaya daldı. Penelope'ye uzattı. "O yaşlı tazi bunları çok sever. Bunu ona ver."

Çocuk odanın öbür ucuna koştu, bisküviyi kaptı ve geri dönüp köpeğin yanındaki pis yere oturdu. Anita masaya geri döndü.

"Onunla ne yapacaksın?"

"Onu eve geri götürene kadar burada bırakabileceğimi umuyordum. Korkarım ikizler bugün geç saatlerde dönecek. En geç yarın. Geldiklerinde, onları kızın kaçtığına ikna edeceğim ve onları boşa kürek çekmeye yönlendireceğim. Onlar gittikten sonra, onu geri alacağım."

"Buralarda çocuk bakacak durumda değilim. Eskisi kadar dinç değilim."

"Eğer şimdi onu alıp gidersem, beni takip ederler. Eğer onu alırsan, onlar tekrar gidene kadar onları oyalayabilirim."

"Çoktan dönmüş olabilirler. Gittiğinizi görürlerse ya burada ya da ticaret merkezinde olduğunuzu anlayıp sizi aramaya geleceklerdir."

Maddie omuz silkti. "Onu sosyal bir ziyarete götürmemde yanlış bir şey yok, değil mi?"

"Terrance senin gibi yumuşak kalpli değil Maddie. Ona ihanet ettiğimi öğrenirse beni ele verir," dedi Anita. "Ona karşı gelersen seninkini de alır. Seni öldürmesini nasıl engelleyeceksin?"

"O beni asla öldürmez."

"Olabilir, ama seni çok kötü yaralayabilir."

"Sürekli Kentucky'ye gitmekten bahsediyor. Ben tuzaklarımı kontrol ederken kaçtığını söyleyeceğim ve onları kuzeydoğuya götüreceğim."

"Artık çok iyi bir yalancı değilsin."

Maddie omuz silkti. "Sadece pratik yapmıyorum."

Anita kahvesini bitirdi ve boş fincanı beklemeye bıraktı. "Onu asla gözünün önünden ayırmayacağını bilirlerdi."

Maddie daha yakına eğildi, sesini alçalttı. "Onu evine, halkına götürmeme yardım etmelisin. Artık bir kabile yok ve yeni bir kabile kurmanın bir parçası olmak istemiyorum. Hırsızlığı bıraktım ama ikizler asla değişmeyecek. Bununla yüzleşmemin tam zamanı."

"İkizler konusunda haklısın. Asla dürüst bir yaşam süremeyecekler," dedi Anita.

"Yetimler ve terk edilmiş sokak çocukları neyse de birinin çocuğunu çalmak artık benim için düşünülemez bir şey. Bu küçük kızın annesinin yaşadığı acıları düşündüğümde-" Maddie derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı.

Odanın diğer ucunda yere oturmuş, bir eli Anita'nın köpeğinin üzerinde olan Penelope onları dikkatle izliyordu. "Siz ikiniz benim hakkımda fısıldaşıyor musunuz?"

Maddie, "Seni bir ya da iki günlüğüne burada bırakıyorum," dedi.

"Burası *neresi*? Bir kasabaya yaklaştık mı?" Penelope ayağa kalktı ve önce bir ayağını sonra diğerini yere vurdu. "Seni uyarıyorum; beni Paducah'a, Gail Teyzemin yanına götürsen iyi edersin - yoksa babamla başın büyük belaya girer. Büyük bela."

"Seni eve geri götüreceğim ama önce birkaç eşyanı toplamam gerekiyor."

"Peki ya diğer ikisi?"

Maddie derin bir nefes aldı ve eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti. "İşte bu yüzden burada kalmalısın. Her an geri gelebilirler."

Anita içini çekti ve başını salladı. "Bu benim en iyi kararına aykırı."

Penelope bir an Anita'yı inceledi ve sonra kollarını kavuşturdu. "Burada kalmak istemiyorum."

"Burada daha güvende olursun."

"Yakında dönecek misin?" Penelope'nin sesi  atallaştı. Cesaretinin bir kısmı azalmıştı.

" ok yakında."

"O zaman beni Kentucky'ye mi
götürüyorsun?" "Seni ait olduğun yere geri
götürüyorum."

Maddie kalbini sertleştirdi - en azından denedi. Arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Kapıyı açarken menteşeleri gıcırdadı. Penelope ve Anita onu rıhtıma kadar takip ettiler ve Maddie'nin dikkatle deniz bisikletine tırmanışını izlediler. Penelope onu tahta basamaklardan su hattına kadar takip etmeye kalkışmadan önce, Anita bir elini yavaşça onun omzuna koydu.

"Madeline, beni de yanında götür!" Penelope talep etti. Ayağını sertçe rıhtıma vurdu. "Burada kalmak istemiyorum. Burada kalmayacağım. Bu kadını tanımıyorum."

"Sadece bir ya da iki günlüğüne."

Maddie, Anita'nın çocukla usulca konuştuğunu duydu. Dengesini kaybetmemeye dikkat ederek karanlık suya odaklandı. Birkaç metre uzaklaştığında omzunun üzerinden geriye baktı.

Penelope ve Anita yan yana durmuş onu izliyorlardı.

"Acele etmeniz iyi olur!" Penelope seslendi. "Yoksa pişman olacaksın.

Duydun mu?"

Maddie arkasını döndü. Bu sefer arkasına bakmadı.

BÖLÜM 6

Frank Morgan'la konuştuktan iki gece sonra Tom'un çenesinde hâlâ kirli sakallar vardı. Hırpalanmış bir şapka giymiş ve soluk kahverengi paltosuyla Gallatin Caddesi'ndeki Sarı Ay Salonu'na girdi ve doğruca barın etrafında toplanmış bir grup adama yöneldi. Sarı Ay'ın bir günah yuvası olarak ünü, şehrin yeraltı mahallesindeki pek çok uğrak yeriyle kıyaslanabilirdi ama Tom burada da Absinthe House gibi güzel kafelerde olduğu kadar evinde gibiydi.

Ücretsiz öğle yemekleri Crescent City'de son zamanlarda popüler hale gelmişti. Sadece zenginler salon sahiplerinin cömertliğinden faydalanmakla kalmıyor, aynı zamanda binlerce işsiz ve yoksul erkeğe de günde bir öğün sıcak yemek temin ediliyordu. On beş sentlik bir içki karşılığında, müşteriler ekmek ve tereyağı eşliğinde bir kase dolusu ıstırıdye çorbası ve menüye bağılı olarak sığır eti, *tavuk* eti, koyun eti, haşlanmış domates veya makarna *à la Française* yiyebiliyordu.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve odada sayısız gizli silah olduğunu anladı. Üzerinde sadece bir tabanca değil, baldırına bağılı bir bıçak ve ceketinin cebine sıkıştırılmış bir derringer vardı.

Bir içki ısmarladı, yemek hazırladı ve odanın arka köşesindeki soğuk sobanın yanındaki açık sandalyeye yöneldi. O sabah *Times Picayune* gazetesi almış ve tam sayfa bir ilan okumuştı. Kaçırılan çocuğun babası yüklü bir ödül teklif ediyordu. Ayrıca Penelope Perkins'in bir çizimi de haberin başlığına eşlik ediyordu.

Dün gece, şu anda içinde bulunduğu gibi New Orleans'ın bel altı kesimine hitap eden çok sayıda bara uğramış ama hiçbir ipucu bulamamıştı. Şimdi bir ısırık alırken odayı ölçüp biçiyordu. Yemekler sıcak ve yeterince iyiydi, neyse ki içkiler de suluydu. Güveç kâsesini bitirdi, sonra dumanla dolu barda midesi kaldırabildiği kadar uzun süre oturup kalabalığı taradı. Sonunda sandalyesinden kalktı.

"Gidiyor musun?" Yakınlarda, yırtık pırtık bir ceket giymiş dişsiz bir adam boş koltuğuna bakıyordu.

Tom sandalyeyi göstererek, "Al şunu," dedi.

Adam, sol gözünün üzerinde siyah bir yama olan bir arkadaşıyla birlikte yanından geçip gitti. Tom uzaklaşmak üzereydi ki dişsiz adamın arkadaşına ne sorduğunu duydu.

"Son zamanlarda Grande'leri gördün mü?"

Tom durakladı, hırpalanmış şapkasının kenarını düzeltmeye odaklanıyormuş gibi yaptı. Ter lekeleri bandı bozmuştu. Nereden geldiğini hatırlamıyordu - büyük olasılıkla bir çöp yığınının. Kılık değiştirmek için her türlü yerden giysi toplama alışkanlığı vardı.

"Onları az önce Elma Ağacı'nda gördüm." Tek gözlü adam hâlâ bir sandalyenin açılmasını bekliyordu. "Şimdi bataklıkta bir yerde yaşadıklarını duydum."

"Ne yaptıklarını merak ediyorum."

"İyi bir şey olmadığı kesin."

Bir sandalye açıldı ve tek gözlü adam oturduğunda iki adam da kahkahayı paylaştı. Şakalaşmaları kumardan bahsetmeye dönüştü. Tom nihayet kaldırıma çıktığında, günlerdir olmadığı kadar kendinden emin hissediyordu. Megan Lane'i bulmasına yardım edebilecek ve hatta Frank Morgan'a para kazandırabilecek bir ipucu bulmuştu. Çok azdı ama sezgileri ona yaklaştığını söylüyordu.

An saat sonra, Morgan'la görüşmek için karakola uğradıktan sonra Tom, Apple Tree'ye girdi. İki gizli New Orleans polisleri çok geride değildi. Salonun dışında iki polis daha vardı. Grande ikizlerini h e m e n fark etti. Onları gözden kaçırmak zordu; ikisi de iri yarı, kas yığını adamlardı. Bir avuç palavracı ile birlikte, ikizler salonun arka tarafına yakın bir poker masasında oturuyorlardı.

Memurlara Grande'lere tek başına yaklaşacağını sessizce işaret etti. Onlarla birlikte gitmeyi ve onlar dışarı çıktıktan sonra polislerin onları sorgulamak üzere içeri almalarına izin vermeyi umuyordu. Tom'un isteyeceği son şey, hırsızlar ve canilerle dolu bir odada adamların kendisine sırt çevirmesiydi.

İlk başta ikizleri birbirinden ayırmakta zorlandı, ancak birkaç dakikalık gözlemden sonra birinin tüm konuşmayı yaptığını, diğerinin ise

Ağabey ya viski bardağının dibine ya da barmaidlere baktı.

Tom odanın diğer ucundaki poker masasına doğru ilerledi. Arkasını dönüp bara baktı ve kart oynayan adamlara sırtını dönerek onların konuşmalarını dinledi.

"Demek öyle," dedi daha girişken olan ikiz, "bunu başardığımızı sanıyorduk."

"Bunu başardık," dedi kardeşi. Sesi aynıydı ama aldığı alkolün etkisiyle daha yavaş bir tonda çıkıyordu.

"Kapa çeneni Lawrence," dedi ilki. Sonra güldü ve ekledi, "Adam sarhoş. Hiçbir şeyimiz yok. Kız kardeşimizle bataklıkta bir kulübede yaşıyoruz -"

Tom, kız kardeş olarak düşündükleri kadının muhtemelen kan bağı olmadığını hatırlayana kadar, çilek rengi saçları ve etli kolları olan iri yarı bir kadın hayal etti. Cep saatini çıkardı, kapağını açtı ve saati kontrol etti.

"Ama işler değişiyor -"

Tom bir *gümbürtü* gibi bir ses duydu ve sonra sarhoş ikiz, "Bana neden vurmak istiyorsun, Terrance?" diye sızlandı.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Tom hemen içkisini aldı ve poker masasındaki boş bir koltuğa taşıdı.

"Oturmamın sakıncası var mı beyler?"

Masanın etrafından karanlık ve şüpheli bakışlar onu süzdü. Odanın diğer ucundaki görevliler biraz daha yaklaştı. Arkasını kolladıklarını anlamak için bakmasına gerek yoktu. Tom bir an nefesini tuttu, bıraktı ve olabildiğince soğukkanlılıkla arkasına yaslandı. Lawrence adındaki ikiz ona aldırmadı. Öte yandan Terrance temkinli görünüyordu.

Tom ona, "Güzel bıçak," dedi, Terrance'ın kalçasına sarılı Bowie'ye bakarak.

"Evet. Ölü bir Houma Kızılderilisinden aldım." "Hiç kaldığını bilmiyordum," dedi Tom.

"Onlardan geriye kalanlar buranın kuzeyindeki Mississippi kıyılarında yaşıyor."

Tom, Terrance Grande'nin kirli geyik derisi paltosunun ve bol yün pantolonunun altında ne kadar cephanelik taşıdığını merak etti.

Sonunda Tom'a bir el dağıttılar, o da Terrance ve diğerlerinin kazanmasına izin vererek durumu eşitledi. Kırk dakika boyunca konuştular ve oynadılar. Kimse Tom'un onlarla içki içmediğini fark etmedi. Ama Tom başka bir yere geçmelerini öneremedi, yakındaki bir masadan biri sandalyesini fırlatınca oyun bozuldu. Sandalye Lawrence Grande'nin omuzlarına düştü. Bir kükremeye ayağa fırladı ve kavga başladı. Tom da kavgaya katıldı ve Terrance Grande'nin yanında, onun arkasını kollayarak dövüşmeye başladı.

Kavga bu geceki kart oyununu hemen hemen bitirdi ve Grande'ler kapıya doğru ilerlerken Tom da onlara yetişti.

"Siz beyler şimdiden gece mi diyorsunuz? Ben hâlâ biraz eğlenmeye hazırım."

Ona sokağın aşağısındaki Sarı Ay'a kadar eşlik etmeyi kabul ettiler. Tom arkalarından polislerin geldiğini biliyordu. Hızını yavaşlattı, sarhoşun yakın tarafındaymış gibi davrandı. Onun adımlarına uydular.

"Sizin gibi birkaç adam işime yarayabilir." Elini bıçağının kabzasına dayamış olan Terrance'a odaklandı.

Lawrence baktı ve gülümsedi. "Artık çalışmamıza gerek yok."

Terrance kardeşini susturmak için kaşlarını çattı ve sonra, "Ölmek üzere olan zengin bir amcamız var," dedi.

"Evet. İşte bu kadar. Zengin bir amca." Lawrence o kadar çok güldü ki hıçkırmaya başladı.

Tom başını salladı. "O zaman muhtemelen ilgilenmiyorsun."

Terrance yürümeyi bıraktı. "Her şey ne teklif ettiğimize bağlı."

Tom sesini alçalttı ve Terrance'a doğru eğildi. Adamın mavi gözleri cam gibiydi, ama onun kadar çok mermi içmiş bir adam için yeterince berraktı.

Frank'in adamları yerlerinde durmuş, Tom'un hareket etmesini bekliyorlardı. İçini bir tatmin duygusu kapladı. Megan Lane'i bulmaya yaklaşamamış olabilirdi ama kaçırılan çocuğun dadısının ikiz kaçıranlar konusunda haklı olması için dua etti. Eğer öyleyse, Perkins'in kızını kaçıranlar Grande ikizleri olabilirdi. Şimdi Frank Morgan

Tom sadece çocuğu kurtarmaya yardım etmekle kalmayacak, aynı zamanda Anita Russo adlı kadının izini sürüp Megan Lane'i de bulabilecekti.

Kendisi gibi bir sürü binanın bulunduğu bir blokta, yüz yaşını aşmış tuğla ve harçtan yapılmış bir binanın gölgeli kapısında durdular. Yavaş, düzenli bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Bunu görmezden geldiler. Tom caddenin karşısına bakarken içinde gergin bir enerji uğulduyordu. Polisi görmedi ama orada olduklarını biliyordu.

Terrance Grande kımıldadı ve boğazını temizledi. Görünüşte ıssız olan sokağı taradı. Tom adamın onu oracıkta soyabileceğinden hiç kuşku duymuyordu.

"Peki bu iş ne olacak?" Lawrence sordu.

Tom arkalarından hızla gelen ayak seslerini duydu. Frank Morgan'ın adamları işlerinde iyiydiler. Bu çay partisi tam zamanında başlıyordu.

Beyefendi kılığına girmiş bir sivil polis yakındaki bir ara sokaktan çıkıp onlara doğru yürümeye başladı. Bir başkası da park halindeki bir faytonun arkasından çıktı.

Terrance aniden silahını doğrulttu, nişangâhı Tom'un arkasından yaklaşan iki adama çevrilmişti. Tom kendi silahını çekti ve Terrance'a doğrulttu.

"Kımıldama," diye uyardı Tom. "Sadece birkaç soruya cevap vermeni istiyoruz."

İşte o zaman işler sarpa sardı. Garson kılığına girmiş bir sivil polis Lawrence'ın arkasından yaklaşıncı Terrance iki el ateş etti. Polis yere düşerken Tom Terrance'a doğru hamle yaptı, ama iri adam kurtuldu ve sokakta ilerlemeye başladı.

Tom silahını Lawrence'a çevirdi ama kardeşi tarafından vurulan ikinci ikiz hareket etmiyordu. Silah tutan eli yanında gevşek bir şekilde duruyordu, gözleri geniş ve vahşi bir şekilde Tom'a bakıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Geyik derisi gömleğinin sol tarafında hızla ve yukarı doğru yayılan bir kan lekesi vardı.

Caddenin aşağısında Terrance üç polisle boğuşuyordu. Dördüncü adam kaldırımında bacağını tutuyordu. Küfür edişine bakılırsa, Tom adamın yaşayacağını düşündü.

Birden Lawrence'ın silahı sokakta şakırdadı. Gömleğinin ön tarafına baktı ve bacakları katlanıp yere düşmeden hemen önce etli eliyle kanı kapattı.

"Perkins'in kızını sen mi kaçırdın?" Tom ona sordu.

"Hangi kızı?"

"Penelope Perkins'i sen mi

kaçırdın?" "Terrance nerede? Öldü

mü?"

Lawrence'ın nefesini duymazdan gelen Tom, onun omuzlarını tuttu ve odaklanmasını sağlamaya çalıştı. "Nerede o?"

Üç o cers vardı sürüklemek Terrance Daha yakın. Bir . polisin ön kolundaki bıçak yarası kanıyordu.

"Sakın bir şey söyleme Lawrence," diye bağırdı Terrance. "Çenenı kapalı tut, duydun mu beni?"

Lawrence bilincini korumak için mücadele ediyordu. Kalbinin yakınındaki yaradan kan fışkırmaya devam ediyordu. Tom adamın başaracağından şüpheliydi.

"Nerede o?" Tom, Terrance'ın bağırışlarını duyabilmek için yakınına eğildi. "Kız nerede?"

Lawrence kanlı eliyle Tom'un gömleğinin önünü kavradı. Fısıltıyı zor geçen bir sesle, "Kız kardeşime söyle," dedi hırıltıyla. "Maddie'ye söyle..."

"Onu nasıl bulabilirim? Kız kardeşin nerede?" "Bayou'da," diye fısıldadı Lawrence. "Clearwater yakınlarında bir kulübe. Etrafa sor. Maddie Grande'yi sor."

BÖLÜM 7

SBir şeyler yanıltı. Maddie bunu bir fırtınanın yaklaştığını hissettiği kadar emin bir şekilde hissedebiliyordu. Gökyüzü, örümcek grisinin rengine uyuyordu.

Ağaçlardan sarkan yosunlar. Hava yakın ve durgundu, o kadar sıcak ve ağırdı ki neredeyse tadını alabiliyordu.

Endişe düşüncelerini çözdü ve ağları çekip yakaladığı yengeçleri bir kovaya atarak rıhtımda dolanırken düşüncelerinin ıslak bir köpeğin üzerindeki pireler gibi sıçramasını sağladı.

Üç gün boyunca ikizlerin dönmesini beklemiş, Anita'nın evine dönüp Penelope'yi almak ve onu eve götürmek için sabırsızlanmıştı. Anita çocukla çok uzun zamandır tek başınaydı. Maddie ödeme olarak kadına yakaladığı yengeci vermek niyetindeydi. Anita'ya çok daha fazlasını borçluydu.

Kovayı sandala indirdi, doğruldu ve sonra New Orleans yönüne bakarak ikizleri neyin tuttuğunu merak etti.

Tam içeri giriyordu ki birinin merhaba diye bağırdığını duydu. Maddie eve doğru yürüdü, av tüfeğini aldı ve arka kapıdan çıkmadan önce dolu olduğundan emin oldu. Onu kullanmakta tereddüt etmeyecekti.

Evin arkasında, bataklığın içinden geçip Clearwater'a giden yola çıkan küçük patikada bir yabancı duruyordu. Oldukça iyi para eden güzel bir kestane rengi atı sürüyordu. Gözleri, düşük taçlı şapkasının geniş siperliğinin oluşturduğu gölgenin altında gizliydi. Koyu kirli sakalları yüzünün alt yarısını kaplıyordu. Uzaktan tek söyleyebildiği, adamın düz bir burnu, düzgün yüz hatları, dolgun dudakları ve çenesinde hafif bir yarık olduğuydu. Bakışları onu duraksattı ve onu dikkatle inceledi. Yakışıklıydı, hakkını teslim etmeliydi. Benzer koyu renk saçları ve gözleri olan bir adamla evlenmişti - ama şu anda ihtiyacı olan ya da istediği son şey bir erkekti.

"Tam orada durun bayım." Silahı adamın göğsüne doğrulttu ve sabit tuttu.

Boştaki elini yavaşça şapkasına götürdü ve yüzünü daha iyi görmesini sağlayacak bir hareketle şapkasını çıkardı. Saçları siyahtı; kaşları da öyle. Hafif alaycı bir kavisleri vardı. Gözleri karaydı ve birkaç metre uzakta olmasına rağmen bakışları onunkileri sevdiğinden daha uzun süre tutuyordu. Onu rahatsız edecek kadar uzun. Gözleri sırlarını iyi saklıyordu.

Gülümsemesi yavaşça geliyordu ve sonunda ortaya çıktığında da kısa sürüyordu. Adam onun ölçüsünü, kızınıkini aldığı kadar emin bir şekilde almıştı. İfadesi okunamazdı.

"Siz Grande ikizlerinin kız kardeşi misiniz?" Şapkasını tekrar taktı, bakışları kadının elindeki tüfeğe döndü.

"Kim bilmek ister?"

Şimdiye kadar gördüğü hiçbir kanun adamına benzemiyordu ama insan çok dikkatli olamazdı. Ceketı yırtık pırtıktı, pantolonu yıpranmış ve paçaları lekelenmişti. Kahverengi, filigranlı botları daha iyi günler görmüştü ve gömleğinin önünde kan olabilecek paslı bir leke vardı. Adamın tabancasına dikkat etti. Silahı olmasa bile bir tehdit oluştıruyordu.

"Benim adım Tom Abbott," dedi. "Lawrence sizi nerede bulabileceğimi söyledi."

"O burada değil."

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

Maddie'nin kalbi tökezledi. "Ne

hakkında?" "Terrance hapiste."

Terrance *hapiste* mi?

"Peki ya Lawrence? Nerede o?"

Dizginleri hâlâ bir elinde tutarak ona doğru bir adım attı.

Tüfeğı doğrılttı. "Tam orada tut ve baştan başla. Sizi vurmasam da olur efendim. Buradaki timsahlar ne yedikleri konusunda pek titiz değiller," diye uyardı.

Hareket etmeyi bıraktı.

"En azından atımı bağlamamın bir sakıncası var mı?" Adam onun arkasındaki kulübeyi inceledi ve sonra tekrar bakışlarıyla buluştu. Silahını çevirdi ve sol tarafındaki at bağlama direğini işaret etti.

"Önce silahını yere at," diye emretti.

Anladığını göstermek için başını salladı. Yavaşça Colt'un kabzasına uzanıp onu deri kılıfından çıkarırken elleri tüfeğin üzerinde sıkılaştı. Dizlerini bükerek eğildi, kolunu uzattı ve silahı dikkatlice yere koydu.

"Devam et o zaman." Başını bir kez daha eğerek otağ direğini gösterdi. "Atınızı bağlayın."

Hayvanı direğe doğru götürdü, dizginleri bağladı ve sonra tekrar kulübeye baktı. Kadın onun merakını görmezden geldi.

"Şimdi konuşmaya başla," diye emretti.

"Kardeşlerinizin adam kaçırdığından şüpheleniliyordu. New Orleans polisi tarafından sorgulanmak üzere aranıyorlardı."

Şokunu gizlemeye çalıştı. İkizlerin işledikleri suçlar her zaman yanlarına kâr kalmıştı. Ona söyledikleri pek de doğru değildi.

"İtiraf ettiler' deyip duruyorsun. İtiraf ettiler mi?" Dikkatli ol, diye kendini uyardı Maddie. Çok dikkatli ol. "Şimdi neredeler?"

"Dediğim gibi, Terrance hapse atıldı."

"Adam kaçırmak için mi?" İnançsız görüldüğünü umuyordu. Abbott'ın çekindiğini görebiliyordu.

Sonunda, "Tutuklanmaya direnmek, bir polisi vurmak ve cinayetten. Adam kaçıрма olayını henüz itiraf etmedi."

"Peki ya Lawrence? O hapiste mi?"

"Belki de oturmalısın."

Maddie derin bir nefes aldı. "Söyleyin bayım."

"Lawrence öldü."

Her şeyi kavramaya çalışırken aklı başından gitti. Terrance hiçbir şey itiraf etmemişti ve Lawrence *ölmüştü*.

"Nasıl? Nasıl öldü?"

"O vuruldu. Kardeşin tarafından."

Lawrence'ı Terrance mı *öldürdü*? Bir kaza mıydı? Yoksa Terrance ikizinin sessiz kalmasını mı sağlamıştı? Neredeyse düşünülemez bir şeydi bu, ama Terrance'a hak vermiyor değildi.

"Kaçırılma hakkında bir şey biliyor musunuz, Bayan Grande?"

Adamın bakışlarındaki yoğunluk onu durdurana kadar neredeyse her şeyi ağzından çıkaracaktı.

"Ben... bana neyin peşinde olduklarını pek söylemediler." Yalan değil.

Gerçek değil. "Sen polis misin?"

"Hayır. Ben bir Pinkerton'ım." Bir elini kaldırdı. "İzin verirsiniz..." Ceketini dikkatlice açtı ve içine iliştirilmiş Pinkerton Ajansı rozetini gördü.

"Bir Pinkerton." Hâlâ Lawrence'ın ölmüş olmasını ve şimdi de bunu aklına yerleştirmeye çalışıyordu.

"Özel bir dedektif."

"Pinkerton'ın ne olduğunu biliyorum." Tıpkı ona çocuğu ikizler için sakladığını söylerse, onu Anita'ya yönlendirirse, her ikisinin de suç ortağı olarak suça karışacağını çok iyi bildiği gibi.

"Kayıp bir çocuk hakkında bir şey biliyorsanız, itiraf ederek işinizi kolaylaştırabilirsiniz. İşbirliğiniz hapiste geçireceğiniz sürenin kısılmasına yardımcı olabilir."

Kulakları çınılıyordu ama onun hapishaneden bahsettiğini duymayacak kadar yüksek değildi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Abbott."

Abbott hâlâ onu yakından izliyordu. Lawrence'ın kurşun yarısından ölmekte olduğunu hayal etti. Terrance'ın onu vurduğunu biliyor muydu? Lawrence'ın en ufak bir tırnağının bile olmasına tahammülü yoktu. Eğer tutuklansaydı, polis hiç uğraşmadan gerçeği öğrenirdi. Terrance konuşmamıştı, yoksa kanun burada olurdu, sadece bir Pinkerton değil.

Abbott, Penelope Perkins'in isteği dışında alıkonulduğunu öğrendiği an, o da kardeşleri kadar suçlu olacaktı.

Ter saç çizgisini ıslattı ve şakağından aşağı süzüldü. Ağır gri gökyüzü o kadar alçalmıştı ki servi ağaçlarının uçlarına değecek kadar yakın görünüyordu. Düşünmek için fazla boğucuydu. En azından hafif bir esinti olmasını diledi.

Dedektifin farkında olarak kendini toparlaması gerektiğini biliyordu. Ondan kurtulabilir, çocuk için fidye talep edebilir ve sonra onu ailesine teslim edebilirse, gelecek için bir kazancı olacaktı. Çok fazla olması gerekmezdi. Sadece kendi başına yeniden başlamasına yardım edecek kadar.

Tom Abbott omzuna dokunduğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bir adım geri çekildi ve onun nasıl bu kadar yaklaşabildiğini merak etti.

"Bayan Grande? İyi misiniz?"

"Ben iyiyim. Az önce bana söylediğın şeyi aklıma yerleştirmeye çalışıyorum."

"Kardeşiniz için üzgünüm. Bir bardak su içmemin sakıncası var mı?" Üzgün görünmüyordu. Gerçekten susamış olduğundan şüpheliydi.

"Söyleyeceğini söyledin," dedi ona, "ve söz getirdiğın için teşekkür ederim. Kulübenin köşesindeki yağmur varilinden kendine biraz su al ve sonra yoluna git."

Omuz silkti ve dağınık avluya baktı.

Onun gitmesini istedi. İçeri girip kendini toplamak istedi. Lawrence'ın ölümünü ve Terrance'ın hapiste olduğu fikrini kabullenmek istiyordu. Penelope olmasaydı, istediğı her şeyi yapmakta özgür olacaktı. Midesi düğüm düğümdü.

Onun çok yakınında olduğunu unutarak döndü ve neredeyse ona çarpıyordu. Koyu renk gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bakışları tamamen silahsızlandırıcıydı. Kendini açıklanamaz bir şekilde ona doğru çekilmiş buldu ve bir adım geri attı.

"Size kötü haber vermek zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm," dedi ona.

"Teşekkür ederim," dedi, "zahmetiniz için." Bunu teslim etmek için uzun bir yoldan gelmişti. Şehre dönmek için de uzun bir yol kat etmişti.

"Masum olduğun çok açık." Adamın vardığı sonuç onu şaşırttı ama rahatlamaya, adam haklıymış gibi görünmeye çalıştı. Kaçırılma olayıyla ilgili hiçbir bilgisi olmadığına inanmasını sağlamalıydı. Hiçbir parçası olmadığına. Penelope Anita'nın evinde güvenle gözden uzakta olduğuna göre, onun içini rahatlatmanın hiçbir zararı yoktu.

"Sanırım içeri girip kahve içebilirsiniz. Daha önce biraz bisküvi hazırlamıştım. İstersen biraz alabilirsin."

"Peki ya silahım?"

Her şeyi unutmuştu. Onu yakalayabilirdi ama yapmadı.

Yerde yattığı yere doğru yürüdü, eğildi ve onu aldı.

"Bunu bir süre daha saklamayı tercih ederim," dedi ve ardından ekledi, "eğer sakıncası yoksa."

"ok şüpheli bir bayansınız." şapkasını kaldırdı ve kolunun lekeli manşetiyle alnını sildi.

"Bu tehlikeli bir dünya, Bay Abbott. Bir vücut çok dikkatli olamaz."

Kadın yine onun yanındaydı. Birlikte kulübeye doğru yürümeye başladılar.

"Bu New Orleans'tan çok farklı bir durum" dedi.

"Burada kendimi güvende hissediyorum." Onlar birbirlerinin etrafında kibarca dans etmeye devam ederken, o da içinde biriken duyguları saklamak zorunda kaldı. Yağmur varilini işaret etti. "İşte su."

Abbott fıçıya doğru yürüdü, kepeyi kulübenin kenarındaki ividen indirdi ve kendine bir yudum içki koydu. Kadın izledi

Üç uzun yudumda yutarken adem elması sallanıyordu.

Tam o sırada gök gürültüsü havayı yırttı ve gökyüzü altlarındaki zemini sarsarak açıldı. Avlunun karşısında, atı şaha kalktı ve dizginleri zorladı. Gözleri çılgınca dönüyordu.

"Onu kulübeye koyun," diye bağırdı bardaktan boşanırcasına yağan yağmura karşı. "Kötü birine benziyor."

Birlikte avluya doğru koştular. Abbott kestane rengi kısırağın bağlarını çözdü ve Maddie'nin peşinden çamur ve eski deri kokan küçük kulübeye girdi. Maddie onun gölgeler arasında bir amaç uğruna hareket edişini izledi. Pek minyon bir kadın sayılmazdı ama Tom Abbott yine de bir baş kadar uzundu. Geniş omuzları ceketini dolduruyor, dikişleri zorluyordu. İkizlerin aksine bu adam fit ve sağlamdı. Belinden sarkan bir göbeği yoktu.

Dışarıya, yağmurun çarşaflar halinde yağdığı yere baktı. Rıhtımda bağlı duran deniz bisikletini ve kovadaki yengeçleri düşündü. Tekneyi kaybetmeyi göze alamazdı.

"Kaçmamız gerekecek," dedi ona. "Önce sen git."

Kulübenin arka duvarındaki kapıya doğru başıyla işaret etti. Abbott hiç tereddüt etmeden eli şapkasında koşmaya başladı.

Binaya vardıklarında tamamen sıırılsıklam olmuşlardı. Maddie arka kapıdan içeri adım attı, sıırılsıklam elbisesinin yıpranmış kumaşının üzerine nasıl yapıştığının farkındaydı. İstenmeyen bir dikkat çekmekten korktuğu için rahatsızlığını görmezden geldi. Uzun saçları ağırlaşmış, sırtından aşağı damlıyordu.

Abbott'a arkasını döndü ve silahını lavabonun yanındaki duvara dayadı. Omzunun üzerinden baktığında onu kulübenin etrafına bakarken yakaladı. Abbott'ın dikkati başka yerdeyken, Colt'unu hızla raftaki büyük bir un tenekesinin arkasına kaydırđı. Hava koşullarına yenik düşmüş şapkasını çıkardı, su damlacıklarını fırçaladı ve etrafına bakmaya devam etti. Gördükleriyle pek ilgilenmiyormuş gibi bir izlenim veriyordu ama yaptığı her şeyin bir amacı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Heybelerini ikizlerin yataklarından birine koyabilirsin." Odanın diğer ucunu işaret etti.

Döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Yanaklarına renk geldi. "Bu sadece geçici bir durum Bay Abbott. Burada uyumayacaksınız."

"Hiç öyle düşünmemiştim hanımefendi."

"Adım Madeline. İnsanlar bana Maddie der."

Bakışları hiç değışmedi. "Bana Tom diyebilirsin."

Ocağı gitti, kömürleri karıştırarak canlandırdı ve ön ocağın üzerine bir Hollanda fırını koydu. Hâlâ sıırıslıklamken, geri dönüp halatları kontrol ederek kayığın iskeleye sıkıca bağlandığından emin olabileceğini düşündü. Aceleyle dışarı çıkarken kapıyı açık bıraktı, Abbott'a göz atmak için arada bir arkasına baktı. Abbott, yengeç kovasını alırken yağmurun altında onu izlemek için kapıya doğru yürümüştü. İçeri girmesine izin vermek için kenara çekildi.

"Şimdi gerçekten sırlıslık oldun." Abbott yatağının yanındaki askıda bir havlu fark edene kadar etrafına bakındı. Kadın eşiğin hemen içinde dururken havluyu kaptı, yağmurdan sırlıslık olmuş eteği yere damlıyordu.

Teneke çatıya vuran yağmur sanki kulübeyi yıkacakmış gibi ses çıkarıyordu. Gök gürültüsü tekrar çatırdadı, bu sefer daha yakından.

"Teşekkür ederim." Gürültü üzerine sesini yükseltti. Onun bu jesti gözden kaçmamıştı. İkizlerden hiçbiri ona kuru bir havlu ya da başka bir şey getirmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı. Gardını bir an bile düşürmemesi için kendini uyardı. "Biri sizi beyefendi sanabilir Bay Abbott."

"Tom. Ben de pek centilmen sayılmam." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu.

"Umarım oturup ben kuru giysilerimi giyerken arkanızı dönecek kadar iyi bir insansınızdır," dedi ona.

Bir sandalye çekti ve sırtı kadına dönük olarak oturdu. "Elinin altında bir tüfek varken bir kadınla asla tartışmam."

BÖLÜM 8

Tom, Maddie'nin odanın i ç i n d e dolaşırken attığı ayak seslerini dinledi. Maddie'yi ilk gördüğü andan beri bir sürpriz olmuştu. onu. Kendisi gibi yetiştirilmiş bir kadından, kanunun yanlış tarafında büyümüş bir kadından ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu. Madeline Grande'yi kesinlikle beklemiyordu. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, uzun bacaklı, zayıf ve soluk elbisesine rağmen zarif görünüyordu. Zengin, koyu renk saçları neredeyse siyaha yakındı. Kalın ve dalgalı saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Gözleri kocaman, koyu kahverengi ve biraz elaydı. Zeka ve spekülasyon doluydular. Yanaklarında ve burun köprüsünde belirgin olan soluk bakır çiller cildinin her tarafını kaplıyordu.

Bayan Maddie Grande aslında hoş bir sürprizdi. Onu görür görmez Megan Lane'in tarifine uyduğunu fark etmişti ama otuz ikiden daha genç görünüyordu. Penelope Perkins'i bulmak şu anda daha önemliydi. Maddie'ye Megan Lane'i daha sonra soracaktı. Penelope Perkins'in hiçbir yerde görünmemesi büyük bir hayal kırıklığıydı. Söyleyebildiği kadarıyla, kulübede onu saklayabileceği hiçbir yer yoktu, ne yan odalar, ne dolaplar ne de gardıroplar. Ne dolap vardı, ne de

kulübedeki saklanma delikleri. Eğer Madeline kaçırılma olayını biliyorsa, bunu açığa vurmuyacaktı. Eğer kardeşleri bu işin içindeyse ve Madeline bu konuda hiçbir şey bilmiyorsa, söyleyecek bir şeyi yoktu ama Penelope'nin nerede olduğunu *biliyorsa*, kızı onlar için saklıyorsa, er ya da geç öğrenecekti. Şimdilik onun paniğe kapılıp düşüncesizce bir şey yapmasını göze alamazdı.

İkizlerin ranzaları dışında, kulübe temiz ve düzenliydi. Maddie'nin birkaç parça giysisi mandallara asılmıştı. Ev eşyaları ve yemek pişirme malzemeleri bir duvar boyunca sıralanmış sarkık ahşap raflara dikkatle yerleştirilmişti.

Onun her hareketinin farkındaydı. Sırılsıklam elbisesinin yere düştüğünde çıkardığı sesi duydu. Sonra kuru kumaşın hışırtısını. Arkasında neler olup bittiğini hayal etmemeye çalışarak sert ahşap sandalyede kaydı ve düzgünce yapılmış yatağını inceledi. Battaniye kenarından sarkıyor ama yere tam olarak ulaşmıyordu. Yatağın altındaki bir şey parıldadı ve gözüne çarptı. Kadın eşyaları hakkında pek bir şey bilmiyordu ama küçük bir saç tıraşına benziyordu.

Yetişkin bir kadın için çok küçük.

Maddie'nin yumuşak ayak seslerini duyana kadar arkasını dönmedi. Şimdi kahverengi bir etek ve sararmış bir bluz giymişti, sobanın önünde durdu ve dökme demir bir tavanın kapağını kaldırdı. Zengin, lezzetli bir koku odayı doldurmaya başladı. Adamın midesi homurdandı ve kadın bunu duymuş olmalı ki, "Sanırım aç olduğun konusunda doğruyu söylüyordun," dedi.

"Bu yalan söyleyeceğim bir şey değil," dedi ona.

Omzunun üzerinden baktı. "Ne hakkında yalan söyleyeceksiniz, Mr.

Abbott?"

Şaka yapıyor ya da boş muhabbet ediyor gibi görünmüyordu. Bu soruya gülüp geçmeye çalıştı ama kadının gözleri derin, karanlık ve ciddiye.

"Eğer o yemek bir hayal kırıklığına dönüşürse, kırmamak için size aksini söyleyebilirim."

"Bu güveç." Bir kâseye uzandı ve büyük bir porsiyon doldurmaya başladı.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye sordu konuyu değiştirerek. Kadın omuz silkti, bir şey söylemedi. "Orada burada."

Onun sessizliğine saygı duyuyordu. Kendi konuşmalarını duymaya ihtiyaç duymayan insanları severdi. Gizlice onu izledi, bir yandan da düşünceliydi. Sessiz özgüveni her hareketinde kendini belli ediyordu. Böyle bir yalnızlık içinde yaşamaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

Güveci rekor sürede bitirdi. Kendisi hiç yememiş olmasına rağmen, onun karnını doyurduğundan emin oldu ve ona ikinci bir porsiyon daha verdi. Her şey bittiğinde sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç çekti.

"Çok lezzetliydi."

"Zaten öyle diyecektin, unuttun mu?"

Kendini şaşırtarak güldü. "Kötü olsaydı, ikinci bir yardım alır

mıydım?"

Omuz silkti ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kendini bunun daha uzun sürmesini dilerken buldu.

Tom yağmurun camdan aşağı aktığı pencereye doğru baktı. Tavanda sızıntılar oluşmuştu ve Maddie damlaları toplamak için yere dikkatle kâseler ve kovalar yerleştirmişti. Şimdi oda bir şıpırtı ve tıkırtı korosuyla doluydu.

"Yanımda bir gazete getirdim. Oturup biraz okumamın sakıncası var mı?" "Okumak mı?"

Başını salladı, etrafta ne bir kitap ne de çatlakları kapatmak için duvara yapıştırılmış birkaç sararmış gazete yaprağı dışında hiçbir kâğıt yoktu.

"Devam et."

Ayağa kalkarken kaşığını bilerek yere vurdu ve Maddie'nin yatağına doğru kaymasına neden oldu. Umduğu gibi, kaşık hem uzanabileceği hem de bibloyu alabileceği bir yere düşmüştü. Eli her ikisinin de üzerine kapandı. Kaşığı masaya geri koyduktan sonra tarağı yeğinin cebine soktu. Sonra gerindi ve eyer çantalarını attığı uzak duvara dayalı yatağa doğru yürüdü. *Times*'ın bir nüshasını çıkarıp salladı, kirli giysilerini bir kenara itti ve oturdu.

Bir süre okur gibi yaptıktan sonra gazeteyi yere bıraktı ve uyukluyormuş gibi yaptı. Yarı kapalı göz kapaklarının ardından Maddie'nin sessizce mutfağını düzeltmesini ve işlerini halletmesini izledi. Eline bir süpürge alıp yerleri süpürdü, sonra da bulaşıklıktaki bulaşıkları yıkadı,

kuruttu ve rafa koydu. Daha sonra masaya doğru yürüdü ve kandili yakmak için uğraştı. Fitili döndüren çark ona sorun çıkardı ve nefesinin altında mırıldandı. Sonunda alev tutuştu ve cam bacayı dikkatlice yerine taktı. Yanan lamba yağının kokusu kulübeyi doldurdu.

Kadın lavaboya dönene kadar bekledi ve oturmadan önce bir süre çalıştı. Önce çenesini sonra da gözlerini ovuşturarak esnedi.

"Sanırım uyuyakalmışım,"

dedi. "Çok sürmez."

"Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Gerçekten cevap vermeden pencereden dışarı baktı. "Fırtına yüzünden hava erken karardı."

Yavaşça ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ellerini kalçalarına koyarak bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. Arkasında Maddie sessizliğini koruyordu.

"Henüz fazla dinmedi." Fırtına bataklığın üzerinde asılı kalmaktan memnun görünüyordu. "Yola çıkabilirim - " Durakladı, bu havada onu gönderip göndermeyeceğini merak ediyordu.

Uzun, sessiz bir bakış alışverişinde bulundular ve sonra onun iç çektiğini duydu. "Atınla birlikte kulübede yatsan da olur," dedi. önerdi. "Sabah yola çıkın."

Kadının teklifi onu şaşırtmıştı. Masum ya da değil, muhtemelen etrafında bir yabancı ya da bir Pinkerton istemiyordu.

"Seni söndürmek istemiyorum Madeline."

Döndü ve onu beklediğinden daha yakın dururken buldu. O kadar yakındı ki ona dokunabilirdi. Bunu ne kadar çok istediğini fark edince şok oldu. Maddie Grande içsel bir güç yayıyordu ama yine de sert bir yanı yoktu. Artık kuru olan saçları omuzlarının etrafında hafifçe kıvrılmıştı. Ela tonları dışında gözleri sıvı kahverengiydi, bataklık sularının rengindeydi. Dudakları pembeydi.

Onu kaç erkeğin öptüğünü merak etti. Bu kadar güzel bir kadın mutlaka öpülmüştür. Kadının bakışlarındaki bir şey, onun erkeklere karşı masum olmadığını gösteriyordu. Çocuk değildi.

"Atınla birlikte kulübede uyumanın benim için bir önemi yok," dedi usulca.

"Sakıncası olmadığına eminseniz?" Daha kötü yerlerde de yatmıştı. İkizlerin yatakları barakadan daha iyi değildi.

"Hayır. Sorun değil." Adam uzaklaşırken o da pencerenin önündeki yerini aldı.

Alnı endişeyle kırışmıştı ve kendini ikizleri düşünüp düşünmediğini merak ederken buldu. Evle ilgileniyor, onlar için yemek pişiriyor, hatta onlar için endişeleniyor olabilirdi ama ona göre bunu hak etmiyorlardı. Kaba, kanunsuz kardeşlerinin aksine, iyi kalpli bir kadın gibi görünüyordu - en azından bir yabancıya fırtınadan korunacak bir yer verecek kadar.

Ama onun bir Pinkerton olduğunu biliyordu ve eğer Perkins'in kızını Grande ikizleri kaçırdıysa, Maddie de büyük olasılıkla bu işin içindeydi

Çok. Eğer çocuk yakınlarda bir yerde saklanıyorsa, Maddie'yi alarma geçirmemeliydi.

Kadın ona arkasını dönmüşken Tom gazeteyi katladı ve yanına almayı unutmuş gibi görünmesi için yatak yığınının yanına bıraktı. Eyer çantalarını omuzladı, şapkasını aldı ve arka kapıya doğru yürüdü.

Silahını istemedi. Bir yere saklamıştı ve onu silahsızlandırıldığını düşünmek kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, öyle olsun. Üzerinde başka silahlar da vardı.

Maddie arkasını döndü. Kuru lavabonun üzerindeki rafa doğru yürüdü ve bir tenekeyi yerinden oynattı. Colt'unu alıp getirdi ve ona uzattı.

"Lezzetli yemek için teşekkür ederim." Şapkasını başına indirdi.

"Sorun değil, Bay

Abbott." "Ben Tom."

"Bana ... Lawrence hakkında bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim." Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktı ama söylemedi.

"Keşke senin için bu kadar kötü bir haber olmasaydı." Aslında her şeyin daha basit olmasını, Perkins'in kızını kulübede bulmuş olmayı ve son birkaç saatini Maddie Grande'nin yanında yalnız geçirmek zorunda kalmamış olmayı diliyordu.

En çok da onu bu kadar çekici bulmamış olmayı diledi.

"Sabah görüşürüz." Yağmura doğru adım attı ve onun kapı aralığından kendisini izlediğini hissetti. Döndü ve veda etmek için elini şapkasının kenarına götürdü. Kadın kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, teneke çatıdan gümüş damlalar halinde akan yağmurun altından ona bakıyordu.

Su, bahçedeki alçak noktalarda toplanmış ve küçük göletler kadar büyük su birikintileri oluşturmuştu. Yapabildiği kadarını atlattı ve sonunda kulübeye ulaştı. Kapıyı açtığı anda kapı protesto edencesine gıcırdadı. Keskin kokulu, gölgeli içeriye adım attı. Atı omzuna sokuldu.

"Görünüşe göre bu gece sen ve ben varız." Cebinden küçük bir metal parçası çıkarıp ona bakarken hayvana yumuşak bir sesle konuştu.

Avucunun içinde küçük bir tarak duruyordu. Minik elmas parçacıklarıyla kaplanmış karmaşık bir gümüş fiyonkla süslenmişti. Maddie Grande gibi birinin sahip olabileceğinden çok daha ince bir parça.

Alacakaranlık yerini karanlığa bırakırken, kulübenin köşelerinde karanlık birikmeye başladı. Tom Abbott ahıra sıkıştığında Maddie

onun sarsıcı haberlerine konsantre ol.

Boş bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu, Lawrence'ın öldüğü fikriyle başa çıkmaya çalışırken kendini yavaş ve ağır hissediyordu. Bu nasıl olabilirdi? Onu dört yaşından beri tanıyordu. **B ü y ü m e s i n i** izlemişti. Tüm hatalarına rağmen, onu

Aile. Onu bu kadar uzun süre burada tutan tek şey buydu.

Dexter'ın sözleri kalbine kazınmıştı. *"Biz başkaları gibi değiliz. Biz güçlü bir iradeye sahip bir aileyiz ve bu güç hayatta kalmamıza ve gelişmemize yardımcı oluyor. Birbirimizi dışarıdan bize zarar vermek isteyenlerden koruruz."*

"Birbirimizi koruruz."

Şimdi Terrance hapisteydi, Lawrence ölmüştü ve o yalnızdı.

Abbott'a Perkins'in kızından söz ederse, Terrance'ın kaderini belirleyecek ve kendisi de hapse girecekti. Anita da öyle.

Rüzgâr, yağmuru kulübeye o kadar sert çarpıyordu ki duvardaki çatlakları örten kâğıttan sızmaya başlamıştı. New Orleans'ta fırtınalar hayatı her zaman durma noktasına getirirdi. Dexter tam da bu nedenle yağmurdan nefret ederdi. Yağmur yağdığında sokaklarda çalışmak diye bir şey yoktu, belki de bu yüzden fırtınaları biraz rahatlatıcı buluyordu. Yağmurun çatıya vuruşunu duymak ve yüksek binaların saçaklarından kalın ipler halinde düşüşünü izlemek hoşuna giderdi. Yağmur binaların üzerindeki toz ve kiri yıkar, yapraklara ve pencere camlarına parlaklık verirdi. Geçip giden bir fırtınadan sonra, damlacıklar şehrin etrafında elmas gibi parlıyordu.

Şiddetli yağmura rağmen, kulübenin içi boş gibiydi. Bu, hayatının ne kadar yalnızlaştığının açık bir hatırlatıcısıydı.

Ellerini kucağında gevşekçe kavuşturmuş, karanlığın içinde boş boş oturuyordu. Böyle zamanlarda Louie'yi, uzun zaman önce kaybettiği genç kocasını umutsuzca özlüyordu. Dexter'ı da özlüyordu. Her zaman onun gözdesi olmuştu. Ona parlayan yıldızım derdi. O da onun yıldızı olmuştu. Dexter Grande hepsinin arkasındaki güçtü. O bir dahiydi. Bunu onlara kendisi söylemişti.

Kulübedeki Pinkerton'ı düşündükçe açlık onu rahatsız ediyordu. Tom Abbott yahninin hakkından fazlasını yemişti ama o sırada hiç iştahı yoktu. Yine de biraz baş dönmesi hissetmeye başlamıştı, bu yüzden ayağa kalktı ve bir kaseye küçük bir parça güveç koydu ve masaya taşıdı. Abbott'un yattığı karyolanın **y a n ı n d a n** geçerken, gazetesini almayı unuttuğunu fark etti.

Adamın göğsüne yaydığı gazeteyle ne kadar mutlu görüldüğünü düşündü. Sonra daha yakından baktı.

Kâğıt, bir çocuğun gülümseyen yüzünün sadece yarısı görünecek şekilde katlanmıştı ama bu bile kalbinin çarpması için yeterliydi. Maddie kâsesini bıraktı, gazeteyi aldı ve açtı.

Kendini Penelope Perkins'in çok iyi bir benzerine bakarken buldu.

Maddie aceleyle masaya döndü ve kâğıdı lambanın yanına yaydı. Sayfadaki işaretleri anlamlandırmaya çalıştı ama sonuç alamadı.

Dexter her zaman, "Kızların okumaya ihtiyacı yoktur," derdi. "Muhtemelen bunu yapabilecek kapasitede bile değillerdir. Okumaya çalışmak büyük bir zaman kaybıdır.

onlara 6ğret."

Parmak uçlarını Penelope'nin resminin üzerinde gezdirdi ve başını salladı. Haberin ne kadar zaman önce basıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gazeteler şehrin her yerinde satılıyordu, bu da Penelope Perkins'in resminin sayısız New Orleanslı tarafından görüldüğü anlamına geliyordu. Gazetelerin tüm Louisiana'ya yayıldığına şüphe yoktu. Bataklığın bu köşesine ulaşan tek kopya bu olamazdı.

Kulübedeki Pinkerton'ı hayal etti. Onun karanlık, kurnaz gözlerini hayal etti.

Bir şey açıktı: Penelope'ye ulaşmalı ve kızı Anita'dan uzaklaştırmalıydı. Ama Tom Abbott gidene kadar buradan ayrılamazdı.

BÖLÜM 9

TErtesi sabah fırtına dinmiş ve geride parlak mavi bir gökyüzü bırakmıştı. Tom'u kulübeye çeken şey Pastırma. Arka kapının önünde durdu, şapkasını çıkardı ve kapıyı çalmadan önce elini saçlarında gezdirdi.

Maddie Grande'nin kulübeden geçerken attığı ayak seslerini duydu. Onu tekrar göreceği düşüncesiyle içinde bir beklenti sarsıntısı oluştu. Ona karşı duyduğu inkar edilemez çekimden rahatsız olarak bu duygudan kurtulmaya çalıştı. Kapıyı açtığı anda, ne kadar masum görünürse görünsün, onun da serseri kardeşlerinden daha iyi olmadığını kendine hatırlattı. Elmas tıraşı bulduğuna göre artık çok dikkatli davranması gerekiyordu. Yine de gitmeden önce ona Megan Lane hakkında soru sorma fırsatı bulacağını umuyordu.

"Günaydın," dedi ve onu içeri davet etmek için geri adım attı.

Gözlerinin altında, uykusuz bir gece geçirdiğinin kanıtı olan koyu lekeler olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Elini sallayarak masaya oturmasını işaret etti. Odadan geçerken gazetenin orada olduğunu gördü. Katlanmış ve onu bekliyordu.

Bir tabak dolusu domuz pastırması, sotelenmiş yengeç parçaları, yumurta ve soğanla çırpılmış ve bir tepciğin yanında servis edilmiş

ve sonra kahvesini doldurmak için geri döndü. Çamurlu bataklık suyu kadar donuktu ve zayıf bir adamı öldürecek kadar güçlüydü. Birkaç yudum aldı ve gülümsedi.

"Yanında şeker ister misin diye sormayı unuttum," dedi.

"Sormamın sakıncası yok."

Kadın bir tabak sıcak bisküviyle birlikte kırık bir şekerlik getirdi. Kahveyi şekerle doldurdu, başını kaldırdı ve onu izlerken buldu. Onu bakarken yakaladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yüzü aydınlandı. Görmezden gelmek için elinden geleni yapmasına rağmen bu manzara karşısında kanı ısındı. Kendini kaptırmasına izin vermeyecekti.

"İkizler kahvemini katran ve tüy dökmek için kullanılabileceğini düşünüyorlar."

Kıkırdamadan edemedi. "Belki de sadece kalpleri zayıftır." Tüm yiyeceklere bakarak, "Şafaktan çok önce kalkmış olmalısınız," dedi.

"Pek uyuyamadım." Gülümsemesi soldu. "Terrance'ın hapiste ne kadar kalacağını biliyor musun?"

"Bu kaçırılma olayını itiraf edip etmemesine bağlı." Başıyla anladığını belirtti.

"Ama itiraf etmediğinde?"

"Yani itiraf ettiğinde mi?"

"Bu doğru. İtiraf etmediği zaman mı?" Terrance'ı konuşturmak için onu ateşe vermeleri gerektiğini biliyordu. Bunun olacağından şüpheliydi, bu yüzden er ya da geç onu bırakmak zorunda kalacaklardı.

"Sence o mu yaptı?"

"Bunu söyleyemem."

"O zaman olabilir miydi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"O itiraf eden biri değil. Ben de bunu söylüyorum."

Tartışmayı Maddie'nin yönetmesine izin verdi. Eğer Maddie bir şey biliyorsa, bu bilginin ondan gönüllü olarak gelmesini istiyordu. Onu korkutup kaçmasına ya da daha kötüsü paniğe kapılıp kovuşturmadan kaçmak için çocuktan kurtulmasına neden olmayacaktı.

"İşte bu yüzden kızı bulmamız gerekiyor. Terrance bir polisi yaraladı. Yakın zamanda hapisten çıkamayacak." Tom Maddie'ye baktı. "Söylediğinden fazlasını bilmiyorsan fazla endişelenmezdim." Çatalını aldı ve yemeğe daldı. Şimdiye kadar yediği en iyi yemeklerden biriydi. Basitti, lezzeti tam kıvamındaydı.

"Daha önce hiç domuz pastırması ve yengeci bir arada yememiştim. Bu tarifi kendiniz mi hazırladınız?"

Omuz silkti. "Yengeç bulmak kolay. Pastırma ..." Durakladı ve ellerini inceledi. "Pastırma Clearwater yakınlarındaki bataklıkta yaşayan bir arkadaşımından geldi."

"Burada arkadaş edinmek kolay olmasa gerek. Oldukça izole bir yer."

Cevap vermedi. Bakışları kâğıda kaydı ve sonra uzaklaştı. Adam bunu fark etti ama görmezden gelir gibi yaptı, kadının itiraf edeceğinden çok daha fazlasını bildiğini hissediyordu.

Yemeğın yarısını bitirdi ve kahveden uzun bir yudum aldı. Maddie başını salladı ve tırnağını masa üstündeki bir girintinin üzerinde gezdirdi. Orada burada birkaç yanık izinin yanı sıra yağ lekeleri de vardı. Adam kahvaltısını bitirirken Maddie sessizdi, düşünceli bir halde kaybolmuştu.

Uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Biraz daha ister misin?"

Arkasına yaslandı ve iç çekti. "Çok lezzetliydi ama teşekkürler. Bir ısırık daha yutamadım."

Times Picayune'a uzanarak onu şaşırttı. Açıp masanın üzerine koydu ve Penelope Perkins'in resmine dokundu. "Burada ne yazıyor?"

Kağıdın üzerine eğildi. Kalp atışları hızlandı. "Kaçırılan çocukla ilgili bir hikâye. Neden?"

"Okuyamıyorum. Sadece ne yazdığını merak ediyordum."

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Eğer ikizler suçluysa ve çocuk hakkında bir şeyler biliyorsa, Maddie Grande mükemmel bir oyuncuydu.

Gazeteyi eline aldı ve makaleyi ona kelimesi kelimesine okudu.

" 'Sekiz yaşındaki Penelope Perkins, dadısıyla birlikte teyzesini ziyaret etmek üzere Kentucky'ye g i d e n bir arabaya bindiği sırada nehir yolunda iki adam tarafından kaçırıldı. Ailesi Peter ve Mary Perkins, sorgusuz sualsiz kızlarının sağ salim geri dönmesi için iki bin dolar ödül koymuştur. "

"Bir annenin kalbi çocuğunu kaybetmeye dayanamaz."

Onu duymak için zorlanması gerekti. Maddie'nin sesinde öylesine kasvetli bir şey, fısıltısında öylesine içten bir anlayış vardı ki, tecrübelerine dayanarak mı konuştuğunu merak etmekten kendini alamadı.

"Neredeyse biliyormuş gibi konuşuyorsun-"

Sandalyesinden iterek tabağını aldı ve odanın karşısına geçti.

"İki bin dolar bir kralın fidyesi," dedi.

"Perkinsler çaresiz durumda." "Burada bir ay önce bir erkek bebeklerini kaybettikleri yazıyor." diye ekledi.

Omuzlarının çöküşünü izledi. Elleri hareketsiz kaldı. Çabucak toparlandı ve ellerini kuru lavabonun üzerine serilmiş bir bezle kurulamadan önce tabağı sabunlu su dolu küvete kaydırıldı.

"Bu konuda bir şey bilmediğine emin misin?" Sanki umurunda değilmiş gibi konuşmaya çalıştı. Sanki burada bulunma sebebinin özü bu değilmiş gibi.

Sırtını ona dönmüş, gözlerini bulaşık kabına dikmişti. "Nasıl yapabilirim?"

Ama sonunda onunla tekrar yüzleştğinde, gözleri periliydi. Kaşları çatılmıştı. "Gitseniz iyi olur Bay Abbott. Bugün tuzaklarıma bakmam gerekiyor." Üzerinde şapkalar ve muşamba bir örtü asılı olan boynuz askısına doğru ilerlerken dikkati dağılmış gibiydi.

Perkins'in çocuğu binada olsaydı, şimdiye kadar onu görmüş ya da duymuş olurdu. Dün gece Grande'lerin onu yakınlarda bir yere saklamış olabilecekleri aklına gelmişti. Orada yüzlerce

bataklığın içinden geçen su yolları. Bir yerdeki bir barakada, çalıntı malları sakladıkları gizli bir delikte saklanıyor olabilirdi.

"Ben de gelebilir miyim?" Hoş karşılanmayacağını düşünmüştü ama neden şansını zorlamasındı ki?

"Sana hayır dememin bir faydası olur mu?"

Omuz silkti. "Ben kanun değilim Maddie. Beni yanında götürmek zorunda değilsin."

Neredeyse onun zihninin çalıştığını görebiliyordu.

Onun bu isteğinden memnun değildi ama "Sana kalmış. İstersen sen de gel."

Fazla endişeli görünmüyordu. Belki de kaçırılma olayından haberi olmadığını düşünmesini istediği içindir.

Ya da belki de sadece onun masum olduğunu umuyordu.

To daha uzun Tom Abbott asılı etrafta, ve daha fazla Maddie çaresizce onun gitmesini istiyordu. İçinden bir his, onun gitmesini bekliyordu.

Penelope'nin yerini yanlışlıkla söylemesi için. Adam saldırmak için bekliyordu. Gazete haberini tartışırken onun her sözünü tarttığını, her hareketini izlediğini görmüştü.

Boynuzlu askıdaki yağlı deri paltosuna uzandı ve onu kahverengi serj eteğinin ve lekeli bluzunun üzerine çekti. Paltonun derin eteklerini kesmiş ve kollarını kısaltmıştı ama omuzları hâlâ dört beden büyüktü. Yatağının kenarına oturup

Ayakkabılarını çözüp çıkardıktan sonra bir çift uzun deri bot giydi. Av tüfeğini eline aldıktan ve deri yüzme bıçağını kınına sokup belinden sarkıttıktan sonra yola çıkmaya hazırды. Fırtına yüzünden dün tuzak hattı kontrol edilmemişti. Bataklık yırtıcı hayvanlarla doluydu ve eğer kısa sürede onlara ulaşamazsa misk sıçanı avından kurtarmaya değecek bir şey kalmayacaktı.

Tom Abbott kahvesini bitirdi. Tom Abbott'un fincanını, diğer tabak ve çatal bıçak takımlarını kuru lavaboya taşımasını merakla izledikten sonra onu rıhtıma kadar takip etti. Korsan sandalını hazırlamaya koyulduğunda aklı Perkins'in kızındaydı.

Hikâyeyi kendisine okuyan Abbott'un sesini duymaktan kendini alamıyordu. Teklif edilen ödöl parası aklının alabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Soru sormak yok."

Soru sormak yok. Kızı teslim eder, ödölü alır ve kaçarsa özgür olacaktı. Ama çocuğu eve götürse bile, Penelope'nin ailesine başından beri ikizlerle işbirliği yaptığını söylemesini engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Belki de Penelope'yi teslim etmek yerine, ona sahip olduğunun kanıtı olarak çocuğun saçından bir tutam almalıydı. Ya da daha iyisi, kırmızı pelerini. Maddie daha sonra bir buluşma talep edebilir ve Penelope'yi ödölle takas edebilir.

Abbott'ı sallayabilseydi.

"Hiçbir yabancıya güvenme."

Bu Dexter'ın ana kurallarından biriydi.

Maddie silahı deniz bisikletine indirdi ve tekneyi dengede tutmaya dikkat ederek iskeleden aşağı indi. Tekneyi gece için bağladığı demir halkaya sıkıca tutundu. Göz ucuyla bir hareket yakalayınca yukarı baktı. Abbott ona katılmak için bekliyordu.

"Aşağı inerken dikkatli olun. Ani hareketler yapma yoksa dengeyi bozarsın ve devriliriz." Çatallı itme direğini eline almadan önce onun güverteye çıkmasını bekledi. Halatı gevşetti ve serbest kaldılar.

Abbott teknenin baş tarafında sessizce oturmuş, dikkatle kıyıları izliyordu. Bataklık, ilk kez suya girdiğinde de onun üzerinde aynı baştan çıkarıcı etkiyi yaratmıştı. İkizler bataklığın unutulmaz, doğal güzelliğinden etkilenmemişlerdi. Sessizlik onlarla onun konuştuğu gibi konuşmuyordu. Ne yazık ki, Tom Abbott'ın da buna hayranlık duyduğu düşüncesi savunmasını bir kademe daha düşürdü.

Adamın orada öyle rahatça oturuşunu, bir kolunu dizine dayayışını, geniş omuzlarını öne doğru iterek kıyının bir yanını, sonra diğer yanını inceleyişini inceledi. Kıyıdaki sazlıkların yanında tek ayağı üzerinde duran mavi bir balıkçılın yanından geçtiler ve sonra suyun yüzeyindeki siyah bir yılanın yanından sessizce süzıldüler.

"Nereye gidiyoruz?"

Adamın sesini duyunca yerinden sıçradı ve neredeyse direği düşürüyordu. Derin bir nefes aldı.

"Bataklığın kalbine. Misk sıçanları yumuşak zeminde sudan uzak tüneller açarlar. Oraya vardığımızda ben bağlayıp çıkacağım ama sen olduğun yerde kal. Altında tüneller olan nemli zeminde yürümek biraz pratik gerektirir." Onun bataklıkta güvenli bir şekilde ilerleyemeyecek kadar ağır ayaklı olmasından korkuyordu.

"Ben burada kalacağım. Korsan botu koruyun," dedi.

"Büyük olasılıkla burada kimseyi görmeyeceksiniz. Eğer görürseniz, sadece el sallayın ve tehditkâr görünmeyin."

Yavaşça sola doğru kıvrıldı ve tekne daha fazla ilerlemeyi reddedene kadar giderek daralan bir su ipliği arasında dümen kırdı.

"Hattı nereye kuracağınızı nasıl biliyorsunuz?" Abbott elini alına götürmüş, manzarayı tararken gözlerini gölgeliyordu. "Bana hepsi aynı görünüyor."

"Bir arkadaşım bana farelerin nerede olabileceğini hissetmeye başlayacağımı söyledi. Onları daha önce bulduğum noktaları seçiyorum ve tünellere ve deliklere tuzaklar kuruyorum. Yakından bakarsanız pençe izlerini daha iyi tanırırsınız. Bazen tünellerin girişlerinde kemirilmiş kökler ve dışkılar olur."

"Kardeşleriniz kürk satarak çok mu kazanıyor?"

"Kardeşlerim bu işi bahse girerek yapmaz. Tüm tuzaklama ve deri yüzme işlerini kendim yapıyorum, postları Clearwater'da satıyorum. Yolun yukarısındaki ilk kasaba."

Abbott yavaşça ve dikkatle döndü, elleri kayığın kenarlarında sabit duruyordu ve ona baktı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi? Misk sıçanlarını kendin yakalayıp derilerini mi yüzüyorsun?"

"Ben şaka yapmam Bay Abbott." Hayatında dalga geçilecek pek bir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Dikkatli bir şekilde sıırığı yere bıraktı ve tuzaklarda ölmemiş misk sıçanlarını sopalamak için kullandığı balta sapını aldı.

"İpi bana ver," diye talimat verdi.

Ucundan tuttu ve ona doğru uzanarak elini uzattı. İpi geçirirken parmakları birbirine değdi. Adamın sıcak teninin yavaşça kızınkine değmesiyle Maddie'nin bakışları istemsizce adamın gözlerine kaydı. Gözler karanlıktı, okunamıyordu ve Maddie'nin bakışlarını istediğinden çok daha uzun süre üzerlerinde tuttular.

Onun ne düşündüğünü biliyor muydu? Verdiği tepki, biriyle yaklaşmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini ele veriyor muydu?

Gözlerini kaçırın ilk kişi o oldu. Verdiği tepki karşısında yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atarak tüfeği aldı ve dışarı çıktı. Teknenin yanındaki yumuşak zemine konsantre olmaya çalıştı. Zihninin dağılmasına izin verecek zaman değildi. Eğer dikkatli olmazsa, beline kadar çamura batabilirdi.

"Beni burada yalnız mı bırakıyorsun?" Adamın sesi kadının konsantrasyonunu bozdu.

"Silahını aldın. O kadar uzun sürmez."

"Peki ya timsahlar?" Etrafına bakındı.

"Ellerini teknede tut. Birazdan döneceğim." Acele etmeye çalışıyordu ama acele kazaları körüklüyordu.

"Belki ben de seninle gelmeliyim."

"Belki de olduğun yerde kalmalı ve bu işi bana bırakmalısın. Burada daha güvendesin, inan bana."

"Sadece oyalanma."

Neredeyse gülümsüyordu. İçindeki alışılmadık hafiflik biraz rahatsız edici olmaktan da öteydi. Lawrence'ı düşündü ve kendine gülümseyecek hiçbir şeyi olmadığını hatırlattı.

Zemin dünkü sağanak yağmurdan dolayı ıslaktı. İlk iki adımdan sonra botları çamurla kaplandı ve etekliği çabucak ıslandı, ama ayaklarını yere basmaya devam etti.

İlk tuzakta bir su samurunun parçalanmış kalıntıları vardı. Postu kurtarılamaz haldeydi. Tuzağı dikkatlice açtı, yaratıktan geriye kalanları çıkardı ve olabildiğince uzağa, bataklığın içine fırlattı. Yüksek otların üzerinde süzüldü ve ses çıkarmadan yere indi.

Anita geçimini sağlamak için tuzak kurmayı ve deri yüzmeyi öğrenmesini ilk önerdiğinde Maddie kan ve bağırsakları iğrenç bulmuştu. Hayatı her zaman göz kamaştırıcı olmaktan uzaktı ama özünde bir şehir kızıydı. New Orleans'ın sokaklarını ve dehlizlerini avucunun içi gibi bilirdi. Bataklığa yaptığı ilk birkaç yolculukta, yalnız olsaydı inanılmaz derecede kaybolurdu ama Anita bilge ve sabırlıydı ve bu, bataklığın cazibesiyle birleşince, ona yardımcı oldu.

Maddie işaretleri okumayı çabucak öğrendi. Doğa her zaman yolu göstermiştir.

Parçalanmış ve yarısı yenmiş yaratıklar artık onu iğrendirmiyordu. Harap olmuş bir leş, kayıp bir posttan daha fazlasını temsil etmiyordu. İlerledi, altı tuzağı daha kontrol etti. Altı tuzaktan beşinde yuvarlak gözlü misk sıçanları vardı. Geniş kafaları, yuvarlak kulakları ve koyu, kahverengi-siyah postları olan küçük, kompakt hayvanlardı bunlar. Birçoğunun koyu postlarında kırmızı-altın tonları vardı. Karın altları gümüş rengindeydi.

Kalın postları satarak iyi para kazanıyordu - kazancını sadece yiyecek ve erzak için değil, kulübenin kirası için de kullanıyordu - ama hiçbir zaman geriye bir şey kalmıyordu. Yeni bir başlangıç için biriktirecek bir şey yoktu.

Abbott'a verdiği sözü tuttu ve kısa bir süre sonra elinde sürüklediği ağır misk sıçanı ipiyle kayığa geri döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, şapkasının kenarını gözlerini gölgelemek için aşağıya doğru çekmişti. Yakaladığı misk sıçanlarını sandalın dibine fırlattı ve sıçanlar gürültülü, ıslak tokatlarla tahtaya çarptı.

Abbott hemen ayağa kalktı. Ona bakmasa bile bakışlarını hissediyordu. Daha önce olduğu gibi, düşüncelerini maskelemekte ustaydı.

Kulübeye dönüş yolculuğunu sessizlik içinde geçirdiler. Kadın tüfeği kaptığı gibi iskeleye tırmandı ve Abbott da ona bir dizi misk sıçanı uzattı. Abbott'ın sandaldan kendi başına inmesine izin vermek için arkasını döndü ve evin etrafından dolaşp

Kulübenin kapısı açılıp Anita Russo dışarı çıktığında misk sıçanlarını tatlı suyla yıkıyordu.

Maddie şok içinde baktı ama hemen dehşetini gizledi.

"Hey, Anita." Abbott'ın kalp atışlarını duyabildiğinden emindi. Maddie arkasına baktı ve onun iskeleye tırmandığını gördü. Korsan botun güvende olduğundan emin oldu. Nefesini tutmuş, Penelope'nin Anita'nın arkasından kamaradan çıkmasını bekliyordu ama neyse ki çocuk görünmedi.

Maddie, Anita'nın kızı eve götürmüş olmasını ummanın çok fazla olduğunu biliyordu.

"Uzun zamandır mı buradasın?" Maddie, Abbott'un onlara doğru ilerlediğinin tamamen farkında olarak Anita'yla konuştu.

"Hayır." Anita Abbott'a şüpheyle baktı. "Daha yeni geldim."

"Beş sıçan yakaladım." Maddie yakaladığı fareyi iki eliyle havaya kaldırdı.

Misk sıçanları sert vücutları kadar uzun kuyruklarıyla sallanıyordu.

Anita'nın kaşları çatıldı. Ağızını açtı ve sonra kapattı çünkü Tom Abbott artık duyma mesafesindeydi.

Maddie kulübenin gölgeli iç kısmına baktı ama ne bir hareket ne de Penelope'den bir iz vardı. Anita sessiz kaldı. Belli ki bir şeyler olduğunu fark etmişti.

"Bu Bay Abbott." Maddie hemen ekledi, "O bir Pinkerton."

"Tom," dedi Anita'ya başıyla selam vererek. Ceketini açtı, böylece rozetini görebiliyordu. "Tom Abbott."

"Merhaba Bay Abbott." Anita bir an gümüş rozete bakıp sustu ama yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Bir işaret almak için Maddie'ye baktı.

"Bu Anita," dedi Abbott'a. "Bana tuzak kurmayı öğreten kişi. Bataklığın biraz yukarısında yaşıyor."

Abbott şapkasının kenarını çekiştirdi. "Memnun oldum," dedi. "Seninle konuşmam gerek," dedi Anita Maddie'ye.

Abbott, "Ben gidip atıma bakayım," dedi ve ahıra doğru yürümeye başladı.

Maddie misk sıçanlarını evin arka tarafındaki deri yüzme masasının üzerine koydu, ellerini kirli eteğine sildi ve Anita'ya kendisini takip etmesini işaret etti. İçeri girdiklerinde Maddie odaya göz gezdirdi. Penelope'den hâlâ iz yoktu. Arka kapıyı kapattı.

Anita başladı. "Ben gelir gelmez -"

Maddie başını sallayarak onu susturdu. Anita'yı kulübeden geçirip ön kapıdan çıkardı ve suyun üzerindeki köhne verandada birbirlerine yakın durdular. Maddie omzunun üzerinden baktı ve sonra Anita'ya döndü.

"Kız nerede?" diye fısıldadı. "Onu eve mi götürdün?"

"Neler oluyor?" Anita'nın kalın, tuzlu ve biberli kaşları çatıldı. "Pinkerton mı? O neden burada? Kızdan haberi var mı?"

"Nerede o?"

Anita kaşlarının arasındaki noktaya masaj yaptı ve sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Kaçıp gitti. Fırtınadan sonra uyandığımda gitmişti. I

Clearwater'a girmeye çalıştım ama bu sabah erken saatlere kadar çıkamadım. Etrafa sordum ama kimse onu görmemiş."

"Onu mu *sordun*?" Maddie gazete haberini düşündü. "Onlara onun benim yeğenim olduğunu ve biraz tecrübe sahibi olduğunu söyledim.

kafa." Anita gözlerini devirdi. "Millele saçma sapan konuşabileceğini söylemiştim.

ve ona aldırmayın; onu bulurlarsa bana geri getirin."

Maddie bir an için ona inanmadı. Çocuğun kaçtığını söylemek, ikizlere anlatacağı hikâyeye çok yakındı.

"Ödülü aldın mı, Anita?" Kadının kendisine kazık atacağına inanmak istemiyordu ama iki bin dolar herkesin başını döndürürdü.

"Ne ödülü? Sana söylüyorum, kaçtı. O zamana kadar onu sakladım, tıpkı benden istediğin gibi."

Maddie dudaklarını ısırды ve gözlerini bataklığa dikti. Gökyüzünün açıldığına ve daha dün bir tufan yağdığına dair hiçbir ipucu yoktu. Kar beyazı bir balıkçıl bir selvi dizinin üzerine kondu. Masmavi gökyüzünde kabarık beyaz bulutlar uçuşuyordu.

Koştı. Koştı.

"Boğulmuş olabilir. Ya da bir timsah tarafından yenebilirdi. Küçük bir çocuk orada tek başına nasıl hayatta kalabilir?" Maddie parçalanmış su samurunu hayal etti. Başka bir şey düşünemiyordu.

"Kızda cesaret var. Belki şansımız yaver giderse -" Anita elini ağzına götürerek düşündü.

"New Orleans gazetesinde resmi var," dedi Maddie. "Onu geri getirene iki bin dolar ödöl var. Herkes ve kardeşi bunu görür ya da duyar duymaz onu aramaya başlayacaktır."

"Çocuklar döndü mü?"

Maddie başını hayır anlamında salladı. "Burada yaptığı şey de bu." Evin arka tarafına doğru başını salladı. "Bana neler olduğunu anlatmaya geldi."

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Terrance hapiste. Lawrence ..." Tereddüt etti. Derin bir nefes aldı. "Lawrence öldü."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Anita şaşkınlık içinde bakakaldı. Omuzları çöktü. "Bu ikisi bir sepet dolusu yılanbalığından daha kaygandı. Nasıl oldu da yakalandılar?"

Maddie verandanın kenarına doğru yürüdü ve çamurlu suyun kayışını izledi.

"Sorgulanmak için aranıyorlardı. Kaçmaya çalıştılar. Lawrence vuruldu."

"Ölmeden önce itiraf etti mi? Terrance itiraf etti mi?" "Hayır."

"Seni nasıl buldu?"

"Lawrence onu bana neler olduğunu anlatması için gönderdi."

"Peki, o zaman, bu kadar. Artık kız için endişelenmenize gerek yok."

"O ödöl parası tüm yarınlarımın anahtarı olabilirdi." Maddie başını salladı. "Şimdi o gitti."

Parmaklarına iplik geçirip çıkarıyor, bataklığa bakıyor, yeni bir hayat, yeni bir başlangıç hayal etmeye çalışıyordu. Kanun korkusu olmadan yaşamanın nasıl bir şey olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kabuslar olmadan. Ama kesinlikle denemek isterdi.

Maddie arkasını döndüğünde Anita'nın iç organlarını kaybetmiş, eski, aşırı doldurulmuş mor bir sandalyeye çökmüş olduğunu gördü. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini dizlerinin arasından sarkıtmıştı.

"Ne zaman kaçtı demiştin?" Maddie parmaklarını saçlarında gezdirmeye çalıştı ama saçları umutsuzca birbirine karışmıştı.

"Fırtınadan bir süre sonra." Anita yeniden düşündü. "Tuvalete gitmek için kalktım ve gün ağarmak üzereydi. O da oradaydı. Sonra yatağa geri döndüm ve uyandığımda gitmişti. Onu son kez gördüğüme sevinmediğimi söyleyemem. Hiç böyle mavi çizgilerle konuşabilen birini duymamıştım. Ele avuca sığmazdı."

"Dün Abbott gelene ve fırtına başlayana kadar senin evine dönmeye hazırdım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

Maddie kollarının üst kısmını ovuşturdu ve başını salladı. "Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum, Anita."

"Gazeteden nasıl haberin oldu?" Anita dikkatle onu izliyordu.

"Yanında bir tane getirmiş. Ön sayfada Penelope'nin resmini gördüm. Bana hikayeyi okudu."

"Onu kaçırdığımızdan emin olduğunu mu düşünüyorsun?" "Terrance itiraf etmedi."

"Ona söylemenin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Belki gitmene izin verirler."

"Bunu yaparsam bana yardım edeceğine güvenebilir miyim bilmiyorum."

Maddie, Anita'nın hâlâ Lawrence'ın ölüm haberiyle sarsıldığını görebiliyordu. Alt dudağı titriyordu. "Küçüklüğünüzden beri o çocuklarla, hepinizle ilgileniyorum. Belki onu kurtarabilirdim."

Maddie kalbinin sıkıştığını hissetti ama bunu görmezden geldi. Şu anda dağılmasına izin veremezdi. Sağlıklı düşünmeli ve bir plan yapmalıydı. Kendi özgürlüğünün anahtarı Penelope Perkins olabilirdi.

Anita kendini ayağa kaldırdı. Ahşap güverteden ön kapıya doğru yürümeye başlaması bir dakika sürdü. Adımları ağır ve yavaştı.

Omzunun üzerinden geriye bakmak için durakladığında, "Yaşlanma," diye uyardı. Kapı koluna uzandı. "Her yerim ağrıyor."

Maddie başıyla onayladı. Yaşlılıkla birlikte gelen fiziksel ağrıları bilmiyordu ama eğer eğitim almış olsaydı, kalp ağrısı üzerine bir kitap yazabileceğini düşündü. Kendini bundan kurtarmanın tek bir yolu vardı, o da ne yapıp edip hayatından uzaklaşmaktı.

BÖLÜM 10

WKulübenin kapısı açılıp yaşlı kadın Maddie'yle birlikte dışarı çıktı ğ ı n d a , Tom atını gölgede kulübenin yanındaki yüksek otlar. İki kadın da sessizdi ama birbirlerine attıkları bakışlar çok şey anlatıyordu. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Maddie arkadaşı Anita'yla göz göze geldiği andan itibaren kızgın ızgaradaki bir kurbağa gibi ürkek görünüyordu.

Tom kadını inceledi, onun misyonerin bulmasını önerdiği kişi olduğundan emindi. Maddie'den bir baş kadar kısaydı, koyu renk gözleri ve türban şeklinde sarılmış şalın kenarlarının altından kayan kırılmış saçları vardı. Teninde derin kırışıklıklar vardı, elmacık kemikleri yüksekti. Soy ağacında biraz Kızılderili kanı olabileceğini düşündü. Yürüyüşü yavaş ve istikrarlı olsa da kısa adımlarında güç ve kararlılık vardı.

Maddie kadına veda etti. Anita Tom'a başıyla selam verdi ve yanından geçip gitmeye başladı.

"Dexter Grande'yi tanıyor muydun?" diye sordu.

Sorusu onu olduğu yerde durdurdu. Pahalı atına baktı. "Ben yaptım." Kadın daha da temkinli davranmaya başladı.

"Kayıp bir kişinin davasını çözmemde bana yardımcı olabileceğiniz söylendi."

"Maddie bana kaçırılan bir çocuğu aradığınızı söyledi. Onu görmedim."

Onun gözlerinde gerçeği aradı. "Son kaçırılma olayından bahsetmiyordum. Şu anda yetişkin bir kadın olacak olan çocuktan bahsediyordum. Otuz iki yaşlarında. Ailesi İrlandalıydı. İrlanda Kanalı'ndan. Adı Megan Lane'di. Onu hiç duydun mu?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu isimde birini hatırlamıyorum."

"1853 civarında kaybolmuş. Kahverengi saçlı. Açık tenli. Kahverengimsi gözler." Laura Foster'ın verdiği tarif binlerce kadına uyuyordu. Maddie Grande'ye bile uyuyordu.

"Hayır, üzgünüm bayım. Bazen kahvaltıda ne yediğimi bile hatırlamıyorum."

Ceketini açtı, yeleğinin cebinden bir kartvizit çıkardı ve ona uzattı. "Aklına bir şey gelirse bana buradan ulaşabilirsin."

"Sana ne bundan?" diye sordu.

"Kız kardeşi onu arıyor. Nerede olduğunu bulmamızı sağlayacak bilgi için bir ödül teklif etme yetkisine sahibim."

Kartı eteğinin kıvrımlarına sıkıştırdı ve başka bir şey söylemeden adamın yanından geçti. Küçük bedeni kısa sürede yolun her iki tarafındaki yüksek ve sık ağaçlar tarafından yutuldu.

Yukarı baktı. Madeline yakınlarda duruyordu.

"Söylediklerinizin bir kısmını duydum. Anita'dan sana kim bahsetti? Lawrence ya da Terrance olmadığını biliyorum."

"New Orleans'ta bir misyonerdı. Henson adında bir kadın." Kadın bu ismi hatırlamayınca, "Grande olmadan önce adın neydi?" diye sordu.

Çenesi bir çentik yukarı kalktı. Onun gözlerinin içine baktı ve "Benim adım *her zaman* Maddie Grande'ydi" dedi.

Maddie kaşlarını çattı. "Sanırım şimdi gideceksin," dedi.

"Sanırım gideceğim."

Her zamankinden daha sabırsız görünüyordu. Penelope'nin izini bulmadan ayrılmakta tereddüt ediyordu ama hâlâ buralarda olduğuna dair belirgin bir işaret yoktu. Yakınlarda olduğundan şüphelenerek ayrılmaktan nefret ediyordu ama tarağı teşhis edecek birini bulana kadar yanılıyor olabilirdi.

Maddie elinde uzun, ölümcül görünümlü bir bıçakla deri yüzme masasına doğru ilerliyordu. Onu makul bir mesafeden takip etti ve bir omzunu gölgeden izleyebileceği evin yan tarafına yasladı.

"Kardeşlerin olmadan tek başına olacaksın."

"Pek ortalıkta yoklardı."

"Hiç yalnız kaldın mı?"

"İnsanlar sadece kendilerine izin verdikleri kadar yalnızdırlar."

Misk sıçanlarını ayıkladı, önce en şişman olanını seçti. Yağmur varillerinden birinden bir kovaya temiz su doldurdu.

Maddie saçakların altında her seferinde bir misk sıçanını ıslattı ve sonra ellerini sert vücutlarında gezdirdi. Sıkı bir tutuşla okşadı ve kalın postlardan suyu sıkarak çıkardı. Uzmanlığı kendini gösteriyordu. Jilet gibi keskin bir bıçak alarak postları birbiri ardına çıkarmaya başladı.

"Eti iyi bir yemek olur. Bunların çoktan bitmiş olması çok kötü," dedi hazırlıksız bir şekilde.

"Yenilebilirler mi?" Onun hoşuna gitmeyecek kadar şişman sıçanlara yakın görünüyorlardı.

"Taze olduklarında."

Omzunun üzerinden gülümsediğinde, gözlerini kaçırmak için kendini zorlaması gerektiğini fark etti.

"Dün içtiğin misk sıçanı yahnisiydi."

"Söylemiyorsun." Onun bakışlarıyla tekrar buluştuğunda, bitirdiği iki kase dolusu yemeği düşünmemeye çalıştı.

"Bir vücut açlıktan ölüyorsa her şeyi yer," diye ekledi. "Bütün gün soğana bulayarak pişirirseniz oldukça iyi olurlar."

Boş bir kovaya uzandı, ters çevirdi ve oturup onun çalışmasını izledi, deri yüzmenin üstlenmek zorunda olduğu bir görev olmamasından memnundu. Maddie'nin birden fazla kez derin bir iç geçirdiğini ve başını hafifçe salladığını gördü. Sonunda ayağa kalktı ve deri yüzme masasına doğru yürüdü. Masanın ve Maddie'nin ellerinin üzerindeki kan ve bağırsakları görmezden gelerek onun arkasından yaklaştı.

"Sorun ne?" dedi usulca. "Belki sana yardım edebilirim."

Adamın sesini duyunca yerinden sıçradı, belli ki adamın hareket ettiğinden bile haberi yoktu. Hızlı bir nefes alışla nefesi kesildi. İkisi de aynı anda yere baktı. İşaret parmağında kalın bir kesik vardı, derin değildi ama kan akmasına yetecek kadardı. Bıçağı düşürdü.

Hiç düşünmeden kızın eline uzandı ve kesiğı incelerken elini aralarında tuttu. Kız kasıldığında, başını kaldırıp baktı. Kendini onun gözlerinin içine düşerken yakaladı ve bir kalp atışından sonra bıraktı.

Bir damla kan parmağından aşağı süzüldü. Eteğine sildi. "Bir parmağımı kaybedebilirdim."

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Hafifçe ona doğru döndü, gözlerinin derinliklerine baktı. Onunkiler karanlık ve sıkıntılıydı. Endişesi yüzeysel bir kesikten daha fazlasıydı.

"Şu kız," dedi. "Gazetede ki kız -" Başını

salladı. "Peki ya o?"

Maddie o kadar ciddi, o kadar tereddütlü görünüyordu ki Tom nefesini tuttu.

Çocuğun öldüğünü söylemesine izin verme.

"Umarım onu bulurlar, hepsi bu," diye fısıldadı. "Umarım bulurlar."

MTom Abbott sonunda atını sürüp onu yalnız bıraktığında Addie çok rahatlamıştı. Hızlı ve verimli bir şekilde çalıştı. postları kuruması için astı, tazelendi ve sonra onu topladı

av tüfeğini aldı ve birkaç malzemeyi paketledi. Deniz bisikletine bindi ve Anita'nın evine doğru yola  ıktı.

"Seni takip etti mi?" Anita, Maddie'yi kamaranın içine sokarken omzunun üzerinden baktı. Maddie onun rıhtıma bakan pencereye doğru adım atışını izledi. Yaşlı kadın ellerini kalçalarına dayamış, suyun üzerinde yüzen su mercimeğine bakıyordu.

"Peşimden y zmedik e olmaz. O k 1 z 1 bulup eve g t rmeliyim, Anita. Bana atını ödünç verir misin?"

Anita onun isteğini görmezden gelerek pencereden dışarı baktı. "Eğer seni burada bulursa -"

"Yapmayacak."

" yle sanıyorsun. Pinkerton asla uyumayan göz olarak bilinir."

Anita'nın saçları yüzüne dökülmüştü. şakağındaki bir ter damlasını silmek için önlüğünün eteğini kaldırdı. Hava tuhaf bir şekilde yakın ve nemliydi. Maddie etrafındaki havanın yoğunlaştığını hissedebiliyor ve son fırtınanın hemen ardından başka bir fırtınanın gelip gelmediğini merak ediyordu. Öyle olmamasını umuyordu. Penelope'yi aramak için açık bir havaya ihtiyacı vardı.

Çocuğun bataklıkta tek başına dolaştığını düşünmekten nefret ediyordu - ger i şimdiye kadar bir kurtarıcı tarafından alınmış olabilir... ya da daha kötü biri.

"Nereye gidiyorsun?" Anita bilmek istedi.

"Clearwater'a, onu tekrar sormak için. Eğer kimse onu görmediyse, yola devam edeceğim. O zaman sanırım New York'a geri dönmem gerekecek.

Orleans. Langetree Plantasyonu'nun nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok ama bir şekilde geri dönüp dönmediğini öğrenmem gerekecek. Ödülü başkasının almasını istemem."

Maddie gitmek için sabırsızlanıyordu. Kapıya doğru ilerledi, durakladı. "Atınızı kullanabilir miyim?"

"Elbette. Yaşlı dırdırcı çok hızlı değil ama istikrarlı." Anita kıkırdadı ve ekledi, "Benim gibi."

Maddie sallanan yaşlı kısrağı eyerledi ve ata binerken neredeyse onun için üzülüyordu. Anita tüfeğini uzattı ve Maddie'ye eve geri dönüp daha iyi günler görmüş keçe bir şapka getirirken beklemesini söyledi. Siperi o kadar yorgundu ki bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"En azından güneşi yüzünden uzak tutar," dedi Anita.

"Tekrar teşekkür ederim. Kısrağı en kısa zamanda geri getireceğim," diye söz verdi Maddie.

"Acelesi yok," diye güvence verdi Anita. "Sen sadece kendine dikkat et."

BÖLÜM 11

Tasılı yosunlarla örtülü geniş meşe gölgelikleri, karşıladığı kadar hayranlık uyandıran zümrüt rengi bir ağaç tüneli oluşturuyordu. Sonunda

iki katlı ev, zeminden çatıya uzanan sütunlarıyla bir Yunan tapınağı izlenimi veriyordu. 1830'daki patlama yıllarında inşa edilen Langetree'nin görkemli yapısı, Güney'in savaştan önce sahip olduğu her şeyin bir kanıtı niteliğindeydi.

Tom topuklarını atına vurdu ve meşe ağaçlarıyla kaplı yoldan yukarı, Yankee parasıyla yeniden diriltile kık yıllyk görkemli konağa doğru ilerledi. Yaklaştıkça evin ötesindeki müstemilatı gördü; mutfak, hizmetçi odaları. Geleneksel bir *garçonnière* ve bir *pigeonnier*, ikiz yuvarlak yapılar, ana evi çevreliyordu.

Ön kapı siyah kreple örtülmüştü ve pencerelerin üzerine siyah perdeler çekilmişti. Tom attan indiğinde ön kapının yanındaki camlı yan pencerenin üzerindeki perde kaydı. Bir dakika sonra bir hizmetçi revaktan dışarı çıktı. Siyah giysili adam başını salladı ve Tom'un atının dizginlerini almak için öne çıktı.

"Bay Perkins sizi bekliyor," dedi adam derin bir ses tonuyla. "Hemen içeri girin."

Tom ona teþekkür etti, geniþ kenarlı siyah þapkasını çıkardı ve açık kapıdan içeri girdi. Evin içi bir mezar kadar sessizdi. Geniþ orta hol yapıyı önden arkaya ikiye bölüyordu. On beþ metrelik kapılar, holün her iki yanında inanılmaz derecede yüksek tavanlı odalara açılıyordu. Tom salonun ortasından yükselen uzun, dolambaçlı merdivene baktı ve burada kederli bir aileyle yüzleþmekten başka bir yerde olmayı diledi.

Langetree'deki malikânenin fuayesinde melankolisinden kurtulmaya çalışarak beklerken, sağındaki kapı açıldı. Koyu renk saçları ve geniþ favorileriyle birleşen saplı bıyıkları olan, 1.80 boylarında bir adam dışarı çıktı. Ametist brokar yeleşinin önünü düzelitti ve selamlamak için elini uzattı.

"Bay Perkins? Ben Tom Abbott, Pinkerton Ajansı dedektifiyim."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum. Frank Morgan geleceğinizi haber verdi. Chicago'daki Allan Pinkerton'a telefon etme cüretini gösterdim. Sizi çok tavsiye ediyor."

Her ikisi de eşit boyda olan iki adam el sıkıştı.

"Kaybınız için üzgünüm, efendim."

"Oğlumuz bir ay kadar önce ölü doğdu. Eşim bu darbenin etkisinden henüz kurtulamadı, dolayısıyla Penelope'nin dışarıda bir yerlerde suçluların elinde olduğunu bilerek ne kadar acı çektiğini tahmin edebilirsiniz. Ya da daha kötüsü." İri adam alçaldı, sözlerinde boğuldu ve kendini toparlamak için mücadele etti.

Tom ona, "Polisin elindeki tüm bilgileri gözden geçirdim, ama belki sende yardımcı olabilecek bazı ayrıntılar vardır," dedi. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Elbette." Peter Perkins arkasındaki zengin döşenmiş oturma odasını gösterdi ve Tom'u içeri buyur etti. "Gel. Otursana."

Tom'un atını alan hizmetçi sessizce odaya girdi. Perkins ona döndü. "Armand, Sally'ye söyle Bay Abbott için bir tepsi kahve ve içecek getirsin."

Adam başını salladı ve bir an bile tereddüt etmeden oradan ayrıldı.

"Teşekkür ederim, efendim." Tom zengin mavi ipekle döşenmiş bir kanepeye oturdu.

"Uzun zamandır mı dedektiflik yapıyorsunuz?" Perkins sordu.

"Savaş sırasında Pinkerton ajanı olarak işe alındım," dedi.

"General McClellan'ın Pinkerton'ı kendi ajanı olarak ataması çok zekiceydi.

kişisel casus. Sanırım siz de benzer görevleri yerine getirdiniz?"

Tom başını salladı. "Birlik için hayati bilgiler toplamak amacıyla Güney toplumuna sızmak için birçok rol oynadım. Teslim olduktan sonra New Orleans'ta kalmayı tercih ettim."

Crescent City'de ona musallat olan ve onu baştan çıkaran bir şey vardı; tüm ailesinin Michigan'da yaşamasına rağmen onu burada tutan bir şey.

"Yerel şerif işe yaramaz. Bu konuda New Orleans Metropolitan Polisi de öyle. O bölgeden pek yardım alamadım."

"Morgan elinden gelen insan gücünü harcıyor. Gözaltında bir şüphelisi var."

"Ben de öyle duydum. Ama gözaltındaki adam hala itiraf etmedi. Onunla beş dakika yalnız kalabilseydim itiraf ederdi." Perkins yan masadaki kristal sürahiden bir viski doldurdu ve Tom'a uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim." Tom başını salladı. "Sert içki ve ben yıllar önce yollarımızı ayırdık." Sadece ara sıra içiyor ya da gizliliği buna bağlı olduğunda içiyormuş gibi yapıyordu.

Bir hizmetçinin çay servisi, bir tabak tatlı ekmek dilimleri ve kurabiyelerle kaplı gümüş bir tepsiyle içeri girmesini izledi. Hizmetçi onları yerleştirdi, Tom'a bir fincan çay doldurdu ve sessizce odadan çıktı.

Tom cebinden küçük bir defter ve kalem çıkardı. Defteri açtı, kurşun ucunu yaladı ve Peter Perkins'in kanepenin karşısındaki geniş koltuğa gömülmesini izledi.

Tom karşısındaki duvarda, şömine şöminesinin üzerinde duran oval yaldızlı çerçeve içindeki büyük portreye başıyla işaret etti. "Bu Penelope mu?"

Siyah saçlı, menekşe gözlü ve ağzı mükemmel bir yay oluşturan güzel çocuğun portresini inceledi. Saçları kalp şeklindeki yüzünden uzakta toplanmıştı. Gülümsemesindeki arsızlığın Penelope'nin kişiliğinin bir yönü mü yoksa sadece ressamın büyüleyici bir ekleme mi olduğunu merak etti.

Perkins başıyla onayladı. "Evet. Bu bizim Penelope Charlotte. Sadece sekiz, neredeyse dokuz yaşında ve çok erken gelişmiş. Yaşına göre çok iyi konuşuyor. İsteddiği zaman çok sevimli bir çocuk oluyor." Perkins'in konyak sürahisini tutan eli titremeye başladı. Likörden kalanları bir yudumda bitirdi. Tom onu dikkatle izledi.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Onu özel otobüsümüze bindirip veda ettiğimde. Onu karımın Kentucky'deki kız kardeşi Gail'e gönderiyordum." Gözlerini odanın içinde gezdirdi, şöminenin üzerindeki krep kaplı aynayı ve pencerelerdeki ağır perdeleri gösterdi. "Çocuğun bir süreliğine uzaklaşmasının daha iyi olacağını düşündüm. Karım odasından nadiren çıkıyor ve Penelope son derece üzgün. Annesinin üzüntüsü için kendini suçluyor. Yaptığı hiçbir şey Mary'yi neşelendiremedi."

Durakladı ve derin bir iç çekerek ağır bedenini sarstı. "Onu göndermemiş olsaydım, şu anda burada sağ salim olacaktı."

Tom teselli sözlerinin adamın suçluluk duygusunu hafifletmeye yetmeyeceğini biliyordu.

"Şoförünüz ya da çocuğun dadısı kaçıranlarla işbirliği yapmış olabilir mi? Onlara rotayı ya da programı vermiş olabilirler mi?"

Perkins konyak sürahisini yanındaki masaya bıraktı. "Kesinlikle olmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çalışanlarımı özenle seçmeyi kendime iş edindim. Onlara cömert ücretler ödüyorum ve barınma imkanı sağlıyorum. Hatta karım arazide bir okul kurdu, isteyen herkes oraya gidip okuma, yazma ve şifre öğrenebilir. Şoförüm Jeb'in iyi ve dürüst bir adam olduğunu biliyorum. Ve Dadı'ya gelince, Penelope'ye kendisinden b i r i gibi davranıyor."

Tom, "Kızın dadısının polise anlattıklarına bakılırsa, kaçırma olayı ters giden bir soyguna benziyor," dedi. Sonra Perkins'e iş anlaşmaları ve intikam peşinde olabilecek biri olup olmadığı hakkında birkaç soru sordu.

"Bu her zaman mümkün, Bay Abbott. Ben varlıklı bir adamım ve bu noktaya lafı dolandırarak gelmedim. Güneyli pek çok kişinin ayağına bastım ama bu kadar alçakça bir şey yapabilecek kimse aklıma gelmiyor."

Tom ona ikizlerin bulunması, vurulma olayı ve Terrance'ın tutuklanmasıyla ilgili ayrıntıları anlattı. İtiraf olmadığı için üzgün olduğunu da ekledi.

Perkins biraz daha çay isteyip istemediğini sordu. Tom tam reddetmişti ki yumuşak bir ipek hışırtısı duyuldu ve genç bir kadın salonun kapısından içeri girdi. Boynundan ayakkabılarının ucuna kadar siyahlara bürünmüştü. Altın ve camdan yapılmış oval bir yas broşu, içinde bir tutam koyu renk saçla birlikte boğazındaki kumaşa tutturulmuştu. Saçları örülmüş ve başının her iki yanına tutturulmuş iki tutam halinde toplanmıştı. Ufak tefekti, boyu 1.80'den fazla değildi. Menekşe rengi gölgeler

Gözlerinin altındaki deri. Bir hayalet kadar solgundu, bir deri bir kemik kalacak kadar zayıftı - portredeki sevimli çocuğun yetişkin, hüzünlü bir versiyonu.

Tom, kadın içeri girer girmez hemen ayağa kalktı. Neredeyse yardımına koşacaktı, kadının odayı geçebileceğinden şüpheliydi ama kocası hızla hareket ederek yanına koştu ve en yakın sandalyeye oturmasına yardım etti.

Gözlerini Tom'dan hiç ayırmadı.

"Dedektif siz misiniz?"

Sesi o kadar yumuşaktı ki onu duymak için zorlanması gerekti. Kanepenin kenarına geçti ve öne doğru eğildi. Kadın teselliye o kadar muhtaç görünüyordu ki, adam onun elini tutmak istedi ama kadın elini kucağında sıkıca tutuyordu.

"Evet, hanımefendi."

"Bu Tom Abbott, Mary. Kendisini Allan Pinkerton tavsiye etti," diye güvence verdi kocası. "Bay Abbott, karım Mary."

Mary Perkins'in içinde bir damla gözyaşı kaldıysa bile, onu şimdi dökmesi imkânsızdı. Tom'a doğru eğilerek onu yansıttı. Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, sanki artık konuşmaya alışık değilmiş gibiydi. Müşterilerin cevaplanmasını istediği olağan soruları sormadı: Kızlarını bulabileceğini düşünüyor muydu? Kaçıranların fidye için onlarla ne zaman iletişime geçeceğini düşünüyordu? Bir ödül teklif etmeliler miydi ve ne kadar?

Sadece tüm endişesi, korkusu ve cesaretiyle adamın gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Kızımı eve getirin Bay Abbott. Ne yaparsanız yapın, lütfen Penelope'yi bulun ve onu eve getirin. Sahip olduğumuz tek şey o."

Tom cebine uzandı, elini uzattı ve avucunu açtı. "Bu kızınızın mı, Bayan Perkins?"

Gümüş tarak avucunda parlıyordu. Mary Perkins ayağa fırladı. Eli boğazına gitti ve orada solgun, düşmüş bir güvercin gibi gevşek bir şekilde yattı. Gözleri Tom'unkilerle buluştu.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldadı.

"Onun mu?" diye sordu.

"Evet. Giderken üzerinde iki tane vardı."

Sarsılan Mary yavaşça sağına doğru sıralandı. Kocasının kolu beline dolandı ve onu sandalyesine geri indirdi. Mary brokar döşemenin üzerine çöktü.

"Bunu nereden buldun Abbott?" Perkins'in yüz ifadesi korkuyla karışık bir öfkeyle boğuşan bir adaminkine benziyordu.

"New Orleans'tan çok da uzak olmayan bir bataklıkta kulübede." Tom, Maddie'nin suç ortağı olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı bu doğrulama karşısında kendi tepkisiyle uğraşıyordu. Bu iki iyi insana bu kadar acı çektiren planın bir parçasıydı.

"Penelope orada değildi," dedi Tom onlara. "Ama bu onun orada olduğunun kanıtı. Onu bulmak için geri döneceğim. Önce doğru iz üzerinde olduğumdan emin olmak istedim."

Perkins'in bastırılmış öfkesi patladı. "Kızımın bulunmasını istiyorum. Nerede olduğunu, faillerin nerede olduğunu biliyorsanız, bunu herkese duyurun. Louisiana'daki herkesin onu aramasını istiyorum."

"Kaçıranları paniğe kaptırırsak Penelope'nin sonu -" Mary'ye baktı ve durdu. "Penelope'yi çok ciddi bir tehlikeye atabiliriz. Sadece bu da değil, sahte ipuçları için para talep eden bir dizi haraççıya da kendinizi açmış olursunuz."

Tom, adamı bu işi kendi başına halletmesine izin vermesi için ikna etmenin kendisine bağlı olduğunu biliyordu. Maddie'nin paniğe kapılmasını istemiyordu. Eyaletteki herkesin onun nefesini kesmesini istemiyordu.

"Bunlar umutsuz zamanlar." Tom adamın kendisini dinlediğini umuyordu. "İnsanlar para için her şeyi yaparlar. Şu anda tam olarak nerede olduğunu bilseydim, bu bir şey olurdu. Ama bilmiyorum. Sadece nerede *olduğunu* biliyorum ama şimdi elimde takip etmem gereken sağlam bir ipucu var."

"Beni dinle Abbott. Gerekirse Pinkerton'la bizzat temasa geçerim ve-"

"Kesin şunu. İkiniz de." Mary Perkins'in sesi zayıf olabilirdi ama altında yatan bir güç vardı. "Lütfen."

Tom ve Peter ona döndüler. Bakışları Penelope'nin portresine kaydı, sonra her iki adama da dalgın bir ilgisizlikle baktı.

"Peter, Bay Abbott ne yaptığını biliyor. Bırak işini yapsın. Kızımı geri istiyorum ve adamın yoluna gitmesine ne kadar çabuk izin verersen, onu o kadar çabuk bulabilir."

Perkins'in öfkesi hâlâ yayılıyordu ama sessizliğini korudu.

Tom Mary'yi selamladı ve sonra Perkins'e elini uzattı. Adam elini tutmakta yavaş davrandı ama gergin bir anın ardından el sıkıştılar.

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Tom Mary'ye döndü. "Güveniniz için teşekkür ederim Bayan Perkins."

"Teşekkür ederim, Bay Abbott. Sadece inancımız bizi buraya kadar getirdi. Tanrı'nın sizi Penelope'ye ulaştırması için dua ediyorum."

"Ben de öyle, hanımefendi." Tom tekrar selam verdi ve evden dışarı çıktı.

Atına atlayıp yolu yarılayana kadar gümüş tırağı vermek yerine Maddie'nin suçluluğunun kanıtını yeleğinin saat cebine geri koyduğunu fark etti.

Penelope'nin kaderi hâlâ bilinmiyor olabilirdi ama artık kesin olan bir şey vardı: Maddie Grande bu işin içindeydi. Şimdi çekip gitmesine izin vermesinin imkânı yoktu.

TClearwater mezrasını oluşturan bir avuç bina, bataklık kıyısı boyunca uzanan yol boyunca sıralanmıştı. Evler mütevazı, bazıları yosun ve çamurdan yapılmış eski İspanyol tarzında, diğerleri yıpranmış, gri gecekondular veya gölgeli galerilerle çevrili daha sağlam yükseltilmiş kulübelardı.

Palmettolar ve söğütler de kıyı boyunca sıralanmıştı. Ötede, sessiz selvi ağaçları, ağaçların arasından çıkan çıkıntılı dizlerle çevriliydi.

Su. Su sümbülleri yüzen lavanta rtlerinde iek açtı.

Savaş öncesinden beri terk edilmiş olan küçük bir şeker değirmeni bakımsızlık belirtileri gösteriyordu. Kapıların etrafında yabani otlar bymşti. Bir zamanlar pencerelere barikat kuran tahtalar şimdi kırık ve çürümüş bir halde asılı duruyor, pencere camlarındaki delikleri gösteriyordu. Maddie kısırağı yavaşlattı ve bir aşağı bir yukarı yola baktı. Görünürde kimse yoktu, bu yüzden binanın arkasına doğru at sürdü ve kısırağın dizginlerini kırık dökük bir arabaya bağladı.

En yakın pencereye doğru yürüdü ve içeri baktı. Güneş ışığı çatıdaki deliklerden szlyordu. Burası boştu ama Maddie saklanmayı iyi biliyordu ve kendini pencereden içeri attı. Herhangi bir garip ses olup olmadığını dikkatle dinledi, vazgeçmeden önce saklanabileceği her yeri aradı. Penelope'den hiçbir yerde iz yoktu.

Birkaç dakika sonra tekrar yola koyulmuş, Clearwater'daki tek mağaza olan Smythe and Co. Burası insanların alışveriş yapmak, takas etmek ve dedikodu dinlemek için toplandığı bir yerdi.  yaşlı tuzakı, daimi demirbaşlar, n verandada uzanıyorlardı. Maddie içeri girdiğinde sessizleştiler.

Onların dikkatli bakışları altında Anita'nın atını otağ direğine bağladı ve çamurlu ayakkabılarını basamağın yanındaki demir sıyırıcıya silmek için durakladı. Adamları isimleriyle tanıımıyordu ama köye her gelişinde onları grmşti. Selam vermek için başını salladı, ödünç aldığı şapkasının geniş kenarını kaldırdı ve gülümsedi.

"Siz beyler buralarda küçük bir kız gördünüz mü? Bu kadar yüksekte." Elini uzattı. "Sekiz yaşında."

Üçü de hep bir ağızdan başlarını salladı. Biri verandanın kenarına bir damla tütün suyu tükürdü. Sonunda ortadaki gönüllü oldu, "'Nita etrafa soruyordu. Ona çoktan hayır dedim."

"Çok teşekkür ederim," dedi Maddie.

Maddie gülümsemeye zorladı ve Gilbert Smythe'ın yüksek bir rafa şeftali tenekelerini dizmekte olduğu dükkânın loş iç kısmına doğru yürüdü. Maddie'nin tahta zemine vuran ayak seslerini duyunca döndü ve uzun bir merdivenin üzerindeki tüneğinden ona gülümsedi.

"Hey, Bayan Grande. Bugün nasılsınız? Sizi Clearwater'a getiren nedir? Yanınızda hiç post getirdiniz mi?"

"Bugün yok. Ama yakında hazır olacak birkaç tane var." Durakladı, bir kase dolusu düğmeyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Onları ayıkladı, parmak uçlarıyla karıştırdı, rahat görünmeye çalıştı ve sabırsızlığının belli olmamasını umdu. "Anita'nın yeğenini aramasına yardım ediyorum."

Gilbert son kutuyu sıraya koydu, önce sola sonra sağa çevirdi. Sonunda tatmin oldu ve merdivenden indi.

"Bildiğim kadarıyla kimse onu görmemiş. Gelenlere soruyorum. Onlara Anita'nın çıldırmak üzere olduğunu söyledim. Çok yazık. Düşünmekten nefret ediyorum -"

Onun yarım kalan düşünceleri aralarında havada asılı dururken Maddie sessizce Terrance'a lanet okudu. Onun yüzünden Lawrence ölmüş ve bir çocuk bataklıkta bir yerlerde kaybolmuştu.

Maddie yüksek sesle düşünerek, "Yürüyerek çok uzağa gitmiş olamaz," dedi.

"Yapabileceğin tek şey Stonewood'a giden yolu takip etmek. Yol boyunca uğradığınız yerlere sorun."

Teşekkür edip dükkândan çıktı, verandadaki adamların yanından geçti ve bir sonraki adımda nereye bakacağına dair bir fikri olmasını dileyerek ıssız yola çıktı. Karmakarışık düşüncelerini Penelope'yi bulmaya ve ödülü almaya odaklamaya çalıştı ama çocuğun kalbi kırık annesinin görüntüsü aklına gelip duruyordu. Bayan Perkins'in boş kollarının acısını biliyordu, bir kadının beslediği, kucağına aldığı ve kaybettiği çocuğuna duyduğu özlemin acısını biliyordu. Her şeyi çok iyi biliyordu ve bilmemeyi diliyordu.

Yapma, diye uyardı Maddie kendini. Hatırlama.

Anita'nın arabasını çözerken karanlık düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı. Kuzeye doğru ilerleyerek, birkaç mil ötedeki terk edilmiş bir şeker plantasyonu olan Stonewood'a giden yolu takip etti. Kendisi hiç o kadar uzağa gitmemiş olsa da, aramak için iyi bir yerdi.

Köydeki demircinin ahırının önünden geçti. Clement Stanton, bir doru atın toynağına eğilmiş, ağzındaki tırnaklarla ona gülümsüyor ve el sallıyordu. Atını yaklaştırdı ama Anita'nın yeğenini görüp görmediğini sorarken attan inmedi. Penelope'yi tarif etti. Adam başını hayır anlamında salladı ve omuz silkti.

"Gözümü dört açacağımdan eminim," diye mırıldandı tırnaklarının arasında.

Maddie kısırağı tekrar yola çevirdi ve Clement'in bir nala çivi çakarken çıkardığı sesleri geride bıraktı.

Yol boyunca uzanan evlerin sonuncusunu da geçtikten sonra bakışları her iki taraftaki bataklığı taradı. Gerginliği yavaş yavaş azaldı. Bataklık, pek çok dönemeçte doğuştan gelen tehlikesine rağmen sessiz bir rahatlık sunuyordu. Yeşilin çeşitli tonları ve derinlikleri, kuşların şarkıları, böceklerin uğultusu, palmetto yapraklarının ve selvi dantellerinin hışırtısı sarsılan sinirlerini yatıştırdı. Derin bir nefes aldı ve yoluna devam etti.

Lütfen. Onu bulmama izin ver.

Nasıl dua edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dexter hiçbir tanrıya boyun eğmemiş ve kabilesini kendisinden başka kimseye hesap vermeyecek şekilde yetiştirmişti. Yine de en karanlık anlarında Maddie kendini hep teselli ararken, merhamet dilerken, bir yerlerden, birilerinden yardım isterken bulurdu, ama bunun kim olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Düşüncelerinde kaybolmuş bir halde, kısırağın kendi hızında ilerlemesine izin verdi, yaşlı atı zorlamak ve altında kalıp ölmesini istemiyordu. Aniden, Clearwater'ın eteklerinden çok uzak olmayan bir yerde, yol boyunca uzanan yeşilliklerde bir renk parıltısı gördü. Etrafta doğal olmayan bir şey. Onu duraklatan bir şey.

Dizginleri çekti ama eyerde kalarak yolun hemen ötesindeki çalılıkları taradı.

Hiçbir şey.

Yanıldığını düşünerek yoluna devam etmek üzereyken onu tekrar gördü.

Orada. Ormanda dolambaçlı yollardan geçen yeşile karşı parlak kırmızı bir parıltı.

Sessizce kısraktan indi ve onu kırık dallı bir söğüdün yanına götürdü. Söğüt dalını dizginleri tutacak kadar güçlü buldu ve çabucak sardı. Tüfeğini kaptığı gibi dikkatle bataklıkta ilerlemeye başladı. Yaprak perdelerini kenara itti, ara sıra durup çevresini taradı, bir dalın çatırdamasını ya da döküntülerin hışırtısını dinledi.

Hiçbir şey. Hiçbir şey... Ta ki birinin mırıldandığını duyana kadar. Tek bir ses bile çıkarmaktan korkarak müziğe doğru süründü. Birkaç adım sonra onu tekrar gördü - yeşile karşı kırmızı.

Uzandı, sarkan bir söğüt dalını nazikçe kenara itti.

Küçük bir açıklıkta, Penelope sırtı Maddie'ye dönük bir kütüğün üzerine oturmuştu. "Rock-a-Bye Baby" şarkısını mırıldanıyor, sonra usulca sohbet ediyor ve karşısında oturan bez bebeğe çay dolduruyormuş gibi yapıyordu.

Maddie'nin kalbi küt küt atıyordu. Bir adım daha yaklaştı... ve ayakkabısının altındaki bir dalı kırdı. Ses, sessizlikte aşırı yüksekti.

Çocuk arkasına bile bakmadan ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Bez bebek çürüyen yaprakların arasına yüzüstü düştü. Maddie küçük açıklığa dalarken onun üzerinden geçti. Tüfeğini bir elinde sıkıca tutarak Penelope'nin peşinden gitti.

Kızın ondan kaçma şekli Maddie'yi hayrete düşürmüştü. Sanki bataklıkta doğmuş gibi ağaçların ve çalılıkların arasında zig zag çizerek ilerliyordu. Ama Maddie'nin daha uzun adımları ona avantaj sağladı ve ormanın derinliklerine umutsuzca dalmadan önce Maddie uzanıp çocuğu yakaladı. Sadece pelerini yakalamakla kalmadı, küçük kızın kolunu da sıkıca kavramayı başardı.

Kızı etrafında döndürdü... ve tanımadığı bir çocuğun yüzüne şok içinde baktı. Şaşkınlık, kızın kaçıp tekrar koşmasına yetecek kadar uzun süre tutuşunu gevşetti. Bu sefer Maddie onu yakalayacak kadar yakındı. Kızı etrafında döndürdü ve ters dönmüş, kir içinde kalmış yüzüne baktı. Pelerininin başlığı geriye düşmüş, çilek sarısı örgüleri ortaya çıkmıştı.

"Kimsin sen ve o pelerini nereden buldun?" Maddie sordu. Bu kesinlikle Penelope'nindi. Clearwater'da böylesine ince kürkle kaplı, böylesine iyi dikilmiş bir giysiyi alabilecek kimse yoktu.

"Onu asla çalmadım." Kız alt dudağını uzattı ve Maddie'nin elinden kurtulmaya çalıştı.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Nereden aldın onu? Senin olmadığını biliyorum."

"O benim." Kız yıpranmış ayakkabısının burnunu orman zeminindeki çürüyen yapraklara sürttü.

Maddie onun kolunu sıktı ama ses tonunu yumuşattı. "Bana söyleyebilirsin. Söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

"Saçımın tek teline zarar verirsen babam seni öldürür."

"Baban burada değil."

"Onu bana o *verdi*."

"Kim verdi?"

"Şu kız. Penelope. Eğer istersem onu alabileceğimi

söyledi -" "Eğer ne?"

"Eğer kaçmasına yardım edersem." Tüfeğe bakarken gözyaşları çocuğun yüzünde çamurlu izler bırakmaya başladı.

Maddie çocuğun ağlamaya başlamasından korkuyordu, bu yüzden kendini sakinleştirdi ve kızı çay partisini yaptığı yere geri götürdü. Maddie silahını yere bıraktı, bez bebeği aldı ve ona uzattı. Kız onu sıkıca kavradı.

"Adın ne senin?"

"Betty."

"Betty ne?"

"Betty Stanton."

"Clement senin baban mı?" Maddie demirciyi hayal etti.

Betty korkmuş görünmekle akıllılık ediyordu. "Evet," diye fısıldadı.

"Betty, babanı çok iyi tanıyorum, bu yüzden benden korkmana gerek yok. Biraz oturalım ve sen bana Penelope hakkında her şeyi anlat. En başından başla."

Betty'nin nefesi kesildi. Bir kütüğün üzerine oturdu ve çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koydu.

"Devam et," dedi Maddie. "Bana pelerini nasıl aldığını anlat."

"Onu evin arkasındaki eski kulübede buldum."

"Penelope."

"Evet. Onu fırtınadan sonra buldum. Kedimi arıyordum. Bir sürü yavrusu vardı ve-"

"Penelope'yi öğrenmek istiyorum, kediye değil."

Betty burnunu kolunun arkasına sildi. "Bana Kentuck'a, annesinin akrabalarının yanına gideceğini söyledi ve oraya gitmesine yardım edip edemeyeceğimi sordu. Ben de babamdan yardım istememiz gerektiğini söyledim. Kimseye söylememem için yalvardı, annesiyle babasının son zamanlarda yeterince sorun yaşadığını ve oraya kendi başına giderek onlara sürpriz yapmak istediğini söyledi. Aynı yaşta olduğumuz için ona yardım etmem gerektiğini söyledi. Eğer yardım edersem ve kimseye söylemezsem pelerini alabileceğimi söyledi." Betty omuz silkti. "Ben de ona Kentuck'a giden bir yol buldum."

Maddie kendini Betty'nin karşısındaki kütüğe bıraktı ve ağır ağır oturdu.

Penelope Kentucky'ye sanki yolun bir sonraki kasabasıymış gibi tek başına gidiyordu. Maddie, Penelope'nin cesareti karşısında hayrete düşmüştü.

"O şimdi nerede?"

"Kentuck'a giderken tabii ki."

"Yürüyerek mi?" Yola devam ederse Maddie çocuğun izini kısa sürede sürebileceğinden emindi -eğer başka biri onu çoktan almamışsa.

Ama Betty başını salladı. "Hayır, hayır. Büyükbabam Parkville'e gidiyordu, buranın kuzeyine."

"Onu götürmeyi kabul etti mi?" Aklı başında yetişkin bir adamın sekiz yaşındaki bir kızla konuşup onu tek başına bir yere götürmesine izin verdiğini hayal bile edemiyordu. Yine de bazı adamlar vardı - vicdansız, tehlikeli adamlar - iki kere düşünmezlerdi.

Betty başını hayır anlamında salladı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Onu arabasının arkasına koydum ve üzerini bir muşambayla kapattım. Parkville'e kamış taşıyordu."

"Ne kadar uzakta?" Betty omuz silkti.

"Ne zaman gittiler?"

"Saatler önce. Günün ilk ışıklarından hemen sonra." "Kuzeye mi gidiyordu?"

"Evet." Betty ermin pelerinin astarını yanağına sürttü ve içini çekti. Sonra pelerinin boynundaki ipek kurbağayı çözdü, yavaşça çıkardı ve Maddie'ye uzattı.

"Sanırım onu bulduğunuzda bunu geri vermek isteyeceksiniz."

Maddie pelerini aldı ve tekrar tekrar katladı. Biraz nemli gibiydi ama yıpranmamıştı.

"Ailen bunu nereden aldığını sormadı mı?"

"Onlara hiç göstermedim. Onu burada, gizli yerimde sakladım." Bebeğini aldı ve tekrar ona yaklaştı. "O pelerini gerçekten çok seviyorum." Betty iç çekti.

"Çok güzel, orası kesin." Maddie kendini sabırlı olmaya zorladı. Penelope'yle uğraşmış olan Maddie, yardım etmesi için zorlanmasının Betty'nin suçu olmadığını biliyordu. Yeterince zaman verilirse, Bayan Penelope Perkins muhtemelen bir misk sıçanını postundan vazgeçirebilirdi.

Maddie Betty'ye gülümsedi. "Şimdi neden bana büyükbabanın neye benzediğini ve Parkville'e giderken genellikle nerede durduğunu söylemiyorsun?"

BÖLÜM 12

ITom'un bataklığa ve Maddie'nin kulübesine dönmesi saatler sürdü. Onunla yüzleştğinde ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı. Penelope'nin gümüş tarağıyla. Belli ki başarılı bir yalancıydı, cahil numarası yapmaya devam edecek miydi?

Suyun üzerindeki gecekonduya ulaştığında hava neredeyse kararmak üzereydi. Mekânın içi gölgelerle kaplıydı. Dışarı seslendi ve kapıyı çaldı, kilitli olmadığını gördü. Ve içerisi boştu.

Akşamın yaklaşmasıyla hayal kırıklığına uğrayarak atını ahıra yerleştirdi ve kendini evinde hissetti. Ama Maddie bir daha geri dönmedi. Tek gözü açık uyumaya çalıştığı huzursuz bir gecenin ardından, gazoz ve soğuk bisküviler bulana kadar kileri karıştırdı ve kendine yardım etti. Sonra atına atladı ve Clearwater'a doğru yola çıktı.

Yol boyunca ilerideki bir ağaca çivilenmiş beyaz bir poster fark etti. Perkins'in ödül afişlerinden biri olabileceğini düşünerek atını dörtnala koşturdu. Keşfettiği şey bir ödül posteri değil, bir oyuncu grubunun performanslarını duyuran bir oyun ilanıydı. Afiş onları "Shakespeare'in eserlerinde ve çeşitli orijinal oyunlarda usta" olarak tanıtıyordu. Arka tarafta turluyorlardı.

Louisiana'nın yolları "bir zamanlar toprakların üzerine çöken kaos ve kargaşanın getirdiği sıkıntıları hafifletmeyi" umuyordu.

Tom yoluna devam etti. Küçük yerleşim yerine yaklaştıkça yol boyunca sıralanmış daha çok ev gördü. Sonunda Clearwater'a ulaşır etrafı kolaçan etmeye başladığında, yerel halkın yabancılara karşı son derece şüpheli olduğunu fark etti. Kasabanın ticaret merkezine girerek, sahibinden Anita Russo'nun kulübesine giden yolu sordu.

"Orada olduğundan şüpheliyim," diye cevap verdi adam. "Kaçak yeğenini aramak için dışarı çıktı. Zavallı çocuk birkaç gün önce kayboldu."

"Yeğeni." Tom dirseğini tezgâha dayadı.

"Buradan geçerken sekiz yaşlarındaki kızını gören olup olmadığını soruyordu."

Öfkesini gizleyen Tom, meşe tezgâhtaki sürtünme izlerini inceledi. Russo'nun aniden ortaya çıkışının Maddie'yi nasıl karga yuvasındaki bir serçe gibi tedirgin ettiğini hatırladı.

Bir an için Maddie'nin emin ellerini, bataklıkta güvenini, geçici, hüznü gülümsemelerini hayal etti. Eğer kalbini yumuşatmak için onunla birlikte gitmesine izin verseyse, işe yararmıştı. Ona duyduğu çekim, tarafsızlığını lekelemişti. Başından beri kara kalpli planın bir parçasıydı ve onun gerçeğe ulaşmasını engellemeyi başarmıştı.

İkizler kızını Maddie ve Russo denen kadınla bırakmışlardı ve Penelope bir şekilde kaçmıştı. Maddie'nin o sırada

Bataklıkta tek başına dolaşan çocuk için ya da vicdanı olup olmadığı konusunda endişeliydi.

Sonra birdenbire onun sözlerini hatırladı: "Bir annenin kalbi çocuğunu böyle kaybetmeye dayanamaz -"

Kendini elindeki gerçeklere konsantre olmaya zorladı. Tarağı bulmuştu. Maddie bir süre önce çocuğu doğurmuştu. Şimdi Penelope bir şekilde Maddie ve Russo denen kadını atlatmıştı ve ikisi de onu arıyordu.

Penelope'yi onlardan önce bulmalıydı ve Maddie'nin kaçırılmasındaki rolünden sorumlu tutulmasını sağlayacaktı. Russo da öyle.

"Anita'nın evini nasıl bulacağımı söyleyebilir misiniz? Maddie Grande için bir mesajım var."

Diğer adam ona şüpheyile baktı. "Maddie Grande'yi nereden tanıyorsun?"

"Ona Terrance'dan bir mesaj getirdim."

Dükkân sahibi Terrance'ın adını duyunca kaşlarını çatı. Bir dakika düşündükten sonra, "Maddie dün kuzeye doğru yola çıktı ve bir daha geri dönmedi," dedi.

"Emin misin?"

"Ön verandada oturan şu morinaları gördün mü? Onları hiçbir şey geçemez. Eğer gelseydi, haberim olurdu."

I Bir kez daha gece çökmüştü. Maddie dün gece bataklıkta terk edilmiş bir kulübede uyumaktan hoşlanmamıştı ve bu gece kamp yapmaktan da hoşlanmayacaktı ama Dexter sayesinde New Orleans sokaklarında hayatta kalmıştı ve şimdi de Anita sayesinde biliyordu ki Bataklıkta nasıl hayatta kalınır.

Meşe ve selvilerle çevrili küçük bir açıklık buldu ve çıra olarak kullanmak için yeterince kuru odun ve çalı çırpı buldu. Ateş çemberi için birkaç taş topladı ve ateşi yaktı, yaratıkları uzak tutacak kadar alçakta tuttu ama yine de uzaktan görünmedi.

Bir eyer battaniyesi açarak Anita'nın eyerinin önüne serdi ve tüfeğini kucağına alarak oturdu. Soğuk, kuru bisküviler ve bir bulaşık havlusuna sardığı birkaç dilim jambonla karnını doyurdu ve sonra uykuyla savaşıarak parlayan közlere baktı.

Ağaçların tepelerinde hafif bir esinti vardı. Zihninde adını fısıldadıklarını duydu. Alevlerin saçtığı gölgeler ormanın zemininde dans ediyordu. Ellerini tüfeğin üzerinde sıktı ve onu bu duruma soktuğu için Terrance'a lanet okudu.

Yarın kendini bu kadar zorlamayacaktı. Yoldan ayrılacak, تنها bir yer bulacak ve güneş hâlâ tepedeyken uyuyacaktı. Böylece bir gece daha kamp yapmak zorunda kalırsa uyanık kalabilecek, karanlığı tehlikelere karşı tarayabilecekti.

EYorgunluk onu ele geçirdi ve rüya çoğu kâbusun gizliliğiyle geldi. Çocuklarının yüzlerini gördü, onların kahkahalar, sonra birdenbire bir çocuk oldu.

New Orleans sokaklarında. Yüzü olmayan kızın elinde ölümcül bir tutuş vardı. Siyahlar içindeki uzun korkuluk ikisine de önderlik ediyordu.

Kıpkırmızı uzun bir koridor belirdi. Yüzsüz kız çığlık atmaya başladı ...

Maddie bir çığlık attı ve uyandı. Kalbi küt küt atarken eyerden doğruldu ve ateşin sönmekte olan korlarına baktı... ve birden nerede olduğunu hatırladı. Çok geç, ellerini tüfeğinin etrafına sarmaya başladı ama tüfek artık kalçalarının üzerinde durmuyordu.

Bakışları açıklığın etrafında gezindi. Solunda yere oturmuş, düşük taçlı şapkasının geniş siperliğinin altından onu izleyen adamı gördüğünde bir nefes verdi. Adamın koyu renk gözlerini göremiyordu ama yoğunluğunu ve için için kaynayan öfkesini hissediyordu.

Tom Abbott, "Bu bir kâbus olmalı," dedi. Kadın yorum yapmadı.

"Uyanmadan önce ağladın."

"Burada ne yapıyorsun?" Titriyordu ama ses tonunu sakın ve dengeli tuttu.

"Seninle aynı şey," dedi.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sizin gibi hoş bir bayanı gecenin bir yarısı burada tek başına uyumaya teşvik edecek tek bir şey olduğundan eminim."

Sözlerinden soğuk bir alaycılık damlıyordu. Ona uykuya dalmaya niyetli olmadığını söyleme zahmetine girmedi. "Neymiş o?"

"Para."

Bir yalan bulana kadar zihni daireler çizdi.

"Haklısın. Buraya avlanmaya geldim. Fazladan birkaç post alıp, satışlarından elde ettiğim kazancı birikimlerime eklemeyi düşündüm. Birisi geçenlerde burada bir panter gördüğünden bahsetmişti. Bu kadar iyi bir postun bana bir yığın para kazandıracağını düşündüm."

"Bir panter."

"Evet." Kulağa saçma geliyordu ve o da bunu biliyordu.

"Etrafta bir panter olduğunu bilmek seni uyanık tutacak gibi görünüyor. Sanırım burada başka bir şey avlıyorsun."

Kalbi sıkışmıştı. "Peki bu ne olabilir?"

Paltosunu bir kenara fırçaladı, yeğinin cebine uzandı. Elini uzattığında, bir şey közlerin kırmızı ışıltısını yakaladı ve avucunda parladı.

Yay şeklinde bükülmüş gümüş ve elmas parçalarına baktı ve yaşadığı şoku gizlemeye çalıştı.

"O tarak çok para ederdi... Muhtemelen o büyük hayvanlardan biri onu aldı."

Maddie dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve gözlerini kaçırdı. "Bu çok güzel bir bobble. Nereden aldın?" diye sordu.

"Kamaranın zemininde. Yatağının altında."

Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Meydan okurcasına arkasına baktı.

"Şimdi ne olacak?"

diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık korkakça davranmanın bir anlamı yok. Penelope Perkins'in kaçırılması olayına karıştığınızı biliyorum, Bayan Grande. Başından beri öyleydiniz. O hesapsız kardeşleriniz onu kaçırdı ve bir şekilde siz ya da o Russo denen kadın onu kaybetmeyi başardınız. Şimdi onu bulmak için yanıp tutuşuyorsunuz. Yoksa gecenin bir yarısı neden burada olasınız ki?"

"Sen delisin."

"Bunu nasıl açıklıyorsun?" Tarağı tekrar uzattı. "Bu benim."

"Komik ama kaçırılan kızın giydiği kıyafetin tarifine uyuyor."

"Bana okuduğun hikayede taraklardan bahsetmiyordun." "Belki de sana hepsini okumamışımdır."

"Belki de sen bir yalancısın."

"Ortak bir noktamız var o zaman?"

Ona dikkatle baktı, o bu kadar yakinken kaçış olmadığından emindi. Kaçabilirdi ama adam anında üzerine atlardı.

"Seni bulduğuma sevinmelisin." Tarağı tekrar cebine soktu. "Sen uyurken panteri uzak tutabilirim."

"Yalnızken seninle olduğumdan daha güvendeyim."

"Bayan Grande, alındım. Hiç kibarlıktan başka bir şey yaptım mı?"

Çok öfkeliydi. Adamın ses tonundaki alaycılıktan nefret ediyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse, adamın ona bakışından biraz rahatsız olmuştu. Kulübesine geldiğinde gözlerinde gördüğü hayranlık gitmişti. Ona sanki hırsız ve yalancıdan daha iyi değilmiş gibi bakıyordu. Olmaması gerektiği halde, bu düşünce canını acıtmıştı.

Ceketinin yelek cebini sakladığı yere baktı. Tarak onun suçlu olduğunu kanıtlıyordu. Tartışmanın faydası yoktu.

Şapkasını bir çentik geriye itti. "Sen uyumaya devam etsen nasıl olur? Tüfeğin bende olduğu için ben gözcülük yaparım," diye teklif etti.

Cevap verme zahmetine girmedi. Şimdilik başka seçeneği yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

Tom kartlarını kapalı oynadığı için ona hakkını vermek zorundaydı. Ona saç tarağını gösterdiğinde, kızın tek tepkisi hafif bir Gözleri büyüdü ama yakalandığını biliyordu. Ateşe birkaç parça kuru odun ekledi ve arkasına yaslanıp ateş ışığının titrek parıltısının teninde nasıl oynadığını izledi.

Yarı karanlıkta, çamur kahverengisi eteğinin ve sık sık tamir edilen bluzunun detayları silikti. Yine de bu pejmürde kıyafetler içinde bile çok güzeldi. Onu güzel giysiler içinde, ipekli, dantelli, kabarık etekli, saçları bir hanımefendiye yakışır şekilde yapılmış olarak hayal etmek çok kolaydı. Parlatılmış, kabartılmış ve yüksek moda ve masraflı bir elbise giydirilmiş olsaydı, göz kamaştırıcı olurdu.

Taşra yolunda onu ararken, saçlarının ellerinde nasıl bir his uyandıracağını düşünürken ya da narin yüz hatlarını hayal ederken bile, kendisini kaçıran birini adalete teslim ettiğini hatırlıyordu.

O bir yalancı ve adam kaçıрма olayının suç ortağı.

Mesafesini koruması için bir sebep daha.

Birbirlerinin gözlerinden kaçarak ateşe bakarak oturdular. Adam onun tekrar uyumayacağını fark etti, kollarını kucağındaki küçük kırmızı battaniyenin üzerinde kavuşturmuş, eyerine yaslanmış bir şekilde oturmuyordu.

"Bana o kâbustan bahset," diye dürtükledi.

"Hayır."

"Zamanın geçmesine

yardımcı olur." "Söylemek

onu durdurmaz." "Daha önce

yaşadın mı?"

Başını salladı.

"Yıllardır." "Öyleyse

anlat bana."

"İstemiyorum."

İçini çekti, bir dizini kaldırdı ve dirseğini üzerine koydu. "Beni rahatsız eden bir şey var," dedi.

"Güzel."

Bu onu gülümsetti. O gülmedi.

"Kulübendeyken 'Bir annenin kalbi çocuğunu kaybetmeye dayanamaz' demiştin. " Kadının sesinde duyduğu yürek acısını ve acıyı hâlâ atlatamamıştı. "Nereden biliyorsun?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, onu görmezden gelmeye kararlı olduğundan emin oldu. Tam konuyu değiştirmek üzereydi ki kızın yumuşak bir sesle, "Sadece istiyorum," dediğini duydu.

"Demek bir çocuğun oldu?" Bu hiç düşündüğü bir şey değildi.

"İki."

İki mi? Bu tek kelime, onun geçmişinin yüzeyini ancak kazıyabildiğini açıkça ortaya koyuyordu. Bir kocası var mıydı? Yoksa sadece bir ya da iki sevgilisi mi? Kesin olarak bildiği tek şey kadının başarılı bir yalancı olduğuydu ve ona yine yalan söylüyor olabilirdi. Onun sempatisini kazanmaya çalışıyordu.

"Peki şimdi neredeler?"

Kadın, sanki adam karnına yumruk atmış gibi kollarını karnında sıktığında, keşke sormasaydım diye hayıflandı.

"Çocuklarım öldü," diye fısıldadı. "İkisi de."

BÖLÜM 13

A Maddie ağlayacağından korkarak dudaklarını ısırды ve yanındaki adama arkasını döndü. Eğer adam ocaktan sıcak kömürler Ateşі yakıp tenine sürdüğünde, ona daha büyük bir acı veremezdi.

Çocuklarının yüzleri gözlerinin önünde dans ediyordu. Selena yaşasaydı şimdi on altı yaşında olacaktı. Maddie emin değildi ama Dexter onu Louie Seuzeneau ile evlendirdiğinde kendisi de o yaşlarda olabilirdi.

Louie'yi ilk gördüğünde ona aşık olmuştu.

O kabileye gelmeden önce, başka bir hayat, dürüst bir hayat yaşamayı hayal etmişti. Yeni basılmış bir madeni para gibi parıldayan bir hayaldi bu. Ama sonra Louie geldi. Gençliğine rağmen Louie Seuzeneau çoktan dünyaca bilge, genç ve yakışıklı biriydi. Karanlık, parıldayan gözleri ve alaycı gülümsemesiyle, bir erkeğin cep saatini ya da bir kese dolusu bozuk parayı çalabildiği kadar ustalıklarla kalbini çalmıştı. Onu depodaki kargaşanın ortasında Dexter'ın yanında gördüğü andan itibaren aşık olmuştu.

"Onu senin için buldum," demişti Dexter. "Bu bizde kalacak."

Dexter onu iyi tanıyordu. Tahmin ettiği gibi, kalbini yakışıklı genç hayduta kaptırdı. Dexter onların gençlik aşklarını eğlenceli buldu ve düğünlerini planlamaya başladı. Bu, kabile içindeki ilk evlilik olacaktı ve o da evlendirecekti.

"Ne kadar da uygun," demişti Dexter, "en sevgili hazinem kabilemizin ilk evleneni olacak ve töreni ben yapacağım."

Anita hiç de mutlu değildi ama gecenin karanlığında Dexter'la fısıltıyla yaptığı bir tartışmadan sonra kadın sessizliğini korumuş ve her zamanki gibi ona boyun eğmişti.

Louie, Maddie'nin güneşi, ayı ve yıldızları oldu. Selena dokuz ay sonra doğdu. Sadece birkaç saat yaşadı. Savaşın başladığı yıl bir erkek çocuk doğurdu. Adını Rene koydular. Oğlu büyüdü ama iki yıl sonra Louie bıçaklandı ve bir ara sokakta ölüme terk edildi.

Louie'nin yasını tutarken Anita Maddie'ye "Tanrı verir ve alır," dedi.

Dexter kulak misafiri oldu ve güldü. "Tanrı diye bir şey yok. Sadece ben varım."

Kabileden ayrılmak yoktu, küçük ailesiyle birlikte gerçek bir ev hayalini gerçekleştirmek yoktu. Louie gitmişti ve hayatı Rene'nin etrafında dönmeye başlamıştı. Güzel Rene, babasına benziyordu. On yıl boyunca Maddie'nin hayatının ışığıydı, ta ki sarı humma onu alıp götürene ve Maddie'yi kırık hayaller ve solan anılarla dolu bir kalple yalnız bırakana kadar. İkizler, Dexter ve yavaş yavaş azalan kabilelerinden geriye kalan birkaç kişiyle yalnız.

Çocuklarını tüm kalbi ve ruhuyla sevmiştii ama onlar artık yoktu. Öldüler ve Aziz Patrick Mezarlığı'ndaki fakir mezarlarına gömüldüler.

"Özür dilerim," dedi Abbott, ona orada olduğunu hatırlatarak. Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. Sesi sanki onun hikâyesinden şüphe ediyormuş gibi geliyordu.

Neden şimdi ona inansın ki? Onu bir yalanın içinde yakalamıştı. Çok büyük bir yalan. Zaten onun sempatisini istemiyordu - gerçek ya da sahte. Öfkesini, acısını ona yöneltti.

"Umursamanı beklemiyorum. Onları tanımiyordun. Beni de tanımiyorsun. Sempatini kendine sakla. İhtiyacın olabilir."

Bunun onu duraksattığını söyleyebilirdi.

"Kocanın bu gece ortaya çıkmasından endişe etmeli miyim?" "Bizi bu şekilde birlikte görürse seni öldürür ama..." "Ama?"

"Çocuklarım gibi Louie de öldü."

Adını yüksek sesle söylediğinde aklına onun görüntüsü gelmeliydi ama gözünün önüne getirmeye çalıştığında adamın koyu renk gözleri Tom Abbott'unkilere çok benziyordu. Hafızasını lekelediği için sessizce kendine ve yanındaki adama lanet okudu.

Abbott'a baktı, daha fazla bir şey söylemesi için cesaretlendirdi, ama gözlerinde yeni, daha derin bir acıma vardı.

"Bana acıma Abbott. Bunu ihtiyacı olan birine sakla."

"Neden kızı tutmayı kabul ettiniz?" diye sordu. "Bunun neden olduğu acının farkındaysanız, nasıl yapabildiniz?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve kendi sorusunu sordu. "Beni tutuklayabilir misiniz?"

Pinkertonlar bunu yapabilir mi?"

"Seni polise teslim edene kadar tutabilirim, evet. Penelope'yi bulduktan sonra da tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

Onu parmaklıklar ardında göreceğinden hiç şüphesi yoktu. Ödülü unutsa ve ona Penelope'yi saklamayı kabul ettiğini çünkü çocuk onun elinde olduğu sürece güvende olacağını bildiğini söylese bir fark yaratır mıydı?

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman neden *bu* yol? Neden güneye değil de kuzeye gidiyor?" "Bu da en az diğerleri kadar iyi bir tahmin."

"Sana inanmıyorum, Madeline."

Kabusun korkusundan ve onu burada bulduktan sonra bitkin düşmüştü. Onun amaçsızca etrafta dolaşmayacağını bilecek kadar zekiydi. Ona bir kemik atmak zorundaydı.

"Buranın çok kuzeyinde eski bir plantasyon var. Stonewood. Akşam olmadan orada olmak istedim ama başaramadım. Bakılacak en iyi yer. Bu kadar konuşma yeter. Yoruldum."

Tüfeğini almışsa ne olmuş yani? Deri yüzme bıçağı arkasındaki heybede duruyordu. Bırakalım üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünsün. O uyur uyumaz, kadın yoluna devam edecekti.

"Yoruldum." Penelope'nin pelerinini karnına doğru sıkıca çekti. Şimdiye kadar kırmızı yünün aslında bir giysi olduğunu fark etmemişti,

giymek için çok küçük bir tane. "Beni yalnız bırak ve uyumama izin ver."

"Benim için zevk."

Kelimenin aralarında dolaşması, karanlıkta yalnız olduklarının farkına varmasını sağladı. Adamın kulübedeki davranışlarının hatasız olduğuna güveniyordu. O onurlu bir adamdı, bu yüzden kaçmak zorundaydı. Adam onda çok fazla çelişkili duygu uyandırıyor, kendisini insandan daha az hissetmesine neden oluyordu. Terrance kadar suçlu hissetmesine neden oluyordu. Ve onu hapse atmaya kararlıydı.

Ateşin ışığının karanlığı aydınlatmakta yetersiz kaldığı kamp alanının çevresini taradı. Şimdilik kaçmak imkânsızdı. Seçeneklerini tartarak, silahsız bir şekilde bataklıkta saklanmaya çalışacak kadar aptal olmaktansa Abbott'un sahip olduğu onura güvenmeye karar verdi.

Gardını düşürmemeye kararlıydı, kaçışını planlarken uyuyormuş gibi yapmanın çok basit bir mesele olacağından emindi.

Tom şafağın ilk ışıklarıyla uyandı. Gardını düşürmeye hiç niyeti yoktu ama birden fazla kez uyuyakalmıştı. Neyse ki Maddie gece boyunca uyumuştı. Yavaşça ayağa kalktı, tüfeği kampın diğer tarafına koydu ve sonra ensesini ovuşturdu. Yerde geçirdiği bir geceden dolayı kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu ama bu rahatsızlığı görmezden gelmeye kararlıydı.

Adam atlarını kontrol ederken Maddie uyumaya devam etti. Onunki yaşlı bir kısraktı, bu da Maddie'nin neden hiç at almadığını açıklıyordu.

Farther.

Kampta dolaşıp yakacak odun toplarken sürekli Maddie'ye bakıyordu. Ateşe geri dönerken onun nihayet uyandığını fark etti. Sert zeminde kıpırdandı ve sırtını ovuştururken yüzünü buruşturdu.

Neredeyse gülümsüyordu.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi, saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırarak.

Utancını gizlemek için gözlerini kaçırdı ve hemen ötelerindeki daha derin büyümeye doğru başını salladı.

"Üç dakikan var. Eğer yeterince hızlı olmazsan, peşinden gelirim."

Utancıtan rengi atma sırası ona gelmişti ama itiraz etmedi. Kırmızı yün battaniyeyi kucağına aldı ve kısa sürede gidip geri döndü.

Adamın eyerine doğru yürümesini, heybesini açmasını ve bisküvi çıkarmasını izledi. İki tane kalmıştı. Ona bir tane uzattı. Maddie kabul etti ve bir ısırık aldı.

"Bu hiç de fena değil," dedi.

"Sanırım değil. Sen yaptın."

"Bisküvilerimi mi *çaldın*? Ne zaman?"

"Seni aramak için kulübene geri döndüm. Eğer orada olsaydın, muhtemelen bana biraz teklif ederdin. Ben öyle gördüm."

"Yanlış gördün. Size hiçbir şey teklif etmezdim."

Arkasını dönmeden önce kızın yanaklarına renk getirecek kadar uzun süre ona baktı. "Stonewood'a gidiyoruz."

Başıyla onayladı. Onun itaatini çok kolay kazanılmış buldu ve kaçana kadar sadece onu eğlendirdiğini biliyordu. Önemli değil, diye düşündü. Uyanık olacaktı.

"Yolun biraz yukarısında," diye gönüllü oldu.

"Orada durur, etrafa sorarız."

Kamptan ayrıldıktan birkaç saat sonra Stonewood Plantasyonu'na vardılar. Bir kez geliştiklerinde, eski sahiplerinin konağı terk edilmiş, arkadaki köle odaları gecekonducular tarafından ele geçirilmişti.

Etrafına bir göz atan Tom, arazide yaşayan eski kölelerin aralarında beyaz bir çocuğu saklamaktan çok korkacaklarını düşündü. Yine de Penelope'yi tarif etti, onu gören olup olmadığını sordu ve hayır cevabını aldı. Ona ve Maddie'ye öğlen yemeği teklif edildi ve yola çıkmadan önce minnetle kabul ettiler.

Maddie onun yanında soğukkanlı bir sessizlikle ilerliyor, gözlerini önündeki yola dikiyordu. Penelope'nin güvenliğinden ya da çocuğun yaşadıklarından endişe duyduysa bile bunu belli etmedi.

"Penelope'nin nereye gittiği hakkında hiçbir fikriniz olmadığına emin misiniz?"

Kısrak ne hızlanarak ne de yavaşlayarak ama sürekli, rahatsız edici bir tempoda ilerlerken Maddie onu görmezden geldi. Sonunda onunla yüzleşti.

"Şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve olsa bile size söylemezdim."

Şaşırmamıştı. Maddie'nin yaptıklarına rağmen onun cesaretine hayran kalmaktan kendini alamıyordu. Dün geceki uykusuzluk nöbetleri sırasında Maddie'nin iki çocuğunu ve bir kocasını nasıl kaybettiğine dair ifşaatını düşünmüştü. Eğer bunların hepsi doğruysa, o zaman neden hâlâ hesapsız ikizlerle birlikte yaşadığını, neden onların suç ortağı olmayı kabul ettiğini açıklayabilirdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Ona bir göz attı ve bakışları yavaşça bir incelemeye dönüştü. Atın üzerinde beceriksizdi ama rahatsızlığını göstermeyecek kadar da inatçıydı. Sırtını dimdik tutarken ve elleri dizginlerin etrafında kenetlenmişken, kırılganlığı adamın yüreğini burktu. Uzun siyah saçları tokalarından kurtulup omuzlarına dökülüyordu. Taktığı sarkık şapka, güneşin çilli burnuna vurmasını engelliyordu.

Bataklığı geride bırakıp verimli tarım arazilerinden geçtiler ve geçtikleri her mülkte durup bölgede kayıp bir çocuk gören ya da duyan olup olmadığını sordular. Bütün gün kuzeye devam ettiler, kızılçık ve yabani hanımeli ile kaplı derelerden geçtiler. Kadın bir fidyeci, adam da bir Pinkerton olmasaydı, burası keyifli bir gezintiye dönüşebilecek pastoral bir ortamdı.

Öğleden sonra geç saatlerde yoldan gördükleri bir çiftlik evinde durdular. Bakımlı evin geniş verandasına yaklaştıklarında, adam kadına tüm konuşmayı kendisinin yapmasına izin vereceğine dair söz verirdi.

"Onlara adam kaçırdığımı söyleyecek misin? Beni içeri aldığını?"

"Bunlar iyi insanlara benziyor. Onları ürkütmek istemiyorum. Yiyeceğe ve kalacak bir yere ihtiyacımız var. Ne d e r s e m onu yapın."

Adam attan indiğinde, kadın eyerde kaldı. Verandanın basamaklarına ulaşmadan önce ön kapı açıldı ve onları evin hanımı karşıladı; kırk yaşlarında, gözlerinin ve dudaklarının etrafı özenle oyulmuş çizgileri olan bir kadındı. Adı Susan Cole'du.

Kendisini Pinkerton olarak tanıttı, rozetini gösterdi ve Maddie'yi kız kardeşi olarak tanıttı. On iki ve on dört yaşlarında görünen iki kız annelerini verandaya kadar takip etti. Beş yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk Bayan Cole'un eteğine yapıştı.

Cole kadını, selamlamak için elini kaldıran Maddie'ye baktı.

Tom başıyla Maddie'yi işaret etti. "Bir kaçağı arıyoruz. Birkaç gün önce kaçtı. Buralarda kayıp bir çocuk gördünüz mü ya da duydunuz mu Bayan Cole?"

Kendi kızlarına endişeyle bakarak ve oğlunun kum kırmızısı saçlarını dalgınca okşayarak hemen endişelendiğini gösterdi.

"Ne kadar korkunç," diye açıkladı. "Hiçbir şey görmedik ya da duymadık." Bakışları Tom'dan tekrar Maddie'ye kaydı. "Kocam arka tarafta temizlik yapıyor. Biz de tam akşam yemeği yemek üzereydik. Neden

Hepiniz gelip biraz oturun ve akşam yemeğini bizimle birlikte yiyin. Yeterince yemeğimiz var ve sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız."

Tom yalnız olmayı diledi. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Zaten Maddie birkaç mil geride solmaya başlamıştı ama bu onun ellerinden kayıp gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bayan Cole'a teşekkür etti ve davetini kabul etti.

Kadın ona atlarını nereye bağlayacaklarını ve içeri girmeden önce nerede yıkanacaklarını söyledi. Tom, Maddie'nin atına doğru yürüdü ve o attan inerken dizginleri tutmaya hazırlandı. Onun hakkında düşündüklerine rağmen, göz göze geldiklerinde kalbi istemsizce hızlandı.

Ne yaptığını düşünmeden önce ona yardım etmek için uzandı. Kız ona doğru eğilerek onu şaşırttı. Elleri onun beline dolandı. İnce ve sıkıydı ama kadınsıydı. Yıpranmış bluzunun ince kumaşında onun sıcaklığını hissettiği anda, elleri belinde sıkılaştı. Kızın nefes alışını duydu. Sanki o da bu bağlantıdan ürkmüş gibi gözleri büyüdü.

Kısrağın üzerinden kayarak, onunla bineğinin arasında sıkışıp kaldı. O anın içinde kaybolmuşlardı, ikisi de hareket etmedi. Bir kalp atışı için dünya durdu, adam kızın kalkık yüzüne baktı, açıklanamaz bir şekilde ona çekildi. Yavaşça daha yakına eğildi. Büyülenmiş gibi hiçbir ses duymadı, Maddie'den başka hiçbir şey görmedi.

"Anne? Masaya iki yer daha koyayım mı?" Coles'ların en büyük kızının sesi büyüüyü bozarak onlara doğru sürüklendi.

Tom hızla Maddie'den uzaklaştı ve kısrakın dizginlerini yakaladı. Kadının yakınlığına verdiği tepkiyle sarsılan Tom, ona bir daha bakmayı reddetti. Verandada yıkanmalarını ve içeri girmelerini bekleyen kadına da bakmadı. Her iki atı da sarkık çatılı bir ahırın dışındaki otağlara doğru götürürken çizmelerine baktı ve disiplinsizliğine lanet okudu. Az önce olanların tek açıklaması kendiliğinden oluşan manyetik çekim olmalıydı. Onunla çok uzun süre yalnız kalmıştı, hepsi bu. Kim ve ne olduğuna rağmen, güzel bir kadın olduğu inkâr edilemezdi. Onun kendisini etkilemesine izin verirse aptallık etmiş olurdu. Güzelliğinin gücünü kabul etmek daha iyiydi, böylece ona karşı korunabilirdi.

Maddie Grande gibi bir kadına karşı derin duygular beslemesine asla izin veremezdi, ne kadar güzel olursa olsun ya da sempatisiyle ne kadar oynarsa oynasın. Dünyada hiçbir şekilde.

Maddie'nin ahırın yanındaki gölgelerde duran yağmur fıçısının yanında durduğunu görünce duraklayarak atları koşturdu. Ellerini kavuşturmasını, gözlerini kapatmasını ve suyu yüzüne doğru kaldırmasını izledi. Berrak yağmur suyunda yıkandı, gözleri hâlâ kapalıydı, damlacıklar boğazından aşağı süzülüp bluzunun yakasını ve korsajını ıslatırken dudaklarında hafif bir rahatlama gülümsemesi vardı. Aldırış etmedi, berrak sudan biraz daha avuçladı, yüzünü daldırdı ve içmek için ağzını açtı. Yutkunurken çıplak boğazının hareketini izledi.

Doğrulduğunda, sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi yavaşça ona doğru döndü. Onu izlerken yakaladığında yüzü renklendi ve

Elleri nemli elbisesine gitti. Topuklarının üzerinde döndü ve eve doğru yöneldi, yüzünü eteğinin kenarına silmek için eğildi.

Tom nefesini tuttuğunu fark etti. Elini yüzünü yıkamaya gitmeden önce, kız içeride gözden kaybolana kadar bekledi ve kızın sadece bir adam kaçırma olayının suç ortağı değil, aynı zamanda kardeşleri gibi bir yalancı ve hırsız olduğunu kendine tekrar tekrar hatırlattı.

O sadece bir Pinkerton değildi. Her şeyden önce, onuruna, işini yapmaya ve işleri sonuna kadar götürmeye inanan bir adamdı. Maddie Grande gibi bir hırsızın kalbini çalmasına izin verecek değildi.

BÖLÜM 14

Mr. Cole, Maddie'yi ailesinin akşam yemeği için toplandığı mutfağın ortasındaki uzun ahşap masaya götürdü. Oturdu Tom Abbott'ın yanında. Dışarıda olanlar yüzünden hâlâ utanç içinde olan Maddie, Tom'a bakmayı reddetti. Ne yazık ki, bu nedenle karşısında oturan Cole çocuklarını izlemek zorunda kaldı. Kalbi kısa süre sonra olabilecekler için sızladı.

İki kız küçük kardeşlerini çevreledi ve tabağını onun için doldurdu. Sanki ikinci doğalarıymış gibi ona bakmakta ustalaşmış görünüyorlardı. Maddie sadece kabiledeki hayatını ve küçüklere bakma görevini değil, Rene'yi de hatırlıyordu. Kabilede doğan ve hayatta kalan ilk çocuk olduğu için herkes tarafından şımartılmıştı.

Patates püresi, evde yetiştirilmiş sebzeler ve dilimlenmiş jambonla dolu servis tabaklarıyla dolu masada oturan Maddie, sadece bolluğu değil, Cole'ların birbirlerine karşı davranışlarını da fark edip hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Kabilede düzenli bir yemek yoktu. Birlikte ekmek kırmak için hiç oturmadılar. Sokaklarda ikişerli ve üçerli olarak çalışıyorlardı ve acıktıklarında ve yiyecek çalamadıklarında, Anita'nın yemek yiyeceği depoya geri dönüyorlardı.

Ocakta kaynayan bir tencere bamya ya da fasulye ve pilav. İstedikleri zaman ve istedikleri yerde yemek yerlerdi.

Dexter genellikle aşırı doldurulmuş sandalyesinde oturur, çocukların kendisine getirdiği kazançları ve hazineleri toplar ve bunları ortak bir tencereye atardı. Yemekleri için de aynısı geçerliydi. Ne "kazanırlarsa" paylaşırlardı.

Diğer Louisianlıların kutlama için dışarı çıktığı ulusal bayramlarda kabile sokaklarda çalışıyordu. Ailelerin kiliselerde ve evlerde bir araya geldiği ve sokakların neredeyse terk edildiği ciddi bayramlarda, kabile zanaatlarını icra edemediklerinden şikayet ediyordu.

Masadaki yemek harika kokuyordu. Maddie'nin ağzı sulanırken, tabağının yanındaki kremalı patates püresiyle dolu kâseye uzanmaya başladı.

Bay Cole, "Şükran için ellerimizi birleştirelim," dedi.

Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi sıçradı ama Coles'lardan hiçbiri bunu fark etmedi. Başlarını çoktan eğmişler ve birbirlerinin ellerini tutuyorlardı. Bayan Cole, masanın diğer ucunda kocasının karşısında oturmuş, Tom Abbott'un sol elini tutuyordu.

Maddie elini kendi solunda duran Bay Cole'un elinin içine soktu ama Abbott'un sağ eline uzanmadan önce tereddüt etti. Bay Cole onun isteksizliğini hissetmiş olmalıydı. Eve girdiklerinden beri ilk kez onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü.

Isı yanaklarını yaktı. Hızla başını eğdi ve masaya baktı.

Adamın eli masanın üzerindeydi ve avucunu açmasını bekliyordu. Onun gözleriyle tekrar karşılaşmadan derin bir nefes aldı ve avucunu onun avucunun içine kaydırды. Adamın parmakları elinin etrafını sararak onu cüceleştirdiğinde nabızı düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Yüzünün daha da kızardığını hissetti. İçgüdüsel olarak elini çekmeye çalıştı ve içinden geçen istenmeyen duyguları sona erdirmeyi umarak bağlantıyı kopardı.

Dokunuşu soğuk, sert ve kaçınılmazdı.

Kendini yavaş ve dengeli nefes almaya zorladı.

Bay Cole yemek için teşekkür etti. Maddie sessizce otururken Abbott da dahil olmak üzere herkes amin dedi. Sonunda adam elini bıraktı ve Maddie elini çekti. Kalbi durana kadar ellerini kucağında birleştirdi.

Dokunduklarında Tom'un herhangi bir şey hissettiğine dair bir işaret gösterip göstermediğini görmek istiyordu. Tom'un ona bakmasını engellemiş olmasından korkuyordu.

"Patates püresini dağıtabilirsiniz, Bayan Grande," dedi Bayan Cole. Kadının sesi eski sıcaklığını kaybetmişti ve Maddie bunun, diğerleri gibi amin demediği için olup olmadığını merak etti.

Yemek ilerledikçe Bayan Cole'u birkaç kez kendisini incelerken yakaladı. Yemeğin yarısında yağmurun sesi duyulmaya başladı.

çatı. Nemli, yeni sürülmüş toprak kokusu havayı dolduruyordu.

Bay Cole sürekli konuşmaya devam etti. "Nerede yaşadığınızı söylemiştiniz?" Bay Cole sordu.

"Bayou Sauvage," dedi Maddie.

Tom aynı anda, "New Orleans," dedi. Bayan Cole çatalını yere bıraktı.

Tom konuştu, "Ben şehirde yaşıyorum. Maddie daha sakın bir hayatı tercih ediyor." "Hiç timsah gördün mü?" diye sordu en küçük kız.

Maddie başıyla onayladı. "Bir sürü var."

"Hiç ateş ettin mi?" Diğer kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir kez, ama gözlerinin arasına vurmadım ve suya geri kaçtı." Maddie suyundan bir yudum aldı ve herkesin dinlediğini fark etti. "Neden onlara nasıl Pinkerton olduğunu anlatmıyorsun *Thomas*?" diye önerdi.

Adamın sağ kaşının hafifçe kalkması onu memnun etmişti ama adam meydan okumayı kabul etti ve çok geçmeden Coles'lar onun her sözüne asıldılar.

"Şehirde kumar hâlâ yaygın mı?" Bay Cole bilmek istedi.

Tom başını salladı. "Altı yıl önce çıkarılan ve kumarı yasallaştıran yasa, yardımcı olmaktan çok zarar verdi. Kuzey ve Orta Batı'nın dört bir yanından her türlü kumarhaneyi açmak için emin adamlar geliyor.

kumar salonları. Bazıları bunu kendine güvenen bir adam olmak için en iyi zaman olarak görüyor." Maddie'ye baktı. "Ama kanunun yanlış tarafında olmak için hiçbir zaman iyi bir zaman değildir." Gülümsedi. "Öyle mi, Madeline?"

Cole sandalyesinde arkasına yaslandı ve dolu midesini sıvazladı. "Çok güzel bir yemektir Bayan Cole," dedi karısına.

"Teşekkür ederim, Bay Cole."

Maddie, yasalara uyan bu insanlar gibi yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Ailenin her öğünü paylaşmak için bir araya geldiği bir evde namuslu bir hayat yaşamak. Eviyle ilgilenmek, ailesi için her öğünü hazırlamak, yıkamak, temizlemek, cilalamak ve bol miktarda yiyeceklerle dolu güzel bir sofrayı kurmak nasıl bir duygu olurdu?

Ne görgü kurallarını ne de nasıl öğretileceğini biliyordu. Kibar konuşmalarda usta değildi. Tanrı ya da dua hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Çocuğuma bunu hiç vermedim. Nasıl yapılacağını bile bilmiyordum.

Yasaların yanlış tarafında nasıl hayatta kalacağını biliyordu ve hayatının büyük bir bölümünde başka bir yol bilmediği için halinden memnundu. Kabilenin bir parçasıydı ama kabile bir grup bireyden oluşuyordu. Onları birbirine bağlayan tek şey Dexter ve hayatta kalma ihtiyacıydı. Onun hayatı Cole'larinkinden dünyalar kadar uzaktı ama yine de onları masada bir araya toplanmış görmenin akıldan çıkmayacak kadar tanıdık bir yanı vardı. Kavrayamadığı ve zihninin pürüzlü kenarlarında titreşse bile ne yapacağını bilemeyeceği puslu bir anı. Kesin olarak bildiği tek şey, burada olmanın onu melankolik ve boş hissettirdiğiydi ve nedenini

bilmiyordu.

Bayan Cole'u oğluna dik oturmasını hatırlatırken izledi ve kendini bu sakin hayatın onun için yeterli olup olmadığını merak ederken buldu. Kadın hiç çocuklarından, evinden ve çiftliğinden daha fazlasını arzulamış mıydı? Susan Cole böyle sakin bir hayattan memnun muydu?

Maddie çocuklara baktı. Eğer çocuklarımı bir saatliğine, hatta bir dakikalığına bile olsa geri alabilseydim, koşullar ne olursa olsun mutlu olurdum. Onlara sınıksız sarılır, her bir değerli kalp atışına değer verir ve daha fazlası için yalvarırdım.

Gözyaşları tehdit ettiğinde, kendini bataklığı düşünmeye zorladı. Kendini deniz bisikletinde, durgun suda kürek çekerken, bataklıkta ilerlerken hayal etti. Ağaçlarla kaplı kıyıları gördü. Çocuklarını her zaman özleyecekti. Louie ve Dexter'ı ve evet, kabiledeki hayatı bile özleyecekti, çünkü çoğu zaman korkunç olduğu kadar heyecan vericiydi de. Ama hayatta kalacaktı. Tamamen mutlu değildi ama memnundu. Bir gece baykuşunun ötüşünü dinlerken, durgun suların yüzeyine yansıyan dolunaya bakarken huzur içindeydi. Eğer kabul etmeye açıksa, yalnızlıkla gelen hazineler olduğunu öğrenmişti. Eğer insan onları görebilme yeteneğine sahipse, her yaşamda küçük mutluluk mücevherleri vardı.

"Yağmur bu gece denecek gibi görünmüyor, değil mi?" Bay Cole söyledi. "Siz ikiniz burada yatıp sabah yeni bir başlangıç yapabilirsiniz."

Maddie, Bay Cole'un geceyi geçirmeleri konusunda karısından çok daha hevesli olduğunu görebiliyordu. Kadın isteksizce

"Bayan Grande için kızların odasına bir karyola koyabilirim."

Tom, "Ben ahırda yatarım," diye gönüllü oldu.

"Böyle bir şey yapmayacaksınız," diye ısrar etti Bay Cole. "Oturma odasının zeminine bir palet koyacağız. Bir gece için yeterince rahat edersiniz."

Maddie, Bayan Cole'a başlarını belaya sokmalarını istemediğini söylese de, bu olasılık onu heyecanlandırmıştı. Tom Abbott'a bakmaya cesaret edemiyordu, bakarsa onun yenilenen enerjisini ve kararlılığını göreceğinden korkuyordu.

Gece Cole'un evinden sıvışmanın bir yolu varsa, onu bulacaktı.

Tom, Bayan Cole ve büyük kızının oturma odasının zemininde onun için hazırladıkları paletin üzerine uzandı. Onun Bir gece önce Maddie'nin kampında huzursuz bir uyku çektiği için vücudu yorgun düşmüş olabilirdi ama zihni çalkalanıyordu. Daha da sinir bozucu olanı, Perkins'in kızını bulmaya odaklanması gerektiğini biliyordu ama aklı sürekli Maddie'ye gidiyordu.

Yemekten sonra masayı toplamak ve bulaşıklara yardım etmek için ayağa fırladı. Kısa bir süre sonra, dar merdivenlerden ikinci kattaki çocuk odalarına çıkmak için izin istedi. Yukarı çıkmadan önce durakladı ve çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "İyi uykular kardeşim," dedi.

İyi uykular, gerçekten. Dün gece ona göz kulak olmaktan bitkin düşmüştü. Bu gece de durum farklı değildi. Av tüfeğini yatağın üzerine koymuştu.

ve ön kapıyı ve mutfakı görecek şekilde mükemmel bir konuma sahipti. O görmeden dışarı çıkabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ev sakinleri sessizleşip yataklarına çekilirken başını üst üste yığıdığı ellerinin üzerine koydu. Üst kattaki kızlardan birinin kıkırdadığını duydu ve Maddie'nin çocuklarını düşünüp düşünmediğini merak etti. Yemek boyunca sessiz kalmış, Coles'ları dikkatle izlemişti. Yüzündeki arzulu ifade ona kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Şimdi onun kaybının yalnızlık havasını açıkladığını biliyordu. Ama onun kendisine acımasını istemediğinden emindi.

Cole'ların odası oturma odasının duvarının diğer tarafındaydı. Tom uyanık bir halde yatarken, çiftin sesleri önce bir iki fısıltıyla, Bayan Cole net bir şekilde duyabileceği kadar yüksek sesle konuşana kadar ona doğru sürüklendi.

"Sana söylüyorum Jed, ona bir erkek kardeşin kız kardeşine bakması gerektiği gibi bakmıyordu. Burada çok yanlış bir şeyler var ve sabah gitmelerini istiyorum."

"Sakin ol, Addy. Sanırım hayal gücün çok fazla çalışıyor."

"O adamın ona olan ilgisi kardeşçe değil. Kız da daha iyi değildi. Adam ona her baktığında nasıl pembeleştiğini gördün mü?"

"Hayır, yapmadım."

"Çünkü sen bir erkeksin ve erkekler böyle şeyleri fark etmez." Sözlerinin ardından içlerinden biri yastığı yumrukluyormuş gibi bir ses duyuldu.

"Şimdi, şimdi, canım," diye mırıldandı Jed Cole.

"*Canım* benim. Kahvaltıdan sonra gitmelerini istiyorum."

Sessizleştiler ve bir iki dakika içinde Cole'un horultuları havayı doldurdu.

Tom kendini uyanık bir halde tavana bakarken buldu.

Ne kadar mantıklı olursa olsun, Maddie'ye olan ilgisini Bayan Cole fark etmişse saklaması imkânsızdı. Şüphesiz Maddie de fark etmişti, bu da ona her baktığında "pembeleşmesini" açıklıyordu.

Tavana bakarak Maddie'nin uyanık olup olmadığını merak etti. Gözlerini her kapadığında onun yüzünü görüyordu. Ela gözleri, burnundaki çiller, yüksek, pürüzsüz kaşları. Dolgun dudakları.

Hayal kırıklığı içinde inledi ve gözlerini açtı.

Tavana bakmak çok daha güvenliydi.

SGecenin bir vakti derin bir uykuya daldı ve ertesi sabah bir evin kıpırdanma sesleriyle uyandı.

Kahvaltı için tabaklar hazırlanırken tabaklar ve çatal bıçak takımları birbirine çarpıyor, dökme demir tavanın sesi ocağa vuruyor.

Tom yorganı geriye attı, paletten yuvarlandı ve ayağa kalktı. Tam gömleğini pantolonunun kemerine sokuyordu ki

Cole'un küçük kızı yalınayak koşarak aşağı indi.

Ona doğru bir bakış attı ve sonra kızarmakta olan pastırmanın kokusunun Tom'un midesini guruldattığı mutfağa doğru yürüdü.

Kızın "Bayan Maddie nerede?" diye sorduğunu duydu. "Yukarıda değil mi?" Bayan Cole sordu.

Bir duraklama oldu ve bir sandalyenin yerde sürtünme sesi duyuldu.

Tom botlarına uzandı ve aceleyle mutfağa doğru yürüdü.

"Belki de tuvalettedir," dedi kız.

Tom mutfak kapısında durakladı ve Bayan Cole'un arka pencereden dışarı baktığını gördü.

"Hayır, tuvalet açık," dedi kadın.

Kalbi iki kat hızlandı.

"Maddie yukarıda değil mi?" Telaşını gizlemeye çalıştı. Cole'un kızı omuz silkti. "Karyolası boş."

Bayan Cole tavanın etrafında dolaştırdığı pastırmayı görmezden geldi ve Tom'a çok şey anlatan bir bakış fırlattı. "Tek başına gitmesi için bir neden var mı?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve sonra çenesindeki iki günlük kirli sakalı ovuşturdu. "Kaçmadı," dedi.

Bayan Cole tekrar pencereden dışarı baktı. "O zaman başka biri senin atını alıp gitmiş ve o yaşlı, sallanan kısırağı geride bırakmış olmalı," dediğinde sesi kendini beğenmiş geliyordu.

BÖLÜM 15

Tom Abbott'un atı Anita'nın kısırağından çok daha iyi bir binekti ama deneyimsiz bir binici olduğu için Maddie atı zorlamaktan korkuyordu.

olabildiğince hızlı koşuyordu. Dizginleri tutarak dikkatle omzunun üzerinden baktı, Tom Abbott'un her an kendisine doğru yaklaştığını göreceğinden emindi. İki gündür onu hâlâ bulamamış olmasına hayret ediyordu.

Coles'larda giysileriyle uyumuştı, bu yüzden ev sessizleşip kızlar uykuya daldığında tek yapması gereken ayakkabılarını giymekti. Karyolasından kayarak çıktı ve parmaklarının ucuna basarak salonun sonundaki, üçgen çatının altındaki iki odayı ayıran pencereye gitti. Tom'un onu yakalaması riskine girmemek için oturma odasından uzak durdu. Üst kattaki pencereyi santim santim açarak içeri girebildi.

Yere olan mesafeyi ölçtü. Bir şeyleri kırmadan atlamak için çok uzaktı ama seçenekleri vardı. İkinci ve üçüncü kat pencerelerinden kaçmayı ve New Orleans'ın çatılarında koşuşturmayı boşuna öğrenmemiştir.

Evin arka tarafına göz attığında, aradığı şeyi çabucak buldu ve pencereyi indirdi. Sessizce içeri süzüldü

küçük çocuğun odası. Bir kolunu başının üzerine atmış, parmakları içe doğru kıvrılmış, yumuşak bir yumruk yapmış, mışıl mışıl uyuyordu. İçinden durup alnına dökülmüş saçlarını okşamak, ona yaklaşıp küçük çocuk kokusunu içine çekmek geldi. Direndi ve yoluna devam etti.

Penceresi kolayca yukarı kaydı. Evin pencereye yakın köşesinde sağlam bir tahliye musluğu vardı. Savaştan beri pek çok yerin aksine bu ev bakımlıydı. Maddie'nin giderin ağırlığını taşıyacağından hiç şüphesi yoktu.

Pencereden dışarı tırmandı ve hiç ses çıkarmadan kanalizasyon borusundan aşağı süzüldü.

Her iki at da ahıra yakın bir yerde ağıldaydı. Anita'nın eyer örtüsünü ve eyerini kaptığı gibi hızlı ve sessizce hareket etti ve onları ağıla taşıdı. Tüfeği Tom'daydı. Heybesindeki deri yüzme bıçağıyla idare edebileceğini biliyordu.

Tom'un atının çok daha genç ve hızlı olduğu kafasına dank ettiğinde, kısrağın ağzına dizgini henüz yerleştirmişti. Aralarına gerçekten mesafe koymak istiyorsa, o zaman dırdırı ona bırakmalıydı.

Şimdi, yolda tek başına geçirdiği iki günün ardından geriye dönüp bir kez daha baktığında, ticaret yaptığına memnun olmuştu. Tom Abbott hâlâ görünürde yoktu.

Çamlık ve ormanlık bataklıklardan geçen yolu takip etti. Savaştan önce beyaz bir kadının tek başına seyahat etmesi duyulmamış bir şeydi ama teslim olduktan sonra

Her ırdtan ve cinsiyetten sayısız yerinden edilmiş ve evsiz, yaklaşık on yıl sonra bile hala hareket halinde.

Hem plantasyon evlerinde hem de mütevazı çiftlik evlerinde durarak halkın yiyecek olarak verebileceğı her şeyi istedi. Kimse onu geri çevirmedi. Aynı hikayeyi tekrar tekrar anlattı - yeğeniyle birlikte Kentucky'ye gitmek üzere yola çıkmışlardı.

"Ayrıldık," dedi kederli bir şekilde. "Feribot geçişinde bir karışıklık oldu. O zamandan beri onu arıyorum."

Penelope'yi tarif ederken, yeğeninin yeniden bir araya gelme umuduyla Kentucky'ye tek başına gitmeye kararlı olduğunu söyleyecekti. Çocuğun herhangi biriyle otostop yapmaktan çekinmemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Kırlarda tek başına dolaşan genç ve maceraperest bir yeğeni olduğundan şüphe duyanlar bunu asla kabul etmezlerdi. Dexter şöyle derdi: *"İnsanların çoğı, yüreklerini sızlatan eski bir masala inanmak isteyecek kadar saftır. Bu onlara kendilerinden daha kötü durumda olan birine yardım etme şansı verir. Kendilerini üstün hissetmelerini sağlar."*

Maddie bunun doğru olduğunu anladı. Sadece sempati görmekle kalmamış, aynı zamanda onu idare edecek cömert yemek artıkları paketleri de almıştı.

Nihayet akşam olmadan Parkville'e ulaştı. Bir kereste fabrikasında durdu, tam da müdür dükkânı kapatıyordu. Onu, sahibinin yaşlı adam Stanton'ı tanıdığını iddia ettiğı ticaret merkezine yönlendirdi ama Stanton çoktan gelip gitmişti. Tüccarın bildiğı kadarıyla yanında hiç çocuk yoktu. Stanton da Penelope'nin tarifine uyan birini ne görmüş ne de duymuştu.

Penelope Bay Stanton'ın arabasından fark edilmeden atlamayı başardıysa, hâlâ kaçıyordu demektir. Maddie Kentucky'ye giden yolu sordu.

Tüccar önce güldü ama kadının ciddi olduğunu anlayınca ayıldı. Kuzeydoğuyu işaret etti.

"Yolun hemen yukarısındaki bir sonraki büyük kasaba neresi?"

Başını kaşıdı ve gülümsedi. "Yolu takip edersen sonunda Baton Rouge'a varırsın. Oraya vardığında Kentucky'ye gitmek için nehri geçmen gerekecek. Oraya giden yolu birine sor."

Onun ata binişini izledi. Ona veda etmek üzereydi ki, "Senin gibi bir kız tek başına seyahat ederek ne yapıyor?" dedi.

"Senin gibi bir kız."

Tam olarak ne tür bir kızım ben?

Adam kaçıran. Hırsız. Yalancı.

Penelope'yi aramaktan vazgeçerse, herhangi bir yöne gidebilir, saklanabilir ve her şeye yeniden başlayabilirdi. Ama şu anda Penelope'nin nereye gittiğini bilen tek kişi oydu. Eğer onu bulur ve çocuğu ailesine teslim etmek için bir girişimde bulunursa, işler onun için daha kolay olabilirdi. En azından öyle umuyordu.

Maddie eyerde biraz daha uzun oturdu ve kendi kendine doğru şeyi yaptığını söyledi. "Kentucky'ye gidiyorum. Dediğim gibi, yeğenimi arıyorum."

"Fikrini değiştirmek istemezsin, belki burada kalıp yerleşirsin, değil mi? Karım öldü ve beni sekiz gençle bıraktı ve -"

"Teşekkür ederim, ama evlenmek istemiyorum, bayım."
"Sormaktan zarar gelmez, değil mi?" "Sanmıyorum."

Hayal kırıklığına uğrayan ama Penelope'yi kimsenin görmemiş olmasına şaşırmayan Maddie, Parkville'i geride bırakıp alacakaranlık gökyüzünü alaca bir menekşeye boyayana kadar yoluna devam etti. Bir yan yola saptı ve arkasında yıkık dökük bir ahır olan terk edilmiş bir kulübeye geldi. Abbott geçen sefer onu yolun kenarında kolayca kamp kurarken bulmuştu. Bu gece ahırda uyuyacaktı.

Çatıda örtü olduğu kadar gökyüzü de görünüyordu. Muşamba yağmurluğunu çıkarıp üzerine geçirdi. Penelope'nin pelerinini rulo yapıp yastık olarak kullandı. Gece boyunca aralıklarla yağın hafif sise rağmen iyi uyudu. Neyse ki rüya göremeyecek kadar yorgundu.

BMaddie Baton Rouge'a ulaştığında, Penelope'nin onca yolu tek başına gelebileceğini hayal etmek zordu, ancak Pinkerton peşindeydi ama o pes etmeyi reddetti. Tekrar Mississippi kıyılarına ulaşmıştı ve bu sefer nehri geçip Kentucky'ye gitmesi gerekiyordu. Ama ne kadar küçük olursa olsun yol parası yoktu. Yiyeceği kalmamıştı, üstü başı kirliydi ve o kadar ağrıyordu ki zar zor yürüyebiliyordu. Erzak olmadan yola devam edemezdi.

Gittiği tüm taşra kasabalarından daha büyük olmasına rağmen, Baton Rouge New Orleans'tan daha küçüktü. New Orleans sokaklarında hayatta kalmakla ilgili öğrendiği hiçbir şey burada işine yaramayacaktı. Bir araya toplanmış çok daha az insan vardı, yankesicilik yapacak çok daha az cep. Şehir pazarı bile yiyecek çalarak kaçabileceği kadar kalabalık değildi.

Seçeneklerini tartarak Tom'un atını St. Philip Caddesi'nde yürüttü ve Louisiana Eyalet Başkanlığı binası olduğu söylenen yanmış bir harabenin yanından geçti. Savaştan beri bir yığın halinde duruyordu. Lafayette ve Main'in köşesindeki Louisian Oteli'ne gelene kadar atını sürdü. Feribot iskelesi otelin arka girişinin karşısındaydı. Feribotçuyla konuşmaya giderken atını bağladı ve heybesini taşıdı. Eğer Penelope binmişse, belki de onu fark etmişti.

Neredeyse dişsiz olan beyefendi onun sorusuna cevap vermeden önce gözlerini kısarak Mississippi'nin batı yakasındaki öğleden sonra güneşine baktı ve pantolonunu yukarı kaldırdı.

"Bir çocuk mu dediniz?"

"Sekiz yaşında bir çocuk. Yaklaşık bu boylarda." Maddie elini uzattı. "Siyah saçlı, konuşkan. Güzel."

"Tek başına mı

dediniz?" "Emin

değilim."

Maddie'yi öyle bir baştan aşağı süzdü ki Maddie kıvranmak istedi. Bakışlarının onu sinirlendirmesine izin vermemeye çalıştı.

"Kaçak mı dedin?"

"Evet," diye başını salladı. "Ben onun teyzesiyim."

"Buradan her zaman çocuklu insanlar geçer. İki gün önce bazılarının yanında bir sürü genç vardı. Birini diğerinden ayırt edemedim."

Penelope buraya kadar gelebildiyse, yardım almış olmalıydı. Doğru yöne giden bir aileyle seyahat etmek için konuşacak kadar kurnaz olduğu kesindi.

"Beni ve atımı diğer tarafa taşımak ne kadar tutar?" Mississippi'nin diğer tarafına geçmek küçük bir şey değildi. Hayatı boyunca kıyısında yaşamış ama hiç geçmemişti. Okyanus kadar geniş görünüyordu.

Neredeyse hiç olmayan ama onun sahip olduğundan çok daha fazla bir fiyat söyledi.

"Yarısını yapabilir misin?" Şimdiye kadar nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu.

Acınacak haldeymiş gibi davranmasına gerek yoktu.

"Özür dilerim." Tekrar tükürdü. "O kadar da çok değil ve bu bir hayır işi değil. Parayı aldığında geri gel. Senin gibilerin bunu kazanmasının uzun süreceğini sanmıyorum."

Hakarete uğramış bir halde, atını bıraktığı Louisian'a doğru yürüdü, at yalağından yüzüne su sıçratacak, ellerini yıkayacak ve elinden geldiğince etrafı toparlayacak kadar yoldan geçenleri görmezden geldi.

İçini çekti ve Penelope Perkins ya da Tom Abbott adını hiç duymamış olmayı diledi. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey çalmaktı. Dürüst bir işi nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama denemek, ıssız bir yerde hapse girme riskini almaktan daha iyiydi. Saçlarını düzeltti ve otelin arka kapısına doğru yürüdü.

Tom, Russo kadınının yaşlı atına bir buçuk gün bindikten sonra at topalladı ve o da arazide yürümek zorunda kaldı.

karanlık çökene kadar hiçliğin ortasında. Kamp kurdu ve ertesi sabah bir ekicinin ona değerinin iki katına bir at satmayı teklif ettiği bir eve rastladı. Yapabileceği bir şey yoktu ama paltosunun gizli bir cebinde sakladığı para zulasını karıştırdı. Masraflar, kızı bulduğunda Perkins'in hesabına geçecekti - ve onu bulacaktı.

Yol boyunca küçük kasabalarda Maddie'nin henüz geri dönmediğini bilecek kadar çok insana rastladı. Sonra Parkville'de bir tüccarla tanıştı ve ona Kentucky'ye giden yolu sorduğunu söyledi.

"Onu dadısıyla birlikte eşimin kız kardeşi Gail'in yanında kalması için Paducah'a gönderiyordum."

Maddie de çocuğun Kentucky'ye gittiğini düşündü. Tom bir seçim yapmak zorundaydı; New Orleans'a dönmek ya da onu izlemeye devam etmek. Eğer şans eseri Penelope bir şekilde Langetree'ye giden yolu bulmuşsa, o zaman güvendeydi. Ama Penelope hâlâ kaçıyor ve Maddie onu takip ediyorsa, o zaman onları birlikte bulma şansı vardı.

BÖLÜM 16

A İki gün boyunca yatak takımlarını yıkadıktan ve gümüşten ahşaba kadar her şeyi fırçalayıp parlattıktan sonra Maddie Yankesicilik yapmak dürüst bir ücret kazanmaktan çok daha kolaydı. Elleri hamdı ve her kası ağrıyordu. Bacakları yorgun ve ayakları şişmişti. Çalışmadığı zamanlarda, Penelope'yi bir yerlerde görme umuduyla Baton Rouge sokaklarında yürüyordu. Sabah akşam feribotçuyu kontrol ediyor ve günün sonunda kâbusunu uzak tutacak kadar bitkin bir halde yatağa düşüyordu.

Merdivenlerin altına sıkıştırılmış bir karyolası olan küçük bir odası vardı ve otel müdürü tarafından kendisine kolalı beyaz bir bluz, düz siyah bir etek ve paspas başlığı verilmişti. Hafta sonuna kadar, yolculuk için gerekli malzemeleri ve kıyafetleri satın alabilecek kadar parası olacaktı.

Elinde bir kol dolusu yeni ütülenmiş çarşafı birinci katın arka odalarından hızla geçerken, fark edilmeden arka merdivenlerin yanında durakladı. Yükü taşıdı ve iri göğüslü bir kadın bıyıklı bir adamla tartışırken sabırla bekledi.

Gezici bir aktörler topluluğu kısa bir süre önce gelmiş ve birkaç blok ötede, mezarlığın yakınındaki parlak boyalı karavanlarında kamp kurmuşlardı. Louisian'ın sahibi, kapının bir yüzdesi karşılığında ana yemek salonunda gösteri yapmalarına izin vermeyi kabul etmişti ve oyuncular sürekli ayak altındaydı. Maddie ne zaman otelin arka tarafındaki devasa mutfak, çamaşır odası ya da kilerle pazarlık etmeye kalksa, oyuncuların ya da sahne görevlilerinden biri ona engel oluyordu. Bu gece açılış gecesi idi ve tansiyon yüksekti.

"Gösterinin Yıldızı ve Kurulların Kraliçesi" olarak lanse edilen Muhteşem Arabella, Phoenix Rising Tiyatro Topluluğu'nun sahibi, yönetmeni ve başrol oyuncusu Hammond Cutter ile tartışıyordu.

"Sana söylüyorum, Hammond," diye bağırdı Arabella. "Her fırsatta beni gölgede bırakıyor." Arabella'nın sesi her cümlede sonunda bir oktav yükseliyordu.

Tek şöhret iddiası Lincoln'ün suikasta uğradığı gece Ford Tiyatrosu'nda yedek oyuncu olmak olan Cutter melodramatik bir iç çekti. "Hayatım, onun sadece birkaç repliği var. Seni nasıl gölgede bırakabilir bilmiyorum."

"Bu gece perde açılmadan önce gitmesini istiyorum."

"Onu prodüksiyona eklediğimizden beri kazancımız on kat arttı."

"Bazı şeyler buna değmez. Ya ona haddini bildirirsin ya da ben olacak."

"İlk perdeyi tekrar izlemeye ne dersiniz? Ne dersiniz?"

Yemek odasına girip tekrar provaya başladıklarında Maddie gölgelerin arasından sıyrılıp yukarı çıktı.

Bu sahne ona, kendini başarılı bir tiyatrocı sanan ve çocuklara şarkı söyleme ve dans etme konusunda koçluk yapan Dexter'ı hatırlattı. Biraz yetenekli olanlar sokak köşelerinde gösteri yapıyor, kalabalık toplanır toplanmaz da kenar mahallelerde konuşlanmış diğer çocuklar, masum izleyicilerin elmas bileziklerini, altın saatlerini, bozuk paralarını ve üzerlerine sıkıştırılmış mücevherlerini çıkarmaya başlıyorlardı.

Melankoli nöbetinden kurtulmuş, iki odanın temizliğini tamamlamış ve koridorda ilerliyordu ki, onu işe alan genç otel müdürü Steven Williams sahanlığın başında belirdi.

"Maddie. Tam da aradığım kişi."

Steven yirmili yaşlarının ortasındaydı, açık renk saçları ve mavi gözleri vardı. Elleri yumuşak, parmakları uzun ve inceydi. Ona doğru yürürken gergin bir şekilde kravatını düzeltti.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Adamın kendisinden hoşlanabileceğini hissetmiş ve onu cesaretlendirmemek için elinden geleni yapmıştı.

"Bu akşamki gösteriye katılacak mısın?"

"Gösteriyi mi kastediyorsun?"

"Evet. Koridorda."

Başını iki yana salladı. "Korkarım ki hayır."

Zorlukla kazandığı parasının bir kuruşunu bile boşa harcamak niyetinde değildi, her ne kadar bu yaygaranın neden koptuğunu görmek istese de. New Orleans savaştan önce ülkenin en iyi opera binalarından bazılarına sahip olmasına rağmen, tiyatroya en çok yaklaştığı an, çıkışta kalabalığın arasında çalışmak olmuştı.

"Size eşlik etmekten mutluluk duyarım." Başparmaklarını bel kemerine soktu ve topuklarının üzerine oturmadan önce ayaklarının üzerine yuvarlandı. "Yönetim olarak, bana iki adet tamamlayıcı bilet verildi."

Reddetmeye başladı, sonra durakladı. Williams ona vurulduğu gerçeğini gizlememişti ama istenmeyen bir yaklaşımda bulunursa kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Davetini kabul etmenin ne zararı olabilirdi ki? Küçük odasında tek başına oturmaktan çok daha iyi olurdu.

"Çok teşekkür ederim Bay Williams. Misafiriniz olmaktan mutluluk duyarım."

Aceleyle aşağı inerken gülümsemesi Mississippi kadar genişti. Maddie onun gidişini izledi. Uzun zamandır ilk kez kendini dört gözle beklediği bir şeyle bulmuştu.

TLouisian Hotel'in kalabalık yemek salonunda sadece ayakta durulabiliyordu. Akşam yemeği misafirleri masalarında oturmaya devam etti.

Odanın her yerinde fazladan sandalyeler vardı. Yarım daire şeklindeki lambalar dışında ışıklar kısıktı.

derme çatma bir sahne alanını çevreliyordu. Pelüş kadife perdeler odanın arka tarafındaki geniş, kalın bir direğe asılmıştı.

Tom içeri girdi ve odayı yavaşça tararken gölgelerden uzak durdu.

Hava kararmadan birkaç saat önce kasabaya varmış ve Maddie'yi Ana Cadde üzerindeki birkaç işyerinde tarif etmişti. Ancak nehir geçidinde sorduğunda feribot görevlisi onun tarifine uyan bir kadının Louisian'da çalıştığını söyledi.

İçeri girdiğinde lobi terk edilmişti. Kalabalığın sesini takip ederek bir gösterinin başlamak üzere olduğu yemek salonuna gitti. Odayı taradı ama Maddie'yi hiçbir yerde göremedi. Tiyatro gösterisi, otelin arka tarafına geçip mutfığı ve çalışma odalarını araması için yeterli bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Zamanını bekleyerek kollarını kavuşturdu ve kapının yanındaki duvara yaslandı, derme çatma perde açılır açılmaz dışarı çıkmaya hazırды.

Sonra Madeline'i dalgalı sarı saçlı genç bir adamın yanında otururken gördü. Beyefendi gözlerini Maddie'den alamıyordu.

Maddie ona aldırıyor gibi görünse de, dizginlenemez bir kıskançlık dalgası Tom'a kaçak bir vagon gücüyle çarptı. Nabzı düzensiz bir şekilde atan Maddie'yi izlerken tek düşünebildiği, yanında oturanın *kendisi* olması gerektiği idi. Ona gülümseyen kişi o olmalıydı. Hepsinden önemlisi, o bir hırsız ve adam kaçıran biri olmamalıydı.

Gaz lambaları indirilmişti, bu da sahneyi çevreleyen lambaların daha parlak görünmesini sağlıyordu. Maddie'yi izledi, ışıkları görmezden geldi.

oyuncular girerken. Ne söylediklerine hiç dikkat etmedi. Umurunda da değildi. Sonunda sahneye baktığında, beyaz çoraplar, saten diz boyu pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılarla tamamlanmış Gürcü kostümü giymiş çok uzun boylu, siyah saçlı bir adamın Marie Antoinette gibi giyinmiş uzun boylu, iri yapılı bir kadınla yarıştığını gördü. Belli ki amatör bir eserin replikleriyle boğuşurken umutsuzca melodramatiktiler.

D ikinci perde sırasında kanatlardan bir çocuk oyuncu çıktı. Çizgileri olmamasına rağmen hakim bir duruşu vardı.

gülünç derecede firfırlı bir süt kızı kostümü ve kafası yanıyormuş gibi görünmesine neden olan aşırı büyük kırmızı bir peruk. Yanaklarında iki allık lekesi bulunan küçük kız, sahnenin sol tarafındaki ters dönmüş bir varile doğru zıpladı ve yanında dramatik bir duraklama yaptı. Gözlerini devirdi, bir dirseğini fıçıya dayadı, sonra çenesini elinin üzerine koydu. Başrol oyuncusu repliklerini bağırarak söylemeye devam ederken, çocuk sabırsızlıkla ayak parmağını yere vurdu ve seyirciye göz kırptı.

Kalabalıktan kıkırdamalar ve sessiz kahkahalar yükseldi. Tom gülünç peruk ve makyajın çocuğun kimliğini gizlemediğini fark edene kadar gülümsemekten kendini alamadı. Maddie'ye baktı ama o herkes gibi gülmüyordu. Koltuğunun kenarına oturmuş ve öne doğru eğilmişti, bakışları sahneye kilitlenmişti. Büyük odanın gölgeleri içinde bile yüzünün tüm rengini kaybettiğini söyleyebilirdi.

Bakışları, herkesin dikkatini hâlâ üzerinde tutan kızın sahnede yavaşça sekerek ilerlediği yere kaydı. Başrol oyuncusunun önünde durdu, ellerini beline koydu, yukarı baktı ve repliklerini haykırdı.

"Eyvah! Benim hakkımda kötü konuşmaya nasıl cüret edersin? Babama söyleyeceğim, seni şirret. Hiç şüphesiz seni zincire vuracaktır!"

Tom tekrar Maddie'ye baktı. Büyülenmiş gibi oturuyordu.

Gösteri sona erdi ve seyirciler büyük bir alkış tufanı kopardı. Birisi perdenin arkasında el yordamıyla perdeyi kapatmaya çalışıyordu ama kumaş sıkışmıştı. Tüm oyuncular yerlerinde durmuş, bekliyordı.

Maddie ayağa fırladı ve sahneye doğru ilerlemeye çalıştı ama etrafında oturanlar tarafından engellendi. Çocuk oyuncu aniden tiz bir çığlık attı. "Yardım edin! Biri beni kurtarsın!"

Kız kırmızı kadife perdeyi geçip yan kapıdan içeri daldı.

Tüm bunların gösterinin bir parçası olduğunu düşünen seyirciler Maddie'nin itişini ve peşinden koşuşunu izledi. Tom da kalabalığın arasından geçmeye çalıştı ama artık herkes ayağa kalkmış, yaşanan dramı izlemek için salondan dışarı fırlamıştı.

BMaddie, Penelope'nin sahneye çıktığını görmenin şokunu üzerinden atmaya çalışıyordu. Otelin kilerine doğru koşarken kızın parlak kırmızı peruğunu gördü ve onun peşine düştü.

Mutfak. Penelope zikzak çizdi. Maddie zigzag yaptı ve neredeyse iki aşçıdan birini deviriyordu ki o hızla yanlarından geçerken yaptıkları işi bıraktılar.

Penelope arka kapıdan geçmeyi başarırrsa Maddie onu asla yakalayamayacağından korkuyordu. Penelope, Maddie peşindeyken kapıdan içeri daldı. Kıza yaklaştığında Maddie hamle yaptı... ve elinde bir avuç peruktan başka bir şey kalmadı. Onu bir kenara fırlattı, basamakları çıktı ve Penelope'ye ulaştığında bu kez kızın üst kolunu yakaladı.

Penelope avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Bırakın beni! Beni öldürmeye çalışıyor! Bırakın beni!"

Hammond Cutter, arkasındaki kalabalığın farkında olmadan onlara ilk ulaşan kişi oldu. Yalnızca aşçılar değil, personelin geri kalanı, ardından oyuncular ve seyircilerin yarısı arka kapıdan akın etti.

"Bırak onu kadın! O benim şovumun yıldızı," diye bağırdı Hammond Maddie'ye.

"O benim yeğenim. Her yerde onu arıyordum."

Penelope onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni! Ben "Yeğenin, seni *çocuk kaçıran*, seni."

"Saçmalama Penelope, tatlım." Maddie Hammond'a döndü. "O sadece korkuyor. Kaçtığı için başı büyük belada."

Maddie, Penelope'yle burun buruna gelene kadar ona doğru eğildi. "Sakin ol ve iyi bir kız gibi teyzenle gel. Ben gidiyorum.

seni eve, annene götürmek için."

Hammond Penelope'nin diğer kolunu tuttu ve bir halat çekme yarışı başladı.

Maddie onu uzaklaştırmaya çalışırken Penelope topuklarını sıktı. "Beni eve götürmeyecek. Beni öldürecek!" Penelope Maddie'ye ters ters baktı. "O iğrenç fare kuyruklu serserilerine yaptığın gibi benim de derimi yüzüp çamaşır ipine asacaksın."

Hammond aniden bıraktı. Momentum Penelope'yi Maddie'ye doğru itti.

"Yani bu kadını tanıyor musun?"

"Hayır!"

"Dediğim gibi, o benim yeğenim," dedi Maddie, kızı sıkı sıkı tuttuğu için artık daha sakindi. Yüzü bir santim yağlı boyayla kaplanmış olan Hammond Cutter'a gülümsedi. Kohl onun gözlerini çevreledi. Onu yakından görmek konsantre olmayı zorlaştırıyordu.

"Kaçtı ve ben de onu arıyordum," dedi.

"Ben onun yeğeni *değilim*. O bir yalancı, Bay Cutter. Beni kaçırdı. O ve onun *şeytani* ikiz kardeşleri."

Maddie'nin eli Penelope'nin kolunda sıkılaştı ve yüksek bir kahkaha tonu çıkarmaya zorladı. "Şeytani ikiz kardeşler. Ne hayal gücü ama. Bildiğiniz gibi tam bir aktris, Bay Cutter." Penelope'ye baktı ve başını salladı. "Sana kaç kere yalan söyleme dedim tatlım?"

"Yalan söylüyorsun!" Penelope ayağını kaldırdı ve Maddie ayağına basılmasını engellemek için kendi ayağını zamanında kaldırdı.

"Biri şerifi çağırmalı." Steven Williams kalabalığın arasından çıktı. "Bu kadın Maddie Grande. Son üç gündür burada çalışıyor." Daha yakına eğildi. "Kayıp bir yeğenden hiç bahsetmemiştin Maddie."

"Arayışımı sürdürmek için paraya ihtiyacım vardı -" diye fısıldadı.

Maddie, Williams'ın ona inanmak istediğini görebiliyordu; bu çok açıktı. Gözlerini kırptırdı. Boğazını temizledi ve yakasını adem elmasından çekti.

Başka bir adam kalabalığın arasından ilerliyordu. Maddie önce adamın şapkasını tanıdı, sonra da adam Maddie'nin yanında kitap ayracı gibi duran iki aşçıyı ayırdı. Aralarına girdi, uzun boylu, esmer ve öfkeliydi.

Maddie inledi. Tom Abbott sonunda onu bulmuştu. *Ve* Penelope.

[New Orleans'tan bir Pinkerton'ım." Tom rozetini Williams ve Cutter'a gösterdi. "Bayan Grande'yi gözaltına alıyorum ve bu çocuğu ailesine geri vereceğiz."

"Değilsin!" Penelope tekmeledi ve iki büklüm oldu.

Maddie dedi ki, "O bir Pinkerton değil. Yeğenimi kaçırmak istiyor."

Tom, Maddie'nin eteğinin kenarına uzanıp onu gözlerini silmek için kullanmasını hayretle izledi. Perkins'in kızı kadar kusursuz bir oyuncuydu. Başını kaldırıp baktığında gözyaşları kirpiklerinin ucunda parılıyordu.

Hammond Cutter öne çıktı. "Bekleyin bayım. Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim? Herkes teneke rozet takabilir."

Maddie o kadar kederli görünüyordu ki Tom neredeyse ona kendisi de inanacaktı.

"Hepimizin gidebileceği ve bunu özel olarak halledebileceğimiz bir yer var mı?" Tom Hammond'a sordu.

"Bunu bana yapamazsın!" Penelope yine iş başındaydı. Maddie hâlâ bir koluna yapışmışken, çocuk Hammond'un pantolonunun paçasını yakaladı.

"Lütfen, *lütfen*, *lütfen* beni almalarına izin vermeyin. Lütfen! Ben *doğdum*

harekete geçmek için. Sen öyle dedin!"

Tom'un arkasında biri fısıldadı, "Bu içeride gördüğümüz iki gösteriden çok daha iyi."

O sırada Muhteşem Arabella, parfüm ve erkek hayranlardan oluşan bir filoyu peşine takarak, ortaya çıkan dramı çevreleyen kalabalığın ortasına doğru ilerlemişti. "Bırak onu alsınlar, Hammond. Ona ihtiyacımız yok." Arabella burnunun ucuyla Penelope'ye baktı. Çocuk ciddi ciddi ağlamaya başladı.

Hammond Tom'a çok şey ifade eden bir bakış attı. "Kampımıza gidelim ve bunu özel olarak konuşalım, Abbott."

Maddie, "Ben burada kalıp Penelope'yi rahatlatacağım," diye gönüllü oldu.

Maddie Penelope'yi ölümüne kavradığı için Tom Maddie'nin koluna uzandı ve sıkıca tuttu. "Haydi. İkiniz de benimle geliyorsunuz."

BÖLÜM 17

Taktörlerin kampı, mezarlığın yakınındaki açık arazide daire şeklinde dizilmiş dört karavandan oluşuyordu. Bir odada kısık bir ateş yanıyordu.

Merkezi ateş çukuru, vagonun üzerine boyanmış altın varaklı reklamlara ışık saçıyor.

Aktör saçlarını düzeltmek için uzandığında Hammond Cutter'ın eli titredi. "Bir içki ister misin Abbott? Çok ihtiyacım var."

"Hayır, teşekkürler." Tom'un istediği şey, Maddie ve Penelope'yi onu tekrar atlatmadan önce güvenli bir yere götürmekti. Ama Cutter kendine bir içki almaya giderken bekleyeceğini söyledi.

Tom adamın karavanına girişini izledi. Cutter'ın yıldız aktrisini geri çalmayı kendine görev edinmeyeceğine güvenmiyordu.

Karşısındaki çocuk suratını asmış, Maddie'ye dik dik bakıyor, konuşmayı reddediyordu - bu kesinlikle bir lütuftu. Hiç de kötü görünmüyordu ve belli ki yeterince tedavi edilmişti, yoksa grupta kalmak için yalvarmazdı.

Tom bakışlarının Maddie'ye kaymasını engellemeye çalıştıysa da bakışları kendiliğinden kaymaya başladı. Penelope'yi bulduklarına göre, New Orleans'a dönmeleri uzun sürmeyecekti ve Maddie'yi polise teslim etmek zorunda kalacaktı. Kendisini unutmaya çalıştı.

otelin yemek salonunun gölgeli ışığında onu görmeye tepki gösterdi ama bunu imkânsız buldu.

Maddie çocuğu tutuşunu gevşetmemişti ve gevşetecekmiş gibi de görünmüyordu.

Hammond Cutter söz verdiği gibi elinde viski dolu bir bardakla yeniden ortaya çıktı.

"Peki Bay Abbott, Penny yerine neden size inanayım? Bir çocuğu herhangi birine teslim etmek benim için sorumsuzluk olur. Özellikle de o şiddetle karşı çıkarken. İddialarınızı destekleyecek kanıtınız var mı?"

Tom adama şöyle bir baktı. Kendisi de uzun boyluydu ama Hammond ondan on santim kadar daha uzundu ve sahnede çok etkileyici bir figürdü.

"Allan Pinkerton'a telgraf çekebilir ya da New Orleans Metropolitan Polisi'nden Dedektif Frank Morgan'a telgraf çekebilirsiniz. Ama bunu yaptığınızda, ailesinin izni olmadan bir çocuğu gösterinize çıkarmanızın son derece sorumsuzca bir davranış olduğunu göz önünde bulundurmalısınız," diye uyardı Tom. "Clearwater yakınlarında kaçtıktan sonra onu yalnız başına dolaşırken bulduğunuzu tahmin ediyorum?"

"Onu nerede bulduğum seni ilgilendirmez."

"*Onu* buldum," diye bağırdı Penelope. "Paducah'a gitmeme yardım etmesini istedim, o da edeceğini söyledi."

Tom, "Eminim babası onu tam olarak nerede bulduğunuzu ve ne kadar süre size emanet ettiğini öğrenmeyi kendine iş edinecektir," dedi.

"Tüm prodüksiyonu onun etrafında planlıyordum." Cutter içkisini yudumladı.

Arkalarında durup konuşmaları dinleyen Arabella öfkelendi. "Sen ne?"

Hammond Cutter onu susturmak için elini kaldırdı.

"Planlarınızı bozduğum için üzgünüm," dedi Tom. "Penelope'yi ait olduğu yere, eve götüreceğim."

"Ben onlara *ait değilim*. Kardeşleri beni gerçek ailemden çaldı." Penelope elini uzatarak Cutter'a seslendi. Yüzünden kocaman timsah gözyaşları akıyordu. "Annem artık beni istemiyor çünkü çok fazla baş belasıyım. Lütfen Bay Cutter," diye hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü. "Beni *çaldılar*."

Cutter viskisini bitirip Tom'a döndü. "Gerçekten çok inandırıcı."

"İzleyicileriniz de öyle düşünüyordu," dedi Tom. "Burada yeterince zaman harcadık. Kendim de oldukça ikna edici olabilirim." Elini beline attı ve bir kese dolusu altın para çıkardı. "Zahmetinin karşılığını ödememe ne dersin, Cutter? Bu ondan ayrılmanı kolaylaştırır mı?"

Cutter, Penelope'nin yemek ve bakım masraflarını karşılamak için yirmi dolar kabul etti. Çocuk, kıyafetlerini ve ayakkabılarını almasına izin verilene kadar sessizce gitmeyi reddetti. Cutter kostümünün onda kalmasına izin verdi ve Tom ile Maddie onu karavan kamp alanından uzaklaştırırken

Aralarında yürüyen küçük sütçü kızdan çok fazla homurdanma ve ayak sürükleme.

"Nereye gidiyoruz?" Maddie bilmek istiyordu.

Tom, Penelope'yi Cutter'dan uzaklaştırmanın ötesini düşünmemişti.

"Baton Rouge'dan ayrılıyoruz," dedi.

"Bu gece mi? Çok geç oldu. Peki ya eşyalarım ne olacak?" Adam iç çekti. Oyalanıyordu.

Penelope yeniden yürümeye başlayana kadar onu dürttü.

"Pek bir şey getirdiğini hatırlamıyorum." Geceyi nerede geçirecekleri konusunda çok daha endişeliydi.

"Otel bana yeni kıyafetler verdi. Ve son birkaç gündür yaptığım iş için bana para borçlular."

Yürümeyi bırakma sırası Tom'daydı. Williams'ı hayal etti. "Tam olarak

Ne yaptın sen?"

Omuzlarını dikleştirdi ve yürümeye devam etti. Penelope onun yanında ağır ağır yürüyordu. Tom ona yetişti.

"Tüfeğim hâlâ sende mi?" "Evet," dedi.

"Benim olduğunu unutma."

"Merak etme. Başına gelecekleri yaşayacaksın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Evet," diye atıldı Penelope. "Siz kimsiniz? Ve bizi nereye götürüyorsunuz?"

Tom iç çekti. Uzun, çok uzun bir gece olacaktı. "İkinize de göz kulak olabileceğim bir yere."

"Seninle kalmayacağım," dedi Maddie.

Sesini alçalttı ve Penelope'nin üzerine eğildi. "Tabii ki hayır. Sen sadece adam kaçırın birisin, hafifmeşrep bir kadın değilsin."

Nereye gideceğini bilmeden Maddie'nin eşyalarını toplayabilmesi için otele yöneldi. Aşçılar geceyi bitireli çok olmuştu. Yalnız bir hizmetçi yerleri paspaslıyordu. Steven Williams mutfakta onları bekliyordu, yemek masasına doğru çekilmiş bir bar taburesine oturmuş, başını elinin üzerine koymuştu. Arka kapıdan girdiklerinde ceketinin altındaki gömleğinin manşetlerini çekiştirdi.

"Yani gidiyorsun, öyle mi?" Williams Tom'a sordu.

"Onları New Orleans'a geri götüreceğim."

Maddie müdüre, "Bana maaşımı borçlusunuz," dedi.

Williams Tom'a baktı ve sonra tekrar Maddie'ye odaklandı. "Kim olduğun hakkında yalan söyledin."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Size adımı söyledim."

"Bana adam kaçırın biri olduğunu söylememiştin." Sesi kızgınlıktan çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tom ellerini kalçalarına koydu ve sert bakışlarını Williams'a çevirdi. "İşi o yaptı; şimdi ona borcunu öde. Gitmemiz gerekiyor."

Williams tuvalete gidip Maddie'nin maaşını almak için izin istedi. Tom dikkatini açık olan arka kapıya verdi. Caddenin karşısında, nehrin üzerinde sadece bir feribot değil, az önce yanaşmış bir nehir teknesi de vardı. Yüzen saray, Çin havai fişekleriyle dolu bir gökyüzü gibi aydınlatılmıştı. Müzik ve kumar bütün gece devam edecekti.

Tom, tekne New Orleans'a yanaşana kadar kaçış olmamasını sağlayabileceği tek yerin burası olduğunu düşündü. Maddie ve Penelope'yi gece boyunca tutabileceği en güvenli yerdi.

Williams aceleyle içeri girdi ve Maddie'ye parasını uzatmaya başladı. Tom elini uzattı. "O benim gözetimimde. Bunu onun için saklayacağım."

Maddie itiraz etmeye başladı ama Tom onu bir bakışıyla susturdu.

"Gösteriyi nasıl buldunuz?" Penelope Steven Williams'a sordu.

"Konuklar şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu düşündüler."

"Hepsi benim yüzümden," diye burnunu çekti kız. "Ama artık bir tiyatrocusu olarak şanlı kariyerim sona erdi."

Tom, Maddie yeni yıkanmış çamaşırlarını toplarken kapının önünde bekledi. Giysiler, onu Heybe, ve Penelope's Pelerin.

Penelope tartışmayı bırakmıştı. Maddie, *çocuğun başka bir plan yapmakla meşgul olduğuna şüphe yok*, diye düşündü. Onlar yerleştikten sonra kendisi de bir plan düşünmeye başlayacaktı. Şimdilik Tom Abbott'ı mümkün olduğunca sinirlendirmekle yetinmek zorundaydı.

Tom onu ve Penelope'yi arka kapıdan çıkarken takip etti. Otelden çıkar çıkmaz, hiç uyarmadan Penelope'ye uzandı.

Heybe.

"Bu ne cüret?"

Kapağı çevirip açtı, deri yüzme bıçağını çıkardı ve kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım iz sürerken şanslıydım," dedi. "Beni uykumda bile avlayabilirdin."

"Sanırım öyleydin. Orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Bayan Perkins'e teşekkür edin. Misk sıçanlarına olan düşkünlüğünüzden bahsetti, ben de bıçağı hatırladım. Yanınızda olduğunu düşündüm."

Ölümcül parçayı havaya kaldırdı. Nehir teknesinden gelen ışık bıçak boyunca dans etti.

"Fırsatın varken kaçmayı denemediğine şaşırdım," dedi ona.

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Sanırım neden yapmadığımı biliyorsun. Bayan Perkins'te benim de en az sizin kadar payım var."

Penelope, "Dadı, insanlar hakkında etrafta yoklarmış gibi konuşmanın kabalık olduğunu söylüyor," diye onları bilgilendirdi.

"Bir durağımız daha var." Tom elini çocuğun omzuna koydu ve onları iki kapı ötedeki otelin misafir ahırına götürdü. Atlarının mavnayla New Orleans'a götürülmesini ayarlarken para el değiştirdi.

Sonra nehre doğru yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?" Maddie talep etti.

"Nehir teknesinde kalmayacağız, değil mi?" Penelope yavaşlayarak ikisini de kendi adımlarına ayak uydurmaya zorladı.

"Öyleyiz," dedi Tom. "Mürettebata ikinizi de iskele iskelesine yaklaştırmamaları talimatı verilecek."

Maddie yüzen saraya baktı. Gemideki ışıkların yansıması suyun yüzeyinde dans ediyordu. Müzik gecenin içine doğru sürükleniyordu. Her iki güvertedeki büyük merkezi odalarda devasa kristal avizeler asılıydı.

Abbott'un Hammond Cutter'a verdiği parayı hatırlayarak, "Pahalı bir hapisane," diye mırıldandı. Ne kadar taşıyordu?

"Babam bizi asla buharlı gemiye bindirmez. Eğer motorlar patlamazsa, nehirde bir şeylere çarpma ihtimallerinin de o kadar yüksek olduğunu söylüyor. Beni buharlı gemiye bindireceğinizi bilse babam küplere binerdi. Onları yapmak için harcanan zamana değmeyeceğini söylüyor. Yapımları berbatmış."

Maddie iç çekti. Tom ona döndü. "Bu çocuk kaç yaşında?"

"Neredeyse dokuz yaşındayım." Penelope gülümsedi.

"Daha çok yirmi dokuz gibi," diye mırıldandı.

Maddie daha fazla aynı fikirde olamazdı ama bunu ona belli etmeyecekti.

o.

BÖLÜM 18

T*Memphis Palace'a* bindiklerinde Maddie merdivenlerden odalarına çıkarken gözlerini dikip bakmaktan kendini alamadı. Geminin

zenginlik başka bir dünyadan bir şeydi.

O ve Penelope küçük bir kamarayı paylaşacaklardı. Tom'un kamarası hemen yan taraftaydı. Kaptana, Penelope'nin kaçmayı alışkanlık haline getirdiğini ve Maddie'nin kendi gözetiminde olduğunu mürettebata bildirmesini söylediği konusunda onu uyardı. İkisi de ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, limana yanaştıklarında onsuz ayrılmalarına izin verilmeyecekti.

Penelope önce onların odasına girdi. Maddie kapının hemen dışında durdu.

"Kaçmaya çalışacağımı sana düşündüren nedir?" diye sordu Tom'a.

"Bir kere hapse gireceksin ve iki bin dolarlık ödülün çok cazip olduğunu düşünüyorum. Almak için kızı eve götürme riskini göze alırsın."

Penelope onun altın küpüydü. Maddie onsuz hiçbir yere gitmiyordu. İkisi de bunu biliyordu.

Onları odalarında yalnız bıraktı ve kapı kapanır kapanmaz Penelope soldu. Bohçasını iki dar yataktan en yakın olanının üzerine bıraktı ve yanına oturdu. Gözleri kocaman, masum ve şaşkınlık doluydu.

"Beni gerçekten eve mi götürüyor Madeline?"

İlk kez sekiz yaşında ve çok kırılgan görünüyor ve öyle konuşuyordu.

Maddie kendi eşyalarını karşı yatağın üzerine koydu. Penelope'nin yanına oturmadan önce bir an tereddüt etti ve kolunu küçük kızın sarkan omuzlarına dolamak istedi.

"Seni gerçekten eve götürüyor," dedi usulca. "Beni hapse götürüyor."

"Peki ya o kötü adamlar? Beni kaçıranlar. Kızmayacaklar mı?"

Maddie ikizlerin kötü adamlar olduğunu inkâr etmek istedi ama yapamadı. O da daha iyi değildi. "Artık sana zarar veremezler."

Penelope tekrar yatağa uzandı. "Umarım beni görmek annemi üzmez."

"Seni çok özlüyor."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Penelope sanki buna inanmayı çok istiyormuş gibi görünüyordu.

Maddie zorlukla yutkundu ve ani gözyaşlarını sakladı. "Eminim şu anda tek istediği sana sarılmak ve seni tekrar kollarında hissetmektir."

Penelope kuşkulu görünüyordu. "Belki de öyledir. O bebeği çok özlüyor ve biz daha onun yanımızda olmasına bile alışamamıştık." Derin bir iç çekti ve kirpiklerinin arasından Maddie'ye baktı. "Babamın dadıya, benim ayak altında olmamamın annem için daha iyi olacağını söylediğini duydum."

Maddie, Bay Perkins'in bu sözleri söylediği için pişman olduğundan emindi.

"Bu yüzden mi eve dönmeye çalışmadın? Babanın seni Paducah'da istediğini düşündüğün için mi?"

"Evet." Penelope tavana baktı ve bir dakika boyunca mırıldanarak düşündü. Sonra doğrulup oturdu.

"Baban seni evde istiyor, inan bana." "Onu gördün mü?"

"Hayır."

"Bay Abbott'un arkadaşınız olmadığından emin misiniz?" "Kesinlikle değil."

Penelope ısrar etti. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Tanrım, hayır." Maddie başını salladı.

"Bence öylesin."

"Yanlış düşünüyorsun." Kaşlarını çattı. Dayanamayıp sordu: "Neden böyle düşünüyorsun?"

Penelope omuz silkti. "Ona kızgınmış gibi bakıyorsun ama aslında kızgın değilsin. Derinlerde değil. Bizi bu tekneye sürüklediği zamanki gibi.

Burada onunla olmak istemiyormuş gibi davran d ı n ama istediğini söyleyebilirim. Bakmadığını düşündüğün zamanlarda onu izliyorsun."

"Bu çok saçma."

"Ya kaçarsak? Beni Paducah'a, gerçek teyzemin evine götürebilirsin ve o zaman hapse girmek zorunda kalmazsın."

"Sanırım biraz uyuma vaktin geldi." Maddie kıza tek düşündüğü şeyin Abbott'tan kaçmak olduğunu söylemeye cesaret edemedi.

Penelope içini çekti. "Oldukça yorgunum. Oyunculuk insanı çok yoruyor."

Tüm planlarının ters gitmesine rağmen Maddie kendini gülümserken buldu. "Öyle mi?"

"Evet. Yansıtmak zorundasın. Bu da avazınız çıktığı kadar bağırmanız gerektiği anlamına geliyor. En azından Bay Cutter öyle diyor. Sahnede parlak bir geleceğim olduğunu düşünüyor." Tekrar sarktı. "En azından ben öyle düşündüm."

"Belki de ailene sahneye çıkmayı ne kadar çok sevdiğini söylemelisin."

"Muhteşem Arabella gibi dünyaca ünlü bir aktris olmak istediğimi duyduklarında pek mutlu olacaklarını sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Bir kere, annemin babama onun aktrislerle olan tutkusunu bildiğini söylediğini duydum ve New York'ta olduğu gibi gözlerini kaçırmaması için verdiği sözü unutmasına asla izin vermeyecekti. Babamla ilgili bir şey vardı."

Aktrislerden bahsetme şekli onları sevmediğinden emin olmamı sağladı."

Maddie çocuğun, kocasını aktrislerden uzak durması konusunda uyaran Bayan Perkins'in ses tonuna kadar annesini mükemmel bir şekilde taklit ettiğinden emindi.

"Eve döndüğünüzde bu konuda nasıl hissettiklerini görmeniz gerekecek."

"Zamanımı beklemem gerekecek, öyle mi?" "Evet. Zamanını bekle."

Penelope kalkıp giysilerini açmaya başlayınca Maddie ikisinin de biraz uyuması gerektiğine karar verdi. Penelope giysilerini dikkatle bir bankın üzerine koyarken Maddie uzun bir sürahidan yataklarının arasındaki sehpa da duran leğene su doldurdu.

Bir çamaşır bezini ıslatan Maddie, Penelope'ye doğru yürüdü. Çocuk yüzünü kaldırdı, böylece Maddie sahne makyajını nazıkçe temizleyebildi. Sonra Penelope'nin saçındaki elmas tırağı çıkardı ve dikkatlice lavabonun üzerine koydu.

"Bunu yarın unutmayalım." Tom Abbott'ın eşini bulduğundan bahsetmedi.

Maddie kendi giysilerini kaldırdığında, bohçanın içine sarılmış kırmızı kapüşonlu pelerini buldu ve Penelope'ye uzattı.

"Pelerinim! Bu pelerini çok seviyorum." Çocuk ona sıkıca sarıldı. Sonra giysiye baktı ve kaşlarını çatı. "Bunu nasıl aldın? Günler ve günler önce Betty adında küçük bir kıza vermiştim."

"İster inanın ister inanmayın, bataklıkta Betty'ye rastladım. Bunu takıyordu ve ben de onu sen sandım."

"Demek beni böyle buldun."

"Seni büyükbabasının arabasına gizlice soktuğunu itiraf etti." Maddie kendi yüzünü yıkadı, heybesinden saç fırçasını çıkardı ve deri yüzme bıçağının Tom'da olduğunu hatırladı. Saçlarını tarayıp uzun, kalın bir örgü haline getirirken öfkesi alevlendi.

Penelope gevezelik etmekte ısrar etti.

"Yaşlı adamın arabası Parkville denen yerde durduğunda, arabadan indim ve yürümeye başladım. Kasabanın arka tarafında kestirme bir yol buldum ve kimse beni görmedi. Yolun biraz ilerisinde Bay Cutter'ın kampını gördüm ve arabalarının kenarındaki ilanları okuyunca ondan iş istedim. Bana seçmelere katılmamı söyledi. Bir kağıt parçasından bir oyun parçası okumam ve onu canlandırmam gerekiyordu. Hayatımda yaşadığım en eğlenceli şeydi. İşi bana hemen oracıkta verdi."

"Ailen hakkında bir şey sormadı mı?"

Başını öne eğdi. "Ona teyzemlere tek başıma gitmeye çalışan bir yetim olduğumu söyledim. 'Eğer Kentucky'ye gidiyorsanız, beni de sayın' dedim. "

"Ne dedi?"

Yine gülümseyerek başını kaldırdı, başparmaklarını kollarının altına geçirdi ve Maddie'nin Cutter'ı gördüğü gibi göğsünü kabarttı

otelde. "Dedi ki, 'Neden küçük hanım, eğer Kentucky'ye kadar gösteri yapacaksan, o zaman oraya gidiyoruz."

Maddie uzun zamandır ilk kez kendini gülerken buldu ama neşesi kısa sürdü. "Giysilerini çıkarsan ve yatağa girsen iyi olur," dedi.

"En azından tüm giysilerim temiz," dedi Penelope, yorganın altına girmeden önce vardiyasına kadar soyunarak. Sonbahar gecesinin havası alışık olmadığı bir serinlik taşıyordu.

"Arabella sahne görevlilerinden birine elbisemi yıkattı. Kokmuş yaşlı bir koyun gibi koktuğumu söyledi."

Maddie kendi çocukluğunun çoğunu kokuşmuş yaşlı bir koyun gibi kokarak geçirdiğini düşündü.

"Ondan nefret ediyordum," dedi Penelope. "Bildiğim kadarıyla, o bir

Muhteşem Arabella. O Korkunç Arabella." "Yatma

vakti geldi," dedi Maddie.

"Önce dualarımı etmeliyim." Penelope ranzasının yanında diz çöktü, ellerini kavuşturdu ve gözlerini kapattı. "Tanrı annemi, babamı ve şu anda meleklerle birlikte olan küçük kardeşimi korusun. Lütfen bizi bu nehir gemisinde güvende tut ki geceleyin havaya uçmayalım. Amin."

"Her gece dua ediyor musun?" Maddie onun yatak örtüsünü katlamasına ve çarşafı indirmesine yardım etti.

Penelope durdu ve ona baktı. "Öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Neden olmasın? Annem Tanrı'nın her zaman benimle ilgileneceğini söylüyor. Bu yüzden Kentucky'ye tek başıma gitmekten korkmadım. Benim de bir bahçe meleğim var."

"Bir ne?"

"Gittiğim her yerde beni koruyacak bir bahçe meleği. Senin de bir tane var."

"Herkesin var."

Maddie, Tanrı'nın onun gibilere göz kulak olacak bir melek bulamayacağından emindi.

Penelope uyur uyumaz çocuğu kulübeye kilitlemeyi ve kendi başına dolaşmayı planlıyordu. Keşfetmenin hiçbir zararı olmazdı. Yarına hazır olmak için. Kaçış, beklenmedik fırsatlara hazırlıklı olmaya bağlıydı.

Tom Abbott üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünebilirdi ama o asla pes eden biri olmamıştı. Bunu zor yoldan keşfedecekti.

"Maddie?"

"Evet, Penelope?"

"Beni yatırıp bir hikaye anlatır mısın?"

Maddie'nin sırtı çocuğun karyolasına dönüktü. Kalbine kazınan sözleri duyduğunda neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

"Anne, bana bir hikaye anlatır mısın?"

Gözlerini kapadı, ellerini kavradı ve kendini toparlamak için mücadele etti. Daha dün oğlu Rene de ondan aynı şeyi istemişti sanki.

Penelope'nin annesine, kadının çektiği onca acı için bu küçük şeyi borçluydu. Durum tersine dönseydi bu onun da isteyeceği bir şeydi.

Acısını bir kenara bırakarak derin bir nefes aldı ve kendini yatağın kenarına bıraktı. Yorganı Penelope'nin üzerine örten Maddie, hafifçe düzeltti ve hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Bir zamanlar," diye başladı, "uzun, kıvrıkcık beyaz saçlı, iyi konuşan bir adam varmış ve bir kabile dolusu çocuk toplamayı hayal edermiş."

PMaddie kulübeden çıktığında Enelope mışıl mışıl uyuyordu. Bir çocuk bu kadar yakındayken, duvarlar ona doğru yaklaşıyordu. Her şey

Tom Abbott'un gazabıyla yüzleşmek bile anılarla kapanmaktan daha iyi olurdu.

Aşağıdaki güvertelerde sıralanan lambalar, kamarasının kapısının dışındaki dünyayı altın bir ışıltıya bürüyordu. Birinci güvertedeki kumar salonundan gelen sesler -cam şingirtıları, bir bas ve kemancının canlı müziği

-Buharlı gemi yavaşça akıntıya karşı yüzerken nehrin huzurlu sükûneti ile dengelendi. Aşağıdaki salonlardan gelen birbirine karışmış sesler ona doğru sürüklenirken, kelimeler ayırt edilemiyordu. İçeri girerken en güzel kıyafetlerini giymiş kadın ve erkekleri fark etmişti. Onların siyah eteğine ve beyaz bluzuna -bir hizmetçi kıyafeti-, Abbott'un yıpranmış kıyafetlerine ve Penelope'nin absürt kostümüne baktıklarını gördü. Çenesini bir çentik kaldırıp onlara baktı. Kendi aralarında fısıldaşmalarına cesaret etti.

Kim olduğunu, ne olduğunu biliyordu. Bilmediği şey ise nereye gittiğiydi.

Parmaklığa doğru yürüdü, ona yaslandı ve suyun kayarak geçişini izledi. Keşke bataklıkta olsaydı. Keşke ikizlerin Penelope'yi kaçırdığı geceye geri dönebilseydi. Keşke kızı hemen eve götürseydi de hapse girmeseydi.

Artık çok geç. Çok geç. Hayat bir nehir gibi akıp gidiyordu, hiç durmadan, hiç geri dönmeden.

Arkasından gelen bir ses donup kalmasına neden oldu. Yavaşça döndü ve Tom Abbott'un kulübesinin kapısının önündeki oyuktan dışarı adım atışını izledi.

"Beni izliyordun." Kapının açılıp kapandığını duymamıştı. Adam her zaman oradaydı.

"Tahmin edilemez birisin Madeline, ama şu anda ne düşündüğünü bildiğimden oldukça eminim."

Onun yanındaki parmaklığa doğru yürüdü. Omuzları birbirine değecek kadar yakın durdu. Onun gibi o da gözlerini suya dikmişti. Kadın onun profilini, güçlü çenesini, çatık kaşlarını inceledi.

"Neymiş o?"

"Koşmak."

"Penelope uyuyor," dedi, kabul etmek istemeyerek.

"Ya sen?" Yüzünü ona döndü ve ne kadar yakın olduğunun daha da farkına varmasını sağladı. "Neden uyumuyorsun? Yine kâbus mu görüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Horluyor."

Gerçek şu ki, zihni kaçmanın yollarını ararken ve Penelope'nin varlığı uzun zamandır gömülü olan anıları canlandırırken uyuyamıyordu.

"Peki ya sen?" Konuşmayı değiştirmeye çalıştı. Adamın içeri girip onu rahat bırakacağını ummak çok zordu.

"Benim de kendi kâbuslarım var," dedi.

"Sen mi?"

"Etrafta bir çocuk olması onları geri getiriyor."

Maddie kaşlarını çattı. Onunla dalga mı geçiyordu? Hikâyesini onu incitmek için mi kullanıyordu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir keresinde başka bir kaçırma olayına karışmıştım. Zengin bir adamın çocuğu, Penelope'ye çok benziyordu, sadece biraz daha küçüktü. Bir oğlan. Kaçıranlar paniğe kapıldı. Çocuk gereksiz yere öldü."

Lamba ışığının parıltısında onu incelerken çektiği acıyı görebiliyordu. Çok yakın duruyorlardı. Onun yakınlığı karşısında savunmasızdı ve içeri girmesi gerektiğini biliyordu ama kıpırdıyamıyordu.

"Seni gördüğüm andan beri benim için bir gizem oldun. Kimsin sen, Maddie Grande?"

"Ben adam kaçıran biri değilim." Adamın ona spekülatif bir şekilde bakmasından hoşlanmamıştı. "Aradığınız kadın da ben değilim."

"Şimdi söylediğın her şeye inanmamı mı bekliyorsun?"

Nasıl uzaklaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. Gözleri derin,

karanlık ve açıktı, onu içine çekiyordu. Şu anda aklı en az onunki kadar büyük bir kafa karışıklığıyla doluymuş gibi görünüyordu.

İçinde bir damla bile iyilik var mıydı? Penelope'yi her zaman bırakmak istediğini söylese ona inanır mıydı?

"Sert birini bekliyordum," dedi, "ikizler gibi kaba ve acımasız birini. Oysa sen istediğin zaman büyüleyici olabiliyorsun. Sadece fiziksel değil, ruhsal bir gücün var. Hayatın sana yaşattığı tüm trajedilere rağmen seni ayakta tutan şey de bu ruhun."

Adamın usulca söylediği sözlere o kadar dalmıştı ki, sıcak nefesini yanağında hissedene kadar yaklaştığını fark etmedi.

Nehrin büyüğü, ayaklarının altındaki rahatlatıcı sallanma hareketi, nehir kıyısı boyunca uzanan verimli çamurlu toprağın kokusu, çok yakınında duran adamın kokusuyla karıştı.

Her zaman ilgi duyduğu türden bir adamın - nehir kadar derin ve anlaşılmaz bir adamın - yakınlığında tamamen kaybolmuştu. Ama ne yazık ki bu adam kanunun doğru tarafındaydı.

Bir elini uzattı. Bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü.

Onun yerine, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve fısıldadı, "Buna değdi mi Maddie? İkizler için kızı saklamak ve bensiz onun peşine düşmek hapiste geçireceğin yıllara değer miydi?"

İkizlerin yaptığı onca şeyi düşündü. Terrance'ın huysuzluğunu ve Lawrence'ın ikizine körü körüne itaatini. Zavallı Lawrence. Terrance'a karşı hiç şansı olmamıştı.

"Onu geri götürecektim," diye fısıldadı, neredeyse konuşamayacak kadar sarsılmıştı.

"Ah, Maddie. Eminim buna inanmamı isterdin."

"Bırakın onu alayım," dedi. "Onu eve götürmeme ve ödülü almama izin verin. Parayı alıp ortadan kaybolacağım. Söz veriyorum. Seni atlattığımı söyleyebilirsiniz. Ailesi onu sağ salim geri alacak. Önemli olan da bu değil mi?"

"Penelope'yi geri almana izin veremem, Maddie. O ödül parasını almana izin veremem."

Sesi o kadar gerçekçiydi ki, kendinden o kadar emindi ki. Az önce aralarında her ne olduysa, bunun büyüğü sayısız parçaya bölünmüştü.

"Çünkü bana güvenmiyorsun," dedi boyun eğerek.

"Çünkü ben bir Pinkerton ajanıyım. Bu davada sadece polisle çalışmakla kalmıyorum, Perkinsler beni kızlarını eve getirmem için tuttular. Bu benim işim ve sonuna kadar gideceğim."

"Yani beni hapiste görmeye kararlı mısın?"

O kadar dikkatle bakıyordu ki, hayır demek üzere olduğunu ummaya cesaret etti.

"Kızı isteyerek sakladın." Onun omuzlarına uzandı, gözlerinin içine baktı. "İsteyerek yaptın, değil mi? Yoksa Terrance

onun emirlerini mi yerine getireceksin?"

Ne zaman Terrance'ın emirlerini yerine getirmemişti ki? Kendini herkese, hatta Terrance'a bile karşı koyabilecek kadar becerikli ve bağımsız görüyordu, ama Terrance'ın öfkesi yüzünden ona hiç karşı gelmemişti. Penelope'yi kaçırdığı gece Terrance'ın gözlerindeki bakışı, kolunu nasıl büktüğünü hatırlıyordu. Kabul etmiş olabilirdi ama yanlış düzeltmeyi planlamıştı. En azından Penelope'yi eve götürmeyi ve karşılığında ödülü almayı planlamıştı.

Abbott'un onu da ikizler kadar suçlu bulduğunu görebiliyordu. Sonunda geri adım attı.

"Özür dilerim, Maddie."

Güldü, kırılgan bir ses patlamasıydı.

"Ne için üzgünüm? Sen sadece işini yapıyorsun." Adamın gözlerindeki hüznün kadının dengesini bozdu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"New Orleans'a vardığımızda Penelope ailesine geri verilecek." Sözünü bitirmedi. Bitirmek zorunda değildi.

"Ve ben tutuklanacağım." Elini uzatıp adamın koluna dokundu, onu kendisine yakın olmaya teşvik eden her neyse ona hitap etmeyi umuyordu. "Bırak beni gideyim. Batakılıkta kaybolacağım."

"Keşke bilebilsem."

"Kim bilebilir ki?"

"Penelope, birincisi. Seni, Russo denen kadını ve kardeşini bu işe bulaştırabilir. Ve ben bunu bilirim. Geceleri uyumak zorundayım, Maddie."

"Anita?" Anita'nın başı da en az diğerleri kadar belada olacaktı. "Anita yaşlı. Onu rahat bırakamaz mısın? Çocuğu onun üzerine ittim... Ben..."

"Kızı yetkililere teslim edebilirdi. Ama yapmadı."

Maddie paniklemeye başladı. Bunu kendi sesinden de duydu ve ellerinin titremesini engellemek için mücadele etti.

"Penelope'yi ona emanet ettikten hemen sonra fırtına çıktı ve Penelope kaçtı. Anita'nın doğru şeyi yapacak zamanı yoktu-"

Kadın çözülyordu. Ona uzandı, onu kendine çekmeye çalıştı.

"Yapma." Onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Dokunma bana."

Sustu, onu teselli etmeye çalışmaktan vazgeçti. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Verdiği acıyı onaracak hiçbir şey söyleyemezdi.

"Benimle isteyerek gelersen ve yarın sorun çıkarmazsan senin için daha kolay olur," diye uyardı.

Derin bir nefes aldı, omurgasını dikleştirdi ve ona uzun, müstakil bir gözden geçirme olduğunu umduğu bir bakış attı. "Merak etmeyin Bay Abbott. Hiç sorun çıkarmayacağım."

MAddie kulübesine dönene kadar kendini tuttu.

Yatağın üzerine süründü ve sırtını duvara yasladı. Penelope hâlâ usulca horluyordu. Maddie elleriyle kulaklarını kapadı, dizlerini yukarı çekti ve dirseklerini onlara dayadı. Hayatının geri kalanını hapishanede geçireceğini düşündü.

Artık Terrance'ı serbest bırakmasının hiçbir yolu yoktu. Tutuklanır tutuklanmaz polis Penelope'nin ifadesini onu ve Terrance'ı mahkûm etmek için kullanabilirdi.

Terrance hâlâ itiraf etmediyse, Abbott dışında onları suçlayabilecek tek kişi Penelope'ydi. Anita asla konuşmazdı.

Gözlerini uyuyan çocuğa dikti. Eğer kız da onunla birlikte ortadan kaybolursa, o zaman hiçbir şey kanıtlayamazdı. Elinde sadece Tom Abbott'un sözleri vardı. Terrance tutuklanmaya direnmekten, bir polisi vurmaktan, hatta belki Lawrence'ı öldürmekten hapis yatacaktı. Ama kaçırılma olayını asla itiraf etmeyebilirdi.

"Buna değdi mi Maddie?"

Doğruyu söylemek gerekirse, kardeşleri hiçbir zaman değerli bir şey yapmamış, dürüstçe elde ettikleri hiçbir şeye sahip olmamış, kendilerinden başka kimseyi düşünmemişlerdi. O da en az onlar kadar kötüydü.

Buharlı gemi New Orleans'a doğru yoluna devam ederken Maddie karanlığın içinde oturmuş geleceği görmeye çalışıyordu. Terrance ve Penelope'yi düşündü. En çok da Tom Abbott'u düşündü, aslında hiç tanımadığı bir adamı.

om üst güvertede volta atıyor, yürürken adımlarını sayıyordu. Güvertenin etrafını dolaşmak için kaç adım gerektiğini saymak **T** düşünmekten ya da hissetmekten daha kolaydı. Bu gece az kalsın bir çizgisinin üzerinden geçiyordu. Kendi yaptığı, hayatını rotasında tutmasına her zaman yardımcı olan bir çizgi.

Neredeyse Maddie'yi öpüyordu. Eğer öpseydi, bunu kaldıramazdı.

Onu bataklığa geri götürmek ve polisi yatıştıracak bir hikâye uydurmak için her şeyini verebilirdi - Penelope Perkins'i nasıl ve nerede bulduğunu açıklayacak bir şey - ama bu inandığı her şeye sırtını dönmesini gerektirecekti. Savunduğu her şeye.

Yaptığı şeyi silmenin bir yolu yoktu. Kanıtları saklamanın bir yolu yoktu.

Yürümeye devam etti. İki yüz adım. Üç yüz.

Ne yapmaya karar verirse versin, Penelope gerçeği biliyordu ve Maddie'yi teşhis edebilirdi. Ona defalarca ne olduğu sorulacaktı ve Bayan Penelope Perkins gibi erken gelişmiş bir çocuk şöhretin tadını çıkarmaktan ve her şeyi anlatmaktan mutluluk duyacaktı.

"Kaçırılan Çocuk Kurtarıldı: Tehlike ve Keder Hikayesini Anlatıyor."

Çaresiz milyoner, kederli anne.

Gazeteler duygu ve dramdan besleniyordu. İyi bir kaçırma olayından daha iyi ne olabilirdi?

Maddie de her şeyin merkezinde olacaktı. Kamuoyu savunmasız çocukları avlayan kötü adamlardan yana değildi.

O da yapmadı.

Maddie'nin tek çaresi kaçmaktı. Onun kaçmaya çalışacağını biliyordu. Başka seçeneği yoktu. Geri dönmeyi başarırca bataklıkta sonsuza dek saklanabilirdi ama New Orleans'a yanaştıklarında, oradan karakola kadar çok uzakta değildi. Yarın öğleden önce onu Frank Morgan'a teslim edecekti.

Ona sorun çıkarmayacağına söz vermiş olabilirdi ama yine de sabahları daha dikkatli olması gerekecekti. Onu Morgan'a teslim edecekti. Kalbi ne isterse istesin, vicdanı ondan bunu talep ediyordu.

BÖLÜM 19

T*Memphis Palace* yanaşmadan önce bile iskele kalabalıktı. Savaştan beri daha az ticaret vardı, daha az buharlı gemi

Yolcular karaya çıkıyordu ama nehir kıyısı hâlâ hayat doluydu. İşçiler pamuk balyaları, pirinç çuvalları ve şekerle dolu domuz kafalarını iterek ağır yüklerin altında eziliyordu. Denizciler feribotçulardan ve mavna pilotlarından kaçıyordu. Atlar, arabalar, bagaj yığınları, telaşlı yolcular ve kararlı tüccarlar rıhtımda yer kapmak için yarışlıyordu.

Tom Penelope'yi şımartırken Maddie bekledi. Çocuk, iskeleye çıkmadan önce eşyalarını pelerinine bağlamasını istemişti. Maddie'nin, Tom'un onu polise teslim etmek üzere olduğunu umursamıyormuş gibi davranması için tüm sakinliğini toplaması gerekti. Sessizce durdu, izledi, dinledi, kaçmak için bir fırsat bekledi.

Penelope'yi de yanında götüreceğine hiç şüphe yoktu. Kız kendi iyiliği için çok şey biliyordu. O sabah kulübede baş başa kaldıklarında Maddie, Penelope'nin saçlarını taramış ve şekillendirmişti.

"Pinkerton nedir?" diye sordu kız.

"Bir dedektif. İnsanları bir polis gibi avlar ve hapse atar," dedi Maddie ona. "O çok kötü bir adam."

"O ikizlerden daha mı kötü?" "Hemen hemen aynı."

"Yani beni gerçekten eve götürmüyor mu?"

"Eve gitmek istiyorsan, benimle gelmek zorundasın." Teslim olmayı ve bir kuzu gibi kesime götürülmeyi reddetti. "Rıhtım kalabalık olacak. Tek umudumuz onun beklemediği bir anda sıvışmak."

New Orleans sokaklarını karış karış biliyordu. Kalabalığın içinde saklanmakta, gözlerden kaybolmakta bir Grande'den daha usta kimse yoktu. Bir kez kaçtı mı, Abbott'un onu bulması için bir mucize gerekirdi.

Maddie, "Eğer kaçacaksak *tam* olarak dediklerimi yapman gerekecek," diye uyardı. Bir çocukla kaçmak o kadar kolay olmazdı.

"Sonra ne olacak?" Penelope bilmek istedi. "O zaman nereye gidiyoruz? Eve mi?"

Maddie durakladı. "Eve gitmek ister misin?" Omuz silkti. "Beni özlediklerini söylemiştin."

"Evet, öyle." Maddie'nin zihni daireler çizerek ilerledi ve sonunda kendine geldi. "Ama bu maceranın bu kadar çabuk bitmesini gerçekten istiyor musun?"

"Tekrar rol alabilecek miyim?"

"Her türlü olasılık var."

"O zaman seninle kalacağım. En azından bir süreliğine." Penelope kaşlarını çatarak Maddie'ye baktı. "Ne zaman istersem beni geri götüreceğine söz veriyor musun?"

"Tabii ki."

Yalan söylemek çok kolay, diye düşündü Maddie. Dilimden yalanların dökülmesine izin vermek çok kolay.

Kapı çalındı ve Maddie parmağını dudaklarına götürerek çocuğu sessiz olması için uyardı. "Biz hazırız." Kapıyı açtı. Pinkerton bitkin görünüyordu. Derin çizgiler dolgun ağzını çerçevesiyordu. Her zaman yoğun olan gözleri gölgelenmişti.

İyi, diye düşündü. O da benden fazla uyumadı.

Gerçekten de kaçırılan ve ölen bir çocuğun anısı peşini bırakmıyor muydu? Yoksa tek seçeneği denize atlamak olduğu halde onun kaçmaya çalışmasını bekleyerek kendini uyanık mı tutmuştu? Hapse girmektense ölümü göze alacağını mı düşünmüştü?

İskeleden aşağıya doğru yürürlerken Penelope ona yakın durdu. Penelope'nin koluna uzandı. Kız bir eliyle bohçasını tutuyordu. Tom diğer elini tutuyordu. Bir araba çağırmasını işaret etti ve hemen bir at arabası yanaştı. Şoför ücreti konuşmak için eğildi. Tom para kesesini belinden çıkaracak kadar uzun süre Penelope'yi bıraktı.

Maddie'nin tek ihtiyacı olan bir saniyeydi. Penelope'nin kolunu çekiştirdi, döndü ve iskeleye doğru koşmaya başladı. Ani bir sol dönüş yaparak onları sorgum fiçileriyle dolu bir vagonun arkasına götürdü. Abbott'ın aracın içini görmesine imkân yoktu.

Çömeldi ve rıhtımdan aşağı yavaşça yuvarlanan geminin yanında birlikte koşmaya başladılar. İkisinin sinsice ilerlediğini fark eden olduysa da bir şey söyleyecek kadar umursamadılar. Araba nehirden uzaklaşarak yavaş bir daire çizdi. Maddie, Toulouse Sokağı'nın köşesine gelene kadar arabanın arkasında kaldı ve sonra çocuğu da arkasına alarak koşmaya başladı. İki binanın arasına daldılar. Tuğla duvarlar, gölgede gelişen küfün nemli kokusunu yayıyordu.

Kızın elini tuttuğunda ve caddede hızla ilerlediklerinde yarım saniye boyunca kâbus mu gördüğünden yoksa bunun gerçek mi olduğundan emin olamadı.

Maddie duraksadı, bir su birikintisine bastı ve devam etti. Arkasına baktığında kız koşarken gülümsüyordu. Penelope zeki ve kıvrak zekâlıydı. İyi bir ortak olabilirdi ama bu heyecandan ne zaman ya da aniden yorulup yorulmayacağı belli değildi. Sessiz kalmasını sağlamanın bir yolu yoktu.

Arkalarında ne ayak sesleri vardı ne de durmaları için bağırان. Maddie zikzak çizerek bir sokaktan diğerine koşuyor, koşmaya devam etmeden önce iki kez geri dönüyordu. Zorlukla fark edilebilen ara sokaklar onun için açıldı. Derin bir nefes aldı, Fransız, İspanyol, Amerikan ve Konfederasyon bayrakları altında gelişen şehrin kokularını içine çekti. Her şeye rağmen New Orleans hayatta kalmıştı.

Ben de öyle, diye karar verdi. Ben de öyle yapacağım.

Yirmi dakika koştuktan sonra Penelope durdu ve devam etmeyi reddetti.

"Yorgunum, Madeline." Yanını tutuyordu.

"Neredeyse vardık," diye söz verdi Maddie.

"Lütfen yürüyemez miyiz? Artık bizi bulamaz."

Maddie tekrar başladı, bu sefer yavaş bir tırısla. Yıkık dökük bir depo alanına girdiler. Çöpler sokakları ve köşeleri kaplamıştı.

Hiç tereddüt etmeden eski depoyu bulmuştu. Kapı kalın demir tekerlekleri üzerinde o kadar ağırdı ki zar zor dönüyordu. Tekerlekler fena halde yağa ihtiyaç duyduklarını belli ediyorlardı. Maddie kapıyı iterek, Penelope'yle birlikte içeri girebilecekleri kadar açmayı başardı.

Ürkmüş güvercinler kanatlarını çırparak uçtular ve çatıdaki deliklerden kaçtılar.

"Burası *neresi*?" Penelope birkaç adım ilerledi ve durup Maddie'nin ona katılmasını bekledi.

"Eski bir depo," dedi. Evim, diye düşündü kendi kendine. Büyüdüğüm, ailemle birlikte yaşadığım yer. Kabilemle.

Tepesindeki güvercinlerden biri gibi Maddie de uçmaya hazırlanıyordu. İki yıllık bir aradan sonra, buranın gerçekte ne olduğunu gördü: kasvetli ve harap.

"Burası bir ev değil." Penelope küçümseyerek etrafına bakındı. "Eski, pis bir ahır gibi."

Maddie içeri girdi ve eşyalarını kırık dökük bir karyolanın üzerine attı. Etrafta hiç temiz yatak yoktu. Olanlar da gayet iyiydi.

fareler için yuvalar. Bir zamanlar dışarıya havalandırılan eski odun sobası hâlâ oradaydı ama duvardan uzağa itilmişti. Yemek pişirmek için endişelenmeye gerek yoktu. Hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeyleri dilenebilir ya da çalabilirdi.

Artık istediği türden bir hayat değildi ama şu anda tek seçeneği hapisaneydi.

Burada fazla kalmayacaklarına karar verdi. Yakında bataklığa kaçacaklar ve Penelope'yi geri getirip yakalanmadan ödülü alana kadar saklanacaklardı.

Penelope bohçasını kavradı ve Maddie'nin hissettiği kadar cesaretsiz bir şekilde etrafına bakındı. Kız eşyalarını yavaşça üzerine koymadan önce çıplak bir karyolaya baktı.

"Etrafta dolaşabilir miyim?"

"Elbette." Maddie kendi kendine dolaşıyordu. Bir yığın tahta sandalyeye doğru yürüdü.

Dexter ders verirken burada oturuyorduk.

En sevdiği sandalye oradaydı, köşedeki boş kitaplıkların yanında. Yırtık safran döşemenin yırtık yerlerinden su damlaları çıkıyordu.

Louie'nin bir zamanlar "evleri" olarak ayırdığı alanda oyalandı. Burası oğluyla paylaştığı oda oldu. Çocukları, kendi küçük alanlarını odanın geri kalanından ve kendileri gibi diğer "odalardan" ayıran uzun perdelerin arkasında dünyaya gelmişti. Perdeler çoktan çürümüştü.

Gardıroplar hâlâ uzak duvarın önünde sıralanmıştı. Bunlardan dört tane vardı, uzun zaman önce bir ahşap ustası tarafından oyulmuş devasa, karanlık ve küstah parçalar, onları yeniden doğacak küçük çocukları hapsetmek için değil, eşya ve giysi barındırmak için tasarlamıştı.

Dexter Grande tarafından bir araya getirilen çocuklar.

Uçsuz bucaksız, terk edilmiş alanın ortasındaki Penelope'ye doğru yürüdü. Çocuk alçalan gri gökyüzüne açılan deliklere baktı. Depo bir zamanlar sahip olduğu cazibeyi kaybetmişti. Haraplığı anılarını lekeliyordu. Zaman ilerlemişti. O da ilerlemişti.

Artık burada onun için hiçbir şey yoktu. Tozlu, boş bir alan ve kirişlerde öten güvercinlerin sesinden başka bir şey yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" Penelope kollarını iki yana açmış, ayak parmağına vurarak bekledi.

Maddie kaşlarını ovuşturdu. "Bilmiyorum."

"*Bilmiyor* musun? Acıkmaya başladım ve burası soğuyor."

Sabah erken saatlerde güneş açmıştı ama şimdi bulutlar toplanmıştı. Maddie yukarı baktı. Buranın bu kadar rutubetli olmasının bir nedeni vardı. Yağmur çatıdaki deliklerden yağıyordu. Odanın kenarlarına sığınmak zorunda kalacaklardı.

Gerekirse gardıroplarda.

Maddie ona, "Benimle gel," dedi ve onu süslü oymalı bir dolaba doğru götürdü. "Eşyalarını buraya koyarız ve güzel bir

uyumak için rahat bir yer."

Tom aptal olduğu için kendini tekrar tekrar azarladı. Gözlerini Maddie'den bir saniyeden daha kısa bir süre ayırıp bir kiralık katil tutmuştu.

sadece onu atlattı ama kızı da kaçırdı.

Her yöne baktı ama sanki yer yarılmış ve ikisini de yutmuş gibiydi. Suyun kenarına koştu, iskelenin yanından suya baktı. Kadının nehirde saklanmasına ihtimal vermiyordu.

Rıhtım fiçılar, kutular, sandıklar, kasalar, balyalar ve devasa kuru mal yığınlarıyla doluydu; vagonlar ve diğer nakil araçlarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Maddie ve kız her yerde olabilirdi.

Bir şekilde çocuğu kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmişti. Polise haber verdiğinde Perkins'in evinin izleneceğini elbette fark etmişti. Çocuğun sessiz kalmasını sağlayamazsa Penelope'yi geri vermek kendi hapse girmesine yol açabilirdi.

Onları asla tek başına bulamayacağını biliyordu ve ne kadar uzun süre beklerse, izini bulmak o kadar imkânsızlaşacaktı. Sokakları yaya olarak tararken doğruca Fransız Mahallesi karakoluna yöneldi. Neyse ki Frank Morgan masasındaydı. Başını kaldırıp Tom'un tıraşsız ve dağınık bir halde orada durduğunu görünce selam vermekten vazgeçti.

Morgan, "Onu bulamadınız," dedi.

"Tam tersine, yirmi dakika öncesine kadar yanımda Penelope Perkins vardı." Tom şapkasını bir sandalyenin üzerine fırlattı.

"Ne oldu?"

"Uzun lafın kısası, Penelope ben Grande kulübesine dönmeden önce kaçmış ve Kentucky'ye tek başına gitmeye karar vermiş."

"Ciddi misin sen?"

Tom başıyla onayladı. "Perkins'lere bunu teşhis ettirmek için Langetree'ye geri döndüm." Gümüş tarağı çıkarıp Morgan'a gösterdikten sonra tekrar cebine koydu. "Yaptılar. Bataklığa geri döndüm. Bayan Grande gitmişti, o sırada Penelope'nin izini sürmeye başlamıştı bile. İkisini de Baton Rouge'da yakaladım ve bu sabah vapurla geri getirdim ama şansım yaver gitmedi. İkisini de rıhtımda kaybettim."

Hayal kırıklığı ve öfke onu küçük odanın içinde volta atmaya itmişti. Elini saçlarının arasından geçirdi.

"Otur, Tom," dedi Frank. "İçecek bir şey ister misin?"

Başını salladı ve ayağa kalkmayı tercih etti. "Onlar şehirden çıkmadan önce biraz yardım istiyorum. Adamların New Orleans'ı koruyabilir, onları dışarı çıkarabilir."

"Maddie Grande'nin kaçırılma olayına karıştığını bilen başka biri var mı?"

"Terrance, tabii ki. Ben. Penelope. Anita Russo adında bir kadın. Ama Maddie bunu inkar edecek. Russo da öyle. Penelope'nin tanıklığı olmadan, Terrance her şeyi inkar edebilir."

"Kıza zarar verebilecek kapasitede mi?"

Tom, Frank'in gerçekten Maddie'nin Penelope'ye zarar vermekten çok daha kötüsünü yapıp yapamayacağını sorduğunu biliyordu ama çocuğu sonsuza dek susturacak mıydı?

"Sanmıyorum." Öyle olmamasını umuyordu. Gerçekten de öyle umuyordu. "Terrence itiraf etti mi?"

"Hayır ve onu daha fazla tutamam, Tom. Bu şehirde suçluları mahkum etmek yeterince zor. Adamlarımın sokaklarda öğrendiklerine bakılırsa, Maddie Grande'yi bulmak tahmin ettiğinizden de zor olacak."

BÖLÜM 20

T Neyse ki yağmur d u r m u ş t u . Maddie eşyalarını bir köşeye sakladı ve üzerlerini eski bir sandıkla örttü. Sonra da Penelope'nin yüzünü kirden arındırdı ve çocuğun saçlarını kabartarak karmakarışık bir hale getirdi. Sütçü önlüğünü katlayarak bir şal haline getirdi ve Penelope'nin boynuna doladı. İnsanlar görmek istediklerini görüyorlardı. Maddie, kimsenin karşısındaki dağınık çocuğu zengin bir plantasyon sahibinin kaçırılan kızıyla ilişkilendirmeyeceğinden emindi.

Maddie kendi görünüşünü de aynı şekilde değiştirerek eski kıyafetlerini giydi. Otelde kendisine verilen giysiyi kıvırdı, yün eteği bir bebeğe sarılmış battaniyeye benzetti ve kundağı kolunun arasına aldı. Yetkililer bebekli bir kadını arıyor olamazlardı.

Penelope'ye baktı.

"Bunu başarabilecek kadar iyi bir oyuncu olduğundan emin değilim." Penelope'nin yeteneğini düşünüyormuş gibi yaptı.

Penelope meydan okurcasına çenesini eğdi. "Elbette öyleyim. Ne yapmam gerekiyor?"

"Yemek için paraya ihtiyacımız var, bu yüzden sokağa çıkıyoruz. Olabildiğince acınası görünmeni istiyorum. Günlerdir yemek yemediğinizi hayal edin. Zengin bir çift seçin, kadının eteğini çekiştirin ve sadaka için güzelce yalvarın."

Penelope'nin gözleri parladı. "Bu gerçekten işe yarıyor mu?" "Eğer yeterince iyiysen."

"Oh, çok iyi olacağım."

Maddie ona birkaç kez rol yaptırdı. Çocuğun gerçekten de bir yeteneği vardı.

"Ben mükemmelim," diye bağırdı Penelope. "Kabul et, Madeline." "Hadi gidip bunu kanıtlayalım."

A Milyonlarca şey ters gidebilirdi. Maddie sinir küpüydü ama sokağa çıktıklarında fark etti ki

Korkacak bir şey yoktu. Sahte bebeğini sıkıca kucaklarken ve yanındaki küçük kestanenin elini tutarken kimse ona iki kez bakmadı. Ne zaman olası bir çift görseler, Maddie Penelope'yi dürtüyor ve elini bırakıyordu.

Çocuk mükemmel bir oyuncuydu. Dexter ona bayılırdı.

Birkaç öğün yemek için fazlasıyla paraları olduğunda Maddie bir geçide girdi ve Penelope'yi Decatur Caddesi'ndeki bir restoranın arka tarafına götürdü. Aşçılar fazlasıyla cömertti, Maddie ödemeyi teklif ettiğinde bile onlara bedava yemek verdiler. Onlar

Maddie bir arka sokağa saptığında ve Penelope uzun bir servis masasının etrafında toplanmış küçük bir grup insana doğru fırladığında, paketlenmiş yiyecekleri depoya geri taşıyordu.

Yaşlı bir kadın tef çalıyordu.

Maddie topluluğun kenarına kadar geldi. Bir ya da iki kişi dönüp ona baktı ama onlar daha çok Maddie'nin elindeki kapalı yiyeceklerle ilgileniyordu.

"O benim çocuğum," dedi usulca. "Lütfen geçmeme izin verin."

İki adam onun geçmesine izin verdi. Penelope'ye ulaştı ve tam ona gitmeleri gerektiğini söyleyecekti ki masanın diğer tarafında duran genç bir kadını tanıdı. Maddie onu en az on beş yıldır görmemişti ama bu yüzü asla unutmayacaktı.

"Betsy -"

"Maddie?"

Misyoner Maddie'ye şaşkınlıkla baktı. Elindeki çorba kepçesini düşürdü ve masanın kenarından geçerek Maddie'nin kollarındaki "bebeği" ezmemeye dikkat ederek Maddie'yi kucaklamak için koştu.

"Maddie! Sen olduğuna inanamıyorum."

Maddie afallamış bir halde geri çekildi. "Oh, Bets. Çok uzun zaman oldu. Ne oldu? Nereye gittin?" Betsy bir gün diğerleriyle birlikte depodaydı, ertesi gün gitmişti. Dexter onlara sadece hayatına devam ettiğini söyledi.

"Ayrılmak zorundaydım. Artık bu şekilde yaşayamazdım. Anlamamı beklemiyorum."

"Eskiden beni de yanında götürmeni isterdim -" "Sen evliydin. Louis vardı."

"O öldü."

"Oh, Maddie. Özür dilerim." Betsy Penelope'ye baktı. "Bu senin kızın mı?"

Penelope reverans yaparak, "Evet," dedi.

"Hayır," dedi Maddie aynı anda.

Misyonerin gülümsemesi, daha yakından bakıp Maddie'nin kollarındaki bohçanın sadece giysi olduğunu fark ettiğinde soldu.

Kadın iç çekti. "Benimle gel."

"Gerçekten gitmeliyiz." Maddie bir aşağı bir yukarı sokağa baktı. Bu kadar geç saate kadar dışarıda kalarak zaten şansını zorlamıştı. Abbott ya da kanun onları bulmadan önce depoya dönmeleri gerekiyordu. "Seni tekrar görmeye gelmeye çalışacağım."

"Bir dakikanızı ayırın, tek istediğim bu. Çok uzun zaman oldu."

Betsy ellerini sıktığında Maddie dayanamadı ve onu arkalarındaki boş vitrine kadar takip etti. Burası talaş ve taze boya kokuyordu. Maddie bankı işaret ederek Penelope'ye oturmasını söyledi ve kız oturunca rahatladı. Maddie bohçadan bir elma çıkardı.

"Bunu ye," dedi.

"Ama ben istemiyorum -"

"Bu gece alacağın tek şey bu."

"Masanın üzerinde turtta gördüm."

"Elbette ikiniz de turtta yiyebilirsiniz," dedi Betsy.

"Konuştuktan sonra. Sadece bir dakika sürer," dedi

Maddie.

"Tamam o zaman. Sadece bir dakikalığına." Penelope banka oturdu ve eteğini açtı. "Ama ben o turtayı istiyorum."

Maddie ona, "Betsy, gerçekten oyalanamam," dedi.

"Sanmıyorum." Kadın ona şöyle bir baktı. "Hâlâ sokaklarda mı yaşıyorsun? Hâlâ oyun mu oynuyorsun?"

"Sadece şu anda bir çıkmazdayım."

"Ben evliyim, Maddie. Artık Elizabeth Henson'ım. Hâlâ New Orleans'ta olduğunuzu bilmiyordum, gerçi ikizlerin hâlâ burada olduğunu duyduğumda tahmin etmeliydim."

"Bataklıkta yaşıyordum." Betsy'nin gözlerine bakamadı. "Ama bu uzun bir hikâye."

"Bir Pinkerton burada kabileden biri olabilecek bir kadını arıyordu."

"Bu gece mi?" Maddie, Abbott'un bu kadar yakın olabileceğini düşünerek çılgına dönmüştü. "Hayır, haftalar önceydi. Birini arıyordu.

çocukken kaybolmuş. Kız kardeşi onu bulmaya çalışıyor. I

Ona ikizleri aramasını, hala şehirde olduklarını söyledim. Ona

Anita'yı aramasını söyledim-"

"Neden?"

"Çünkü aradığı kadın bizim baktığımız çocuklardan biri olabilir. Bizim çocuklarımızdan biri -"

Maddie'nin içinden Penelope'yi kapıp kaçmak geliyordu ama kızın yaygara çıkarmasından korkuyordu.

"Git o turtayı getir. Şimdi," dedi ona.

Penelope ayağa fırladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Maddie Betsy'ye döndü. "Dexter bize onların gerçek isimlerini hiç söylemedi. Pinkerton'ı neden peşimize taktın ki?"

"Anita'nın kardeşleri yeniden bir araya getirmeye yardımcı olacak bir şey bilebileceğini düşündüm, Maddie. Bu birinin acısını hafifletmenin bir yolu."

"Başım büyük belada, Bets. O Pinkerton'la."

"O zaman kaçmayı bırak ve onu bul. Belki o sana yardım edebilir ve karşılığında sen de onun aradığı kadını bulmasına yardım edebilirsin."

"Bu imkansız."

Tom Abbott ona yardım etmek istiyordu. Hapishane hücrelerine girmesine yardım etti.

Betsy Maddie'nin ellerini tuttu. "Ben yolumu buldum. Şimdi Tanrı sana hayatını sonsuza dek değiştirmen için bir şans veriyor."

"Tanrı bana daha önce hiç şans vermedi. Bu neden farklı olsun ki?"

Misyoner pencereye döndü ve kocasının Penelope'ye bir dilim şeftalili turta uzatmasını izledi. "Tanrı bana ihtiyacım olan her şeyi verdi," dedi. "Şimdi sana yardım etmeme izin ver. Tavsiyemi dinle ve Pinkerton'la temasa geç."

A Maddie Penelope'yi aceleyle depoya geri götürürken,
"Sokaktayken bana 'Anne' diyeceksin," dedi.

"Kimdi o kadın?"

"Bir misyoner. Eski bir arkadaşımdı."

"Sanırım bir tefe ihtiyacımız var. Para kavanozları doluydu. Eğer bir tefim olsaydı insanlardan çok daha fazla para koparabilirdim." Penelope birkaç adım ilerledikten sonra tekrar Maddie'nin yanına geldi. "Gerçekten çok kolay. Sadece isteyin ve insanlar size para versin."

"Bazıları sever, bazıları sevmez. Bunu yapanlar sadece senin için üzülmüyorlar. Hepsi bu. Parayı sana veriyorlar, böylece sen çekip gideceksin ve onlar da senden daha fazlasına sahip oldukları için kendilerini suçlu hissetmek zorunda kalmayacaklar."

Penelope kuşkulu görünüyordu. "Sanırım bana iyi oldukları için verdiler. Herkesin içinde biraz iyilik vardır, belki şu ikizler hariç."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Herkesin içinde biraz iyilik olduğuna?"

"Biliyorum," diye kesin bir ifadeyle başını salladı Penelope. "Bazen ortaya çıkması için beklemeniz gerekir, ama o oradadır."

Maddie buna bir an bile inanmadı.

Penelope, alacakaranlık çökene ve yakındaki sokak lambalarının gölgeleri çatıdaki deliklerden sızıp ıssız deponun içini delene kadar büyük maceralarından memnundu. Odadaki çöp yığınları arasında koşuşturan kemirgenlerin hışırtısını ve arada bir kanat çırpışlarını duydular.

"Bunlar yarasa mı?" Penelope ellerini başının üzerine koyarak tavana baktı.

"Kuşlar."

"Kuşlar geceleri uçmaz." "Baykuşlar uçar. Onlar da fare yer."

Penelope yukarı baktı. "Ben hiç baykuş görmüyorum."

Maddie kendisi için eski bir karyolayı odanın diğer ucuna itti. Onu bir palet yaptığı büyük gardırobun yanına yerleştirdi.

Çocuk içeri girdikten sonra "Burayı sevmiyorum," diye sızlandı. "Dar ve çok sert. Nasıl uyuyacağım?" Gözleri büyüdü ve korktu. "Kapıları kapatmayacaksın, değil mi Madeline?"

"Kapıları kapatmayacağım." Maddie başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

"Sana güvenmiyorum. Anahtarı bana ver." Penelope elini uzattı.

Yıpranmış örgülü bir ip hâlâ kilidin anahtarına bağlıydı.

Maddie ipi çekiştirdi. O kadar çürümüştü ki koptu. Elini uzattı Penelope anahtarı. "İşte, şimdi içeri gir ve uzan. Lütfen."

Çocuk kendisine söyleneni yaptı ama tereddütleri onun görüldüğü kadar cesur olmadığını kanıtlıyordu. Maddie onu pelerinle örtmeden önce

kendi çıplak karyolasına uzandı ve fazladan yün eteğini üzerine örttü.

Maddie karanlık depoda uzanırken dışarıdaki şehrin seslerini dinledi; atların toynaklarının şakırtısı, at arabalarının tekerleklerinin kaldırım taşlarına çarpması, bir nehir gemisinin tiz buhar düdüğü arasında arada bir bağırışlar duyuluyordu. Burada yaşarken bu gürültüyü pek fark etmezdi. Şimdi ise bataklığın yumuşak kalp atışlarını, bataklığın gizemli seslerinin onu uyutmasını özlüyordu.

Kendini kâbusun ağına hapsolmuş, onu her zaman dehşete düşüren seslerin ve renklerin soluk, yırtık pırtık kenarlı dünyasında dolaşırken buldu. Penelope'yi uyandırmış olmaktan korkarak irkilerek uyandı ama çocuk hâlâ usulca horluyordu.

Artık tamamen uyanık olan Maddie, anıların etrafındaki duvarlardan sızdığını hissetti. Kaç çocuğu gardıroplara kilitlemişti? Kaç genç hayatı değiştirmişti? Kaç tane anıyı silmişti?

Kendi kabusunun peşini bırakmayacağı bir gün gelecek miydi?

Ertesi sabah Penelope kötü bir ruh haliyle uyandı. Maddie ondan eşyalarını toplamasını istediğinde karşı çıktı.

"Artık burada kalmak istemiyorum." Penelope gardırobun kenarına oturup bacaklarını dışarı sarkıttı ve kollarını kavuşturdu. Alt dudağı somurtarak sarktı.

Doğruyu söylemek gerekirse Maddie de burada olmak istemiyordu. Yüzleşmesi gereken çok fazla geçmiş, çok fazla karanlık anı vardı.

"Fazla kalmayacağız." Kılık değiştirmesine rağmen, dikkatli bir kişi Penelope'yi er ya da geç gazetedeki resminden ya da pazar tezgâhlarının yanına yapıştırılmış posterlerden birinden tanıyabilirdi.

"Şimdi nereye gidiyoruz Madeline?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bir planın yok mu? Ben küçük bir kızım ve hatta Kentucky'ye gitmek için bir planım vardı."

Maddie iç çekti. Ayağa kalktı ve depoda dolaşmaya, atılmış eşyaları karıştırmaya başladı - eski bir çizme, bir baston, birkaç kırık gözlük. Bir zamanlar tabure olarak kullanılan devrilmiş fiçileri düzeltti. Her zaman düzelten ve temizleyen biri olmuştu. Çoğu zaman tek kişiydi. Ayakta daha iyi düşünür, elleri meşgulken zihninde bir şeyleri çözerdi.

Penelope'ye bakınca, çocuğun karyolada kederli bir şekilde oturup yere baktığını gördü. Ellerini kucağında kavuşturmuş, omuzları çökmüştü. Maddie'nin kalbi sıkışmıştı. Kavernöz alanı geçti. Bir kolunu Penelope'nin omuzlarına dolayarak yanına oturdu.

"Burayı gerçekten sevmiyorum," diye burnunu çekti çocuk. Maddie'ye bakmak için döndü. Yanağındaki kirin arasından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bunun harika bir macera olacağını söylemiştin ama burası soğuk, nemli ve kirli."

Soğuk, nemli ve kirli Maddie'nin çocukluğunun büyük bölümünü özetliyordu ama o zamanlar bunu fark etmemişti. Büyüdükçe kendi çocukları için daha fazlasını istemişti ama Rene'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun çocukluğu kendisinininkini yansıtıyordu.

Penelope'nin karmakarışık saçlarını parmaklarıyla taramaya çalıştı ama nafile. Çocuğun yüzü hâlâ kir içindeydi. Maddie o delici mor gözlere baktığında daha önce orada görmediği bir şey gördü, gözyaşlarının ardında bir şey. Penelope Perkins'le tanıştığından beri Maddie ilk kez gerçek bir korku görmüştü.

"Madeline?"

"Ne var, çocuğum?"

"Babamı ve annemi özledim," diye fısıldadı Penelope. "Eve gitmek istiyorum."

Maddie gözlerini kapadı ve Tom Abbott'un yüzünü gördü.

"Ben bir Pinkerton ajanıyım."

"Perkins'ler tarafından kızlarını eve getirmek için tutulmuş."

Dün sabah ortadan kaybolduğu anda doğruca polise gittiğine şüphe yoktu. Ödülü almak için kaçabileceğine inanacak kadar aptaldı. Geleceğe inanacak kadar aptaldı.

"Buna değdi mi?"

Penelope ile şehirden kaçabildiği için şanslı sayılırdı. Sonra ne olacaktı? Penelope onu, Terrance'ı ve Anita'yı hâlâ tanıyor olacaktı. Uzun süre

Penelope'nin de tanıklık edebileceği gibi, hepsi tehlikedeydi.

Penelope Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, yüzünü kolunun kıvrımına gömüp yığılıyordu.

Maddie kendi hayatını değiştirmek için çok geç olduğunu fark etti. Ödöl parası onu çok uzaklara götürebilirdi ama Tom Abbott onun da en az Terrance kadar suçlu olduğuna inanıyordu. Onun kaçmasına izin vermeyecekti.

Umutsuz hıçkırıklar onu çılgına çevirirken Maddie deponun sınırlarını adımlamaya başladı. Düşündü, düşündü ama bildiği kadarıyla Penelope'nin sonsuza dek sessiz kalmasını sağlamanın tek bir yolu vardı.

BÖLÜM 21

TFransız Mahallesi'ndeki karakola adım attı. Elinde şapkası, Terrance Grande'nin içeri alınmasını bekledi. Oturdu, pencerelerdeki demir parmaklıklara baktı ve Maddie'yi düşünmemeye çalıştı.

Sürekli aklında olduğu gerçeği göz önüne alındığında bu imkansızdı.

Onun çocuğu nasıl koruduğunu, içindeki yumuşaklığı ve Perkins denen kadın için duyduğu endişeyi görünce Maddie Grande'nin vicdansız olmadığına ikna oldu. Ama hâlâ hesaplaşması gereken bir geçmişi, Dexter'la yaşarken öğrendiği ve yaptığı şeyler vardı.

Eğer kurtarılabilir biriyse, ona yardım etmenin bir yolu mutlaka vardı. Ama hayatı boyunca onun için bir çıkış yolu görememişti.

İri yarı, kızıl saçlı adamın odaya götürüldüğünü görmeden önce zincir şakırtılarını duydu. Muhafızlar ona oturmasını işaret ettiler. Terrance masanın karşısındaki Tom'u tanıyınca bakışlarını indirdi.

"Beni hatırladığınıza eminim," dedi Tom.

Bir süre sonra Terrance ona soğuk soğuk baktı. Başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Ben Tom Abbott, bir Pinkerton'ım. Bazen New Orleans polisinden Dedektif Frank Morgan ile yakın çalışırım."

"Pinkerton mı?" Terrance homurdandı. "Beni tutmaya onlardan daha fazla hakkınız yok. Sen ve o adamlar üzerimize atlayıncaya kadar hiçbir şey yapmadım."

"Kardeşinle birlikte tutuklanmaya direndiğiniz ve iki polisi yaraladığınız gece olanlarla ilgili olarak burada değilim. Bu seni uzun süre hapse atmak için yeterli. Kardeşini öldürdüğünü unuttun mu?"

"O bir kazaydı."

Tom sandalyesinde öne doğru eğildi ve aralarındaki masanın kenarına vurdu. "Öyle miydi? Yoksa onun sessizliğini mi sağlamak istedin? Perkins'in kızını kaçırdığını biliyorum. İtiraf etmenin zamanı geldi."

"Kanıtınız yok."

Tom elini cebine attı ve tarağı avucunun içine aldı. Masanın üzerine koydu.

"Bunu hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Bu çok komik," diye cevap verdi Tom. "Onu senin kamaranın zemininde buldum.

Kız kardeşinin yatağının altında."

Terrance ayağa fırladı. Bir muhafız onu geri itti. "Kız kardeşimin yanında ne yapıyordun?"

Tom omuz silkti. "Ona ulaşmak yeterince kolaydı. Şimdi bana Penelope Perkins'in kaçırılması olayını anlatmaya ne dersin?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Perkins kızının bataklıktaki kulübenize nasıl geldiği hakkında hiçbir fikriniz olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hiç. Suçu birine yüklemen gerekiyor ve beni suçlu göstermeye çalışıyorsun," dedi Terrance. "Benim bu işle hiçbir ilgim yok. Maddie'ye sor."

Zincire vurulmuş olan Terrance Grande salonda sergilediği kabadayılığın bir kısmını kaybetmişti, ama Tom onun yakın zamanda itirafta bulunmayacağından korkuyordu.

Tom tek kartını oynadı. Şehirdeki siyasi ortam göz önüne alındığında, eski bir kölenin tanıklığının bu adamı adam kaçırma suçundan asla hapse attırmayacağını biliyordu. Penelope'nin sözü başka bir meseleydi.

"Bütün suçun kız kardeşinin üzerine kalmasına izin mi vereceksin? Onu Penelope Perkins ile birlikte buldum. Çocuk hepinizi teşhis edebilir."

"Eğer kızı Maddie aldıysa, bunu tamamen kendisi yapmıştır. Oğlu Rene öldüğünden beri biraz tecrit edilmiş durumda. Kendisi için bir çocuk çalmasına şaşmam," dedi Terrance. "Sana nelerde iyi olduğunu söyledi mi? Bir çocuğa kendi adını nasıl unutturabileceğini söyledi mi?"

Sarsılan Tom, masanın öbür ucuna uzanıp adamın boğazını ellerinin arasına aldığını hayal etti. Ne tür bir korkak kız kardeşini satar?

"Söyleyeceğin tek şey buysa, gardiyanlar seni hücrene geri götürebilir." Tom sandalyesinden kalkmaya başladı.

Terrance ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıya varınca geri çekildi ve Tom'a döndü.

"Yapmadığım bir şeyi itiraf edersem bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Sen yaptın ve bunu biliyorsun. İtiraf et ve belki kardeşini öldürdüğün için asılmayacaksın. Belki de hayatının geri kalanında hapiste çürür ve Lawrence'ın nasıl öldüğünü düşünürsün. Uzun, çok uzun bir süre hiçbir yere gitmeyeceksin. En azından Maddie'ye yardım edebilirsin."

Terrance bir iki kalp atışı Tom'a baktı. Sonunda, "Bu Maddie'nin suçu değil, duydun mu? Bunların hiçbiri onun suçu değil."

Tom'un görmeyi hiç düşünmediği umut ışığı işte buradaydı.

"Kızın onda kalmasını sağladım. O istemedi. Madeline onu geri almamızı söyledi ama ben bunun kolay para olacağını düşündüm."

Terrance yavaşça başını salladı. "Her şeyi bir kâğıda yaz ve Maddie'nin fikri olmadığını belirt. Ben üzerine imzamı atarım."

BÖLÜM 22

L "Angetree şu yolun hemen aşağısında."

Maddie yüksek koltukta yanında uyuyan çocuğa baktı bir yük arabasının içinde. Kızı elinden geldiğince temizlemiş, tek tarağı saçlarına yerleştirmişti.

Tom Abbott'ın nehir kenarına dönmelerini beklemeyeceğini düşünen Maddie geri dönmüş ve onları nehir yoluna götürecek birini bulmuştu. Langetree'nin beş mil kuzeyindeki bir çiftliğe mobilya götüren bir şoförü ikna etmesi beş dakikadan fazla sürmemişti. Adam onları da götürmeyi kabul etmişti.

"Sizi eve kadar götürebilirim," diye teklif etti şoför ağaçlarla çevrili yolun sonunda.

Çiftlik evi o kadar uzaktaydı ki yoldan görünmüyordu bile. Henüz öğleden sonraydı ve nehir yolundan birkaç at arabası ve yük arabası geçmişti. Maddie ters yöne giden birinin gelip onu geri götüreceğini umuyordu.

"Nazikçe teşekkür ederim, ama gerekenden fazlasını yaptınız. Size minnettarız."

Penelope'nin omzunu hafifçe sarstı. Çocuk uyandı, gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Neredeyiz biz?"

"Eve." Maddie aşağı indi ve ona yardım etmek için uzandı.

Yolda yan yana durup arabanın uzaklaşmasını izlerken Penelope Maddie'ye yaslandı.

"Buradan yolunu bulabilir misin?" Maddie sordu.

"Benimle gelmiyor musun?"

Maddie meşe ağaçlarıyla çevrili, tekerlek izleriyle dolu uzun yola baktı. Geniş yeşil çimenler iki yana yayılıyor ve nehre kadar uzanıyordu. Pastoral bir ortamdı. Bu çocuk Maddie'nin hayal bile edemeyeceği bir dünyada yaşıyordu.

Ödülü düşündü. Perkins'lerin kolayca harcayabilecekleri bir para.

Yine de özgürlük için ödenmesi gereken bir bedel vardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Maddie.

"Çünkü kardeşlerin beni kaçırdı."

"Bu. Ve başka şeyler."

"Olanları kimseye anlatmayacağıma söz veriyorum."

"Öğrenmek zorundalar." Er ya da geç, diye düşündü. Tom Abbott aklından hiç çıkmıyordu ve muhtemelen peşindeydi. Polis, onun bir tuzağa d ü ş m e s i n i umarak burayı izliyor bile olabilirdi.

"Kimse öğrenemeyecek." Penelope özlemle eve doğru baktı. "Ben söylemezsem öğrenmezler."

"Gitsen iyi olur," dedi Maddie, kendi bohçasını sıkıca tutarak. Eğer dikkatli olmazsa, birisi arabasıyla yola çıkıp onları birlikte görebilirdi. "İyi olacak mısın?"

"Neredeyse Mississippi'yi geçecektim, değil mi?" Sıcak bir öğleden sonraydı. Penelope pelerinini çıkardı. "Benimle gel Maddie. Sana odamı göstermek istiyorum. Annem ve babamla tanışabilirsin. Onlara senin beni bulup eve getiren iyi kalpli bir yabancı olduğunu söyleyeceğim. Onları buna inandırabileceğimi biliyorsun. Ne de olsa ben yetenekli bir oyuncuyum."

Uzakta, New Orleans'a doğru giden parlak bir at arabası yaklaşıyordu. Şansları yaver giderse, içindekiler şehre kadar gideceklerdi.

Maddie, Penelope'nin ters dönmüş yüzüne, geniş ve güven dolu gözlerine baktı.

Bu çocuğa nasıl yalvaracağını ve nasıl yalan söyleyeceğini öğrettim. Kendi ailesine yalan söylemesine izin veremem.

Maddie ne kadar çabuk yola çıkarsa o kadar iyi olacağını biliyordu. Doğruca bataklığa gidip Anita'yı uyaracak ve sonra yoluna devam edecekti. Eninde sonunda Tom Abbott ve polis onun peşine düşecekti ama şansı yaver giderse bir adım önde olacaktı.

Penelope yolda tek başına yürümeye başladı, sonra aniden döndü ve koşarak geri geldi. Maddie'yi boynundan yakaladı.

ve ona sarıldı.

"Seni asla unutmayacağım,
Maddie." "Ben de seni asla
unutmayacağım."

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim." Penelope geri çekildi ve ona gülümsedi. Artık neredeyse evde olduğu için gözleri sadece yaşlarla değil, muziplikle de parlıyordu. Maddie'ye son bir kez sarıldı.

"Kaçırılmanın bu kadar heyecan verici olacağını kim bilebilirdi?"

Küçük, siyah bir araba aniden ana yoldan ayrılıp patıkaya döndüğünde Maddie onu kucakladığı yerden çekiliyordu. Parlak ve yeniydi, siyah cilası ve ince işlenmiş derisi vardı.

Maddie'yi bir kaçma dürtüsü sardı ama açık çimenlikte saklanacak hiçbir yer yoktu. Sürücü aracı onlardan birkaç adım ötede tamamen durdurmadan önce arabanın kapısı açıldı.

"Anne!" Penelope, kızına ulaşma telaşıyla neredeyse kapıdan dışarı yuvarlanacak olan siyah ipekli bir kadına doğru koştu.

Bayan Perkins tozlu yolda diz çöktü ve Penelope'yi kucakladı. Penelope hiç ses çıkarmadı. Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken omuzları çökmüştü.

Maddie kadının rahatladığını ve sevindiğini hissedebiliyor ve bundan o kadar yoğun acı duyuyordu ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Ana yola doğru acele etmeye başladı ama güçlü yapılı siyah bir adam olan şoför, yüksek tekerlekli sürücü koltuğundan indi ve yolunu kesti.

"Anne, her şey yolunda. Artık evdeyim. Lütfen artık ağlama."
Penelope annesinin sırtını nazikçe sıvazladı.

Bayan Perkins Penelope'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu dikkatle inceledi.

"Gerçekten burada mısın, hayatım?" diye fısıldadı
kadın. "Evet, anne."

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır, anne."

Kadın yavaşça Maddie'ye döndüğünde Maddie'nin kalbi neredeyse duracaktı. Sessizce bekledi ve diğer kadının ayağa kalkarken Penelope'ye yaslanmasını izledi.

Penelope annesini Maddie'nin yanına götürdü ve Maddie'yi elinden tuttu. "Anne, kötü adamlardan kurtuldum ve bu iyi yabancı beni eve götürmeyi teklif etti," dedi. "Bizim için de bir araç buldu ve tam gidecekti ki sen geldin." Penelope bütün gücüyle Maddie'nin elini sıktı ve göz kırptı. "Öyle değil mi, *hanımefendi*?"

Maddie gözyaşları arasında dizginlenemez bir minnettarlıkla gülümseyen kadından gözlerini alamıyordu.

"Ben Mary Perkins." Kadının dudakları kelimeleri söylerken titredi. "Sahip olduğum her şeyi sana borçluyum. *Her şeyimi*. Nezaketiniz için size tüm kalbimle teşekkür ederim."

Bu, diye düşündü Maddie, asla bilemeyeceğim görkemli bir mutluluk. Başka ne yapmış olursam olayım ya da kaçırılma olayında nasıl bir rol oynamış olursam olayım

Bu kadına çocuğunu geri verdim. Ona asla sahip olamayacağım bir şeyi, çocuklarımı tekrar kucağıma alma zevkini verdim.

En azından ben bunu yaptım.

Maddie sonunda, "Ben... yardım edebildiğim için mutluyum," diyebildi.

Penelope onun eline yapışmaya devam etti.

Mary Perkins, "Bizimle birlikte eve gelmelisiniz," diye davet etti. "Kocam komşu çiftlikte iş yapıyor ama size uygun bir şekilde teşekkür etmek isteyecektir. Ayrıca..." Penelope'nin kalkık yüzüne baktı ve avucunu kızının yanağında gezdirdi. "Bir ödül meselesi var."

Maddie derin bir nefes aldı. Birkaç gün önce para için her şeyi yapardı. Bu Mary Perkins'e gerçeği söyleme, kaçırılma olayında oynadığı rolü itiraf etme şansıydı ama cesareti kırılmıştı.

Penelope'yi eve getirmişti. Bir gün için toplayabileceği tüm iyilik buydu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı. "Eve gitmem gerek."

Diğer kadın itiraz etmeye çalıştı. "Ama ödül-" "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım," dedi usulca.

"Kızımı güvenli bir şekilde eve götürdünüz."

"Gitmeliyim," diye ısrar etti Maddie. Penelope'nin elini sıktı ve çocuk sonunda bıraktı.

"I Yapma. anlıyorum." Mary Perkins dedi. "Sen getirdi kızımızı bize geri getirdin. Ödülü hak ediyorsunuz."

Maddie salladı onu Başını."Hayır, Bayan Perkins.
Perkins. I Yapma. Lütfen bunu bir hediye
olarak kabul edin. Bir anneden diğerine."

BÖLÜM 23

Terrance Grande'nin itirafını Frank Morgan'a teslim etti. Polis *Times Picayune* ile temasa geçti ve editör

Penelope Perkins'in iskele yakınlarında görüldüğüne dair bir haber yayınladı. Clearwater yakınlarındaki yetkililere Maddie Grande, çocuk ve Anita Russo'yu aramaları için mesajlar gönderildi.

Maddie'nin çocuğu saklaması için zorlandığına inanmak istese de aptal değildi. Terrance sırf Maddie'yi hapisten kurtarmak için itiraf etmiş olabilirdi. Çocuk çalmak Grande'ler için rutin bir şey olduğundan, onun masumiyetine tamamen ikna olmuş değildi.

Terrance kaçırma olayında suç ortağı olmadığını iddia ediyordu, ama Tom'un Pinkerton olduğunu bile bile çocuğu onun elinden kaçırmıştı. Anlayamadığı şey bunun nedeniydi. Hâlâ ödülü alabileceğine inanması delilikti. Tek seçeneği Penelope'yi fidye için alıkoymaktı.

Maddie Grande kendi mezarını kazıyordu.

İki gündür uyumamıştı ama dairesine dönmek, temizlenmek ve saygın kıyafetler giymek için zaman ayırmıştı. Langetree malikânesine giden meşe ağaçlarıyla kaplı yolu yine yüreği burkularak kat etti.

Bir kez daha Langetree hizmetkârı onu büyük malikânenin önünde karşıladı ve atını aldı. Tom siyah matem perdelerinin hâlâ pencerelerde olduğunu fark etti ama perdeler açılmıştı. Daha önce olduğu gibi, eve sokuldu ve resmi salonda beklemesi söylendi.

Penelope'nin süslü tarağı cebindeydi. Sadece bir gümüş parçası olmasına rağmen, şöminenin üzerindeki Penelope portresini gördüğünde kalbi kadar ağırlaştı. Artık bu resmin onun hakkını vermediğini biliyordu. Ne zekâsını ne de inatçılığını yansıtıyordu, yine de gülümsemesinde tanıdık bir cesaret ve güven vardı.

Arkasında ayak sesleri duydu ve Perkins'lerle karşılaşmaktan korktu

-Ta ki Mary Perkins'in yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona doğru geldiğini görene kadar.

"Bay Abbott, sizi tekrar ne zaman göreceğimizi merak ediyordum. Kocam çalışma odasında; hemen aşağıya inecek."

Tom ondaki değişime hayret etti. Gözlerinin altında hâlâ menekşe rengi lekeler vardı ama rengi yükselmiş ve yüzü gülümsemeyle dolmuştu. Şimdi Penelope'nin güzelliğini annesinden miras aldığını görebiliyordu.

Peter onlara katılana kadar açıklama yapmak için beklemek istedi. Hikâyeyi tekrarlamaktan hoşlanmıyordu. Neyse ki Peter Perkins karısının hemen ardından içeri girdi. Selamlamak için elini uzattı ve geniş bir hoş geldin gülümsemesiyle Tom'un elini sıktı.

"Seni görmek güzel. Yüzünüzdeki şaşkınlıktan mektubumu henüz almadığınızı anlayabiliyorum," dedi Perkins. "Daha bu sabah bir uşağım onu New Orleans'a götürdü."

"Mektup mu?" Tom sesinin de kendisi kadar şaşkın çıkmasından korkuyordu. Perkins'in onu kovduğuna şüphe yoktu ama bu gülümsemeleri açıklamıyordu.

"İçecek bir şey ister misiniz? Kahve? Viski?" Perkins yakındaki bir kanatlı koltuğu gösterdi. "Otur Abbott. Otursana."

"Efendim, tüm New Orleans Metropolitan Polisi ile birlikte kızınızı bulmak için hala elimden geleni yaptığımı bilmenizi isterim."

Peter hızla, ellerini ağırbaşlı bir şekilde kavuşturmuş, geniş kapı aralığının yanında duran karısına baktı. Siyah matem elbisesinin üzerinde hâlâ solgundu ama yanakları parlaktı ve gülümsemesi hiç solmamıştı.

"Yani henüz bilmiyor musun?" Perkins kolunu uzattı. Karısı odayı geçti ve onun kucağına kaydı.

"Neyi biliyorsunuz, efendim?"

"Dualarımız kabul oldu. Kızımız eve döndü. Bize pis bir şekilde döndü ama bunun dışında gayet iyi görünüyor."

"O... burada mı?"

"Gerçekten de öyle ve Kentucky'ye tek başına gitmeye çalışırken bir aktör grubuyla seyahat ettiğine dair çılgın hikayeler anlatıyor. Başka şartlar altında şok olurdum ama doğruyu söylemek gerekirse Abbott,

Onu sağ salim eve getirdiğimiz için o kadar mutluyuz ki, bana Louisiana'yı bir fille geçtiğini söylese bile umurumda olmazdı."

"O burada mı?" Tom tekrarladı. İnançsızlıkla başını salladı. "Ben içki içen biri değilim Bay Perkins, ama sakıncası yoksa, sanırım viski teklifinizi kabul edeceğim. Sadece bir shot."

Peter kristal surahilerle kaplı küçük bir uşak masasına doğru yürüdü ve Tom'a bol miktarda içki doldurdu. Tom bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve yere koydu.

"Kaçırılma olayı hakkında sana ne söyledi?"

"İki adamın kendisini kaçırdığını ve ilk başta ölesiye korktuğunu söyledi. Sonra onlardan kaçmayı başarmış ve tiyatro grubuyla buluşmuş. Kendisini Kentucky'deki Gail teyzesine götürmeleri için onlara yalvarmış - zavallı küçük şey bize yk olduğunu kafasına koymuş."

"Bu işe başka kimlerin karıştığını söyledi mi?"

Perkins başını salladı. "Hayır. Sadece iki adam. İviz olduklarını söyledi."

Tom'un zihni dönüyordu. Penelope Maddie'yi bu işe bulaştırmış mıydı?

Tam o sırada Mary Perkins, "İşte geldi. Hayatım, Bay Abbott'a merhaba de. Korkarım onu neşeli bir şekilde kovaladın."

Tom arkasını döndü ve kapıda Penelope'yi gördü. Kolalı beyaz yakalı lacivert bir elbise, bembeyaz çoraplar ve ayak bileğine kadar uzanan ayakkabılar giymiş olan Penelope'nin başında kocaman beyaz bir fiyonk vardı.

İtaatkâr bir şekilde odaya girerken melek masumiyetinin bir resmi gibi görünüyordu.

Onu tanıyana kadar gülümsüyordu. Sonra dondu kaldı. "Ne oldu? Burada ne işi var?"

Annesi onun eline uzandı ve onu kendine çekti. "Bu Bay Abbott, canım. Seni bulması için tuttuğumuz dedektif."

Penelope başını salladı. "O kötü bir adam. Beni kaçırان o ikizlerden bile daha kötü."

Peter Perkins'in gülümsemesi sonunda söndü. Tom'a döndü. "Neden bahsediyor bu?"

Tom cevap vermeden önce Penelope konuştu.

"Beni eve getireceğini söyledi ama yalan söyledi. Gerçekten böyle bir şey yapmayacaktı."

Mary Penelope'yi kanepeye götürdü ve oturttu. Kız ayakta kaldı. Mary kızın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı ve kızının gözlerinin içine baktı.

"Bay Abbott'u nereden tanıyorsun, canım?" Mary usulca sordu. Penelope Tom'a karanlık bir bakış fırlattı.

"Beni Baton Rouge'da buldu ve bizi bir buharlı gemiye bindirdi." Babasına döndü. "Her zaman buharlı gemilerin ne kadar tehlikeli olduğunu söylersin, baba. O bizi... yani *beni*, bir tanesine bindirdi."

"Onu Baton Rouge'da mı buldunuz?" Perkins talep etti. "O zaman nasıl oldu da dün bir yabancidan kendisini eve getirmesini istedi? Nasıl oldu da yine yalnız kaldı?"

Tom, Grande ikizlerini nasıl bulduğunu ve onu bataklıkta kulübeye ve Maddie Grande'ye nasıl götürdüğünü olabildiğince açık bir şekilde anlattı. Cebinden gümüş tıraşı çıkardı ve Perkins'e uzattı.

"Bunu Grande'nin kulübesinde buldum ama siz benim için teşhis ettikten sonra geri döndüğümde kızınız bir şekilde kaçıyordu. Maddie Grande de onun peşindeydi. İkisini de Baton Rouge'da yakaladım."

"Phoenix Rising Tiyatro Topluluğu'nun yıldızı olduğum yer," diye ekledi Penelope gururla. " 'Güney'in küllerinden canlı tiyatro doğuyor!"

Tom, "Gerçekten de gezici bir aktörler grubuyla sahne alıyordu," dedi.

Çocuk, "Beni Kentucky'ye götürme nezaketinde bulundular," diye ekledi.

"Onu iyileştirdikten sonra-"

"Beni onlardan *çaldı*, demek istiyor."

"Onu kurtardıktan ve Maddie Grande'yi gözaltına aldıktan sonra, New Orleans'a dönmenin en hızlı yolunun bir vapur olduğunu düşündüm. Sadece bu da değil, ikisini de gemide kapalı tutabilirdim. Eminim kızınızın yaşına göre çok becerikli olduğunu fark etmişsinizdir, Bay Perkins."

"Beni *asla* eve getirmeyecektin," diye karşı çıktı Penelope. "Maddie öyle söyledi."

Tom yumuşak bir sesle, "Maddie Grande bir yalancı," dedi.

"O değil," diye bağırdı Penelope.

Peter Perkins ellerini kalçalarına sabitledi. "Kim bu Maddie Grande?"

"Kaçıranların kız kardeşi. Kızı ona emanet etmişler ama Penelope onu atlatmış. Bu da kovalamacaya yol açtı. Her ikisini de doğrudan Fransız Mahallesi'ndeki karakola götürmek niyetindeydim ama biz iner inmez Bayan Grande kaçmayı başardı ve kızınızı da yanında götürdü. Polis iki gündür şehri tarıyor. Bu sabah buraya Penelope'yi bulduğumu ve onu son gördüğümde iyi olduğunu ama yine kaybolduğunu söylemek için geldim."

Tom gözlerini Penelope'ye dikti. "Maddie'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır." Penelope babasının yanına doğru yürüdü. "Baba, öğrendim ki para dilenmeyi öğrendim. Bu konuda oldukça iyiydim."

"Ah, Peter," diye iç geçirdi Mary, ama gülümsemesine engel oluyordu. "Hayal edebiliyor musun?"

Peter Perkins güldü. "Aslında gülebilirim. Bizim Penelope'nin başına gelmeyen kalmadı."

"Eve nasıl geldin? Maddie'den mi kaçtın?" Tom sordu.

"Kaçmak zorunda değildim. Beni eve o getirdi," dedi Penelope.

Mary Perkins'in nefesi kesildi. Penelope ihtiyatla annesine baktı.

"Penelope, Maddie Grande dün seninle birlikte olan kadın mıydı?" Mary sordu.

"Evet."

Tom, Mary Perkins'e bakakaldı. "Bayan Grande'yi gördün mü?"

"Onunla konuştum bile," diye itiraf etti Mary. "Onu eve gelip Peter'ın dönmesini beklemesi için ikna etmeye çalıştım. Ona ödülü hak ettiğini söyledim."

"Almadı mı?" Tom afallamıştı.

"Reddetti," diye onayladı Mary.

Peter Perkins şöyle açıkladı: "Penelope dün öğleden sonra yanında bir kadınla geldi ve Mary'yi yeni tanıştıklarına ikna etti."

Perkins karısına sevgiyle gülümsemek için durakladı. "Sonunda Mary'yi temiz havaya çıkmaya ikna etmiştim ve şoför Penelope ile kadının orada durduğunu gördüğünde arabası yola çıkmak üzereydi."

Kızının önünde yere çöktü. "Maddie Grande'nin nerede olduğunu biliyor musun canım? Nereye gittiğini biliyor musun?"

Penelope sabırsızca ayak parmağına vurdu ve tekrar babasına dönmeden önce Tom'a baktı. "Neden?"

"Çünkü Bay Abbott'un onu bulması gerekiyor."

"Onu hapse atıp atmayacağını söylemiyorum."

"New Orleans'ta nerede kaldın?" Tom bir adım daha yaklaştı.

"Yarasalar, fareler ve sıçanlarla dolu kokuşmuş eski bir yer." Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Tanımadığın insanlardan para almanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun baba?"

Annesi uzandı ve Penelope'nin yayını düzeltti. "Hayatım, lütfen. İnsanları paralarıyla kandırmak gurur duyulacak bir şey değil. Her zaman ihtiyacından fazlasına sahip olduğun için çok şanslı bir kızsın."

"Büyük, boş bir binada saklandığınızı mı söylüyorsunuz?" Tom ısrar etti.

Penelope ona döndü, yüzü öfkeli bir şekilde çatıldı. "Maddie'ye iyi davranıyormuş gibi yaptın, oysa tek istediğin onu polise teslim etmektir. Sen iyi bir adam *değilsin*."

"Ona karşı hiç tatlı davranmadım." Tom'un yakası aniden çok sıkı geldi.

"Neden bahsettiğini biliyor musun, Abbott?" Peter Perkins spekülasyon bir şekilde onu izliyordu.

"Şehirde nerede saklanmış olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok ama o yeri bulacağız ve ben de Maddie Grande'yi bulacağım," diye söz verdi Tom. "Bu yapacağım son şey olsa bile."

Penelope aniden babasının ceketini tuttu. "Baba, Maddie'yi hapse götürmesine izin *verme*. O benim arkadaşım. Bana çok iyi baktı ve beni eve getirdi. O yanlış bir şey yapmadı."

"Penelope'yi saklaması için zorlanmış olabilir ama fırsatı varken bana kızın nerede olduğunu söylemedi."

"Beni o kaçırmadı. *Onlar* kaçırdı. Maddie en başından beri bana iyi davrandı. O adamları bir kez bile görmedim," diye ağladı Penelope.

"İkizlerden biri öldü. Diğerleri başka suçlardan dolayı hapiste ama sonunda kaçırılma olayını itiraf etti," dedi Tom Perkins'e.

"Erkek kardeşine göre, Maddie Grande kızı barındırmak zorunda kalmış."

"Lütfen baba. Ona Maddie'yi rahat bırakmasını söyle." Penelope Perkins'in ceketini çekiştirirdi. Tek dizinin üzerine çöktü. Penelope babasının yanağını avuçladı ve gözlerinin içine gülümsedi. "Bunu benim için yapar mısın, baba?"

"Kadın Penelope'yi eve getirdi," diye hatırlattı Mary ona. "Dün gergin görünüyordu ve şimdi nedenini biliyorum. Elbette kızımızı geri getirerek büyük bir risk aldı ve ödülü reddetti. Tek istediğimiz bu değil miydi canım? Penelope'nin sağ salim eve dönmesini sağlamak?"

"Abbott'u Louisiana boyunca neşeli bir kovalamacaya sürükledi. Bana kalırsa, sonuçlarına katlanmadan kurtulmayı hak etmiyor," dedi Perkins.

"Belki de değil, ama hapse girmeyi hak etmiyor." "Lütfen, lütfen, baba?"

Perkins sonunda çocuğuna güven verici bir şekilde başını salladı ve ayağa kalktı.

Tom'a döndüğünde tüm ciddiyetiyle iç çekti.

"Bu kadının diğer çocuklar için bir tehdit oluşturduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bir annenin kalbi çocuğunu kaybetmeye dayanamaz." "Maddie beni eve getirdi."

"Size bir çocuğa kendi adını unutturabileceğini söyledi mi?"

"Abbott?"

"Hayır, efendim. Öyle olduğuna inanmıyorum."

Perkins Mary'ye baktı, o da başıyla onayladı. Penelope'yi kanepede kendisine katılmaya çağırdı. Penelope bu kez sessiz ama umutla gözleri fal taşı gibi açılmış Tom'u izledi.

"Bay Abbott, Maddie Grande kızımı sağ salim eve getirdi. Bizi ödül parasından mahrum bırakmaya çalışmadı, fidye de talep etmedi, ancak dilenmek, ödünç almak ya da çalmak zorunda kalsam bile her türlü miktarı öderdim."

Penelope ofladı. "Dilenmeme izin verilmiyorsa, baba, bu sadece lafın gelişi mi? Eğer paraya ihtiyacın olursa, dilenme konusunda gerçekten iyiyimdir."

Perkins odayı geçti ve Tom'un önünde durdu.

"Maddie Grande hakkında ne şimdi ne de gelecekte suç duyurusunda bulunmayacağım Bay Abbott. Bunu New Orleans polisine iletmenizi istiyorum. Köpekleri geri çağırın. İtirafta bulunan ikiz hakkında dava açılmasını sağlayacağım, bu sözüme dikkat edin." Perkins'in çenesinde bir kas seğirdi. "Yetkililere, bana neye mal olursa olsun, o adamın adam kaçırma suçundan cezasını çekmesini sağlayacağımı söylediğinizden emin olun."

"Yapacağım, efendim."

"Penelope'yi kaçıran kişinin parmaklıklar ardına gönderilmesine yardım ettiğinizi ve onu New Orleans'a güvenli bir şekilde geri götürdüğünüzü bildirmek için Pinkerton'la şahsen temasa geçeceğim."

"Teşekkür ederim, efendim." Tom, Penelope güvende olduğu ve dava trajediyle sonuçlanmadığı için rahatlamıştı. Perkins'in

ona hak ettiğinden çok daha fazla övgüde bulunuyordu ama itiraz etmekle vakit kaybedemezdi.

Şu anda aklında parasal ödül yoktu. Hâlâ Maddie'nin bir şekilde kendi özgürlüğünü kazanacak kadar kendini affettirdiği fikrini kabullenmeye çalışıyordu.

Mary Perkins ve Penelope'yi selamladı ve Peter Perkins'e veda etti. Perkins onun elini sıktı ve Tom'a tekrar teşekkür etti. Penelope ceketinin kolunu çekiştirdiğinde Tom kendini dışarı atıyordu.

"Sözünü tutacaksın, değil mi? Yoksa hala onun tutuklanmasını mı istiyorsun?"

"Onun tutuklanmasını hiç istemedim ama yasalara uymak zorundaydım."

"Onu ele vermediğimi bilmesini sağlar mısınız? Sırrımızı elimden geldiğince sakladım."

Başını salladı. "Onu bir daha görürsem yapacağım."

Maddie hâlâ istendiğini düşündüğü sürece saklanmaya devam edebilirdi.

"Onu tekrar göreceksin," diye güvence verdi Penelope. "Ne dersen de, ondan hoşlanıyorsun. Bence o da senden hoşlanıyor."

Birkaç yıl içinde Bayan Penelope Perkins'in babasından çok daha fazla erkeğin onun şarkılarıyla dans edeceğinden emin bir şekilde ayrıldı.

Tom düşüncelerini New Orleans'a ve Morgan'a durumu açıklamaya çevirdi. Maddie için yapılan özel av askıya alınacaktı. Eğer onu Grandes'e götüren dava olmasaydı

Megan Lane'i aramasıyla ilgili her şeyi unutup yoluna devam edebilirdi. Ama Terrance'ın söylediği bir şey dünden beri aklından çıkmıyordu.

"Sana neyde iyi olduğunu söyledi mi? Bir çocuğa kendi adını nasıl unutturabileceğini söyledi mi?"

Megan Lane'i sadece tanımakla kalmamış, onu sadık bir kabile üyesi haline getirmekte de parmağı olmuş olabilir.

Dışarıda Tom, meşe ağaçlarının bulunduğu sokakta son bir tur atmak için atına bindi. Adam kaçırma davası kapanmıştı ama kalbi sonuna kadar açıktı. Maddie'nin zengin güney toprağının rengindeki siyah saçlarını gördü. Ağaçların arasından hışırdayan esintide onun sesini duydu. Yüzüne vuran güneş ışığı ona gülümsemesinin sıcaklığını hatırlattı.

Onun korkup kaçtığını düşünmekten nefret ediyordu ama hayatta kalmak için kanundan kaçmaya alışmıştı. Özgür olduğunu, Terrance'ın itiraf ettiğini bilmesi gerekiyordu. Ne yapmış olursa olsun, hayatının geri kalanını kaçak olarak geçirmesini istemiyordu.

Ona haberleri vermek için kulübesine dönmesi uzun sürmezdi. Belki o zaman Dexter Grande'nin yanına aldığı çocuklar hakkında ne bildiğini öğrenebilirdi. Şanslıysa, çocukların eski kimliklerine dair bir kayıt olabilirdi.

Sadece bataklığa dönmüş olmasını umabilirdi.

Dönmediyse, bir sonraki adımda nereye bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 24

FMorgan rütbesi Penelope'nin evde olduğunu duyunca hem şaşırdı hem de rahatladı. Maddie'yi arama çalışmalarını durduracağına söz verdi.

ve suç duyurusunda bulunmak için Peter Perkins'le temasa geçecekti. Tom'un Alan Pinkerton'a bir rapor göndermekten ve verilen hizmetler için ödeme yapılmasını beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu.

Kirasını ödedi, yıkandı, saygın giysilerini giydi ve hızla mektuplarını okudu. Aciliyeti olan bir şey yoktu. Teksas'taki Laura Foster'dan kısa süre önce evlendiğini ve artık Bayan Brand McCormick olduğunu bildiren samimi bir mektup almıştı. Her geçen günün onu kız kardeşine götürebilecek bir ipucuna yaklaştırmasını umuyordu.

Maddie'yi tekrar bulup onunla işleri yoluna koyana kadar Laura'ya boş yere umut vermeyecekti. Ancak o zaman onu Maddie'ye götüren ipucunu **y a k a l a y a b i l i r d i**. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Eğer Maddie Megan Lane'i nerede bulacağını biliyorsa, neden ona söylemesin ki? Eğer o Megan Lane ise, neden itiraf etmedi? Sekreter masasına oturup eline kalemi aldı ve cevap verdi.

Sevgili Bayan McCormick,

Yeni evliliğiniz için tebrikler. Kız kardeşinizi aramak istemeden de olsa bir kaçırılma vakasını çözmeme yardımcı olmuş olabilir. Sonunda başarılı olacağıma dair umudumu koruyorum, ancak on yıllar sonra izler oldukça soğuk. Bildirecek yeni bir şeyim olduğunda sizinle tekrar irtibata geçeceğim.

O zamana kadar, naçizane hizmetkârınız olarak kalacağım,

Tom Abbott

Mektubu katladı ve sıcak mühür balmumuna baş harfinin yazılı olduğu pirinç bir damgayı dikkatlice bastı. Heybesine temiz bir gömlek koydu, gizli silahlarını kuşandı, bir şapka aldı ve iskelenin yakınındaki ahıra doğru yola çıktı. Orada atını ve nehrin aşağısına yaptıkları yolculuktan sonra kısırağın yerini alması için satın aldığı atı rahatça ahırda buldu.

Ahır sahibine ödemeyi yaptıktan sonra kasabadan ayrılmadan önce son bir işi kalmıştı. Yedek atının başında sokaklarda ilerlerken içgüdüleri ona Maddie'nin artık orada olmadığını söylüyordu. Devam etmeden önce bataklığa geri döneceğine dair önsezisinden başka dayanacak bir şeyi yoktu. Dedektiflik yaptığı yıllar boyunca öğrendiği bir şey varsa o da önsezilerini takip etmektir.

Tom, Jackson Meydanı'ndaki küçük bir dükkânın önünde durdu. Vitrinler kadınların sevdiği mobilyalar ve eşyalarla kaplıydı. Aradığı şeyi buldu ve yirmi dakika içinde yola koyuldu.

Maddie tempolu ve iç mekan . Anita'nın kabin ise ve Yaşlı kadın jambonun üzerine dökmek için turşu karışımını haşladı. Bir de

Pekmez ve yenibahar kokusu havayı tatlandırıyordu ama Maddie'nin iştahını açacak hiçbir şey yapmadı.

"Kaçmıyorum," diye ısrar etti yaşlı kadın. "Yapman gerekeni yapıyorsun, ama ben hiçbir şeyden suçlu değilim ve kalkıp tekrar hareket etmek için çok yaşıyım."

"Seni burada tek başına bırakamam, Anita. Benim yüzümden bu durumdasın. Bizi bir araya getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Maddie Anita'nın omzunda durdu ve dalgınca onun kaynayan malzemeleri karıştırmasını izledi. Langetree'den dönerken New Orleans'ı atlamış ve doğruca buraya gelmişti.

"Kısarak için sana borçluyum," diye ekledi Maddie. "Biraz para topladığımda -"

Anita onun sözünü kesti. "O yaşlı dırdırcının hiçbir değeri yoktu. Bunun için kendini üzme. Terrance dışarı çıkar ve gelip seni sorarsa, ona ne diyeyim?"

"Gerçek. Nereye gittiğimi bilmiyorum."

Anita onu ne söylemediğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"O çocuğu çocukluğundan beri tanırım. Artık ondan kurtulmanın zamanının geldiğine inanıyorum," dedi Anita.

"O bir erkek, Anita. Çocuk değil."

Onursuz bir adam. Dexter gibi bir adam. Son birkaç gündür bunu fark etmişti; dünyasının temeli olan kaya parçalanıp toz haline gelmişti. Gözleri yaşardı ve onları çabucak sildi ama Anita görmeden önce değil.

"Hayatına devam etmenin zamanı geldi Madeline. Rene ölmeden çok öncesinden beri dışarı çıkma arzunu görüyorum. Tüm kalp kırıklıklarını gömme ve hala yeterince gençken kendine yeni bir hayat kurma zamanı geldi, çocuğum."

"Sence yapabilir miyim?" Maddie fısıldadı. "Gerçekten baştan başlayabileceğimi düşünüyor musun?"

"Yapabileceğini biliyorum. İçten içe sen de biliyorsun. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Maddie bir saat boyunca Anita'yı gitmeye ikna etmeye çalıştı ama nafile. Ne kadar oyalanırsa keşfedilme riskinin o kadar artacağını biliyordu. Anita onu iskeleye kadar götürdü.

Anita, "Clifford kulübesi terk edilmiş - en azından ben öyle duydum," dedi. "Bataklığın dört mil kadar yukarısında. Akşam olmadan orada olabilir, toprağa girebilir ve birkaç gün saklanabilirsin. Artık kız güvende olduğuna göre, polisin seni aramaktan vazgeçeceğine bahse girerim. Terrance ellerinde. Bu onları bir süre oyalar."

"Terrance kaçırma olayını asla itiraf etmeyecek ve Tom Abbott da asla pes etmeyecek. Eğer Penelope'nin sözü yeterli olmazsa, Terrance'ı adam kaçırmakla suçlamak için bana ihtiyacı olacak."

Onu aklından çıkarmaya çalışsa da unutulması imkânsızdı ve onu aramaktan vazgeçeceğine inanması da bir o kadar imkânsızdı. Onur duygusu buna izin vermezdi. Ne kadar uzun sürerse sürsün, onu parmaklıklar ardında görecekti.

Hapsedilme korkusundan kurtulamadığı gibi onu da unutamıyordu.

BÖLÜM 25

HMaddie kulübenin ortasında durdu ve masanın üzerine yığıldığı eşyaları inceledi - bir yığın zaten yarıdan fazlasını itlaf etmişti. Geriye pek bir şey kalmamıştı. Küçük bir torba pirinç ve bir kırmızı fasulye. Deri yüzme bıçağı, bir halat ve biraz ip. İki kutu saçma. Yağ derisi. Üç çift çorap. Solmuş bir güneş bonesi ve en az bir beden küçük ama sıcak tutan koyu gri bir kazak. Lawrence'ın yün ceketlerinden birini ve havanın değişme ihtimaline karşı bir çift uzun donunu katlamıştı.

Parası yoktu, hayatı boyunca edindiği beceriler dışında değerli hiçbir şeye sahip değildi. Kaçışını gerçekleştirir ve başka bir yere yerleşirse, Dexter'ın ona öğrettiği numaraları kullanmayacağına yemin etti. En iyi ihtimalle sınırlı olan avcılık ve tuzak kurma uzmanlığına ve ev idaresi becerilerine güvenmek zorunda kalacaktı. Kulübenin etrafına baktığında, bunun acınacak bir teminat olduğunu düşündü.

Pencereden dışarı baktı. Uzun gölgeler öğleden sonranın akıp gittiği konusunda onu uyarıyordu. Karanlık çökmeden yola çıkmak istiyorsa acele etmeliydi. Yetersiz eşyalarını tekrar gözden geçirirken, kendine şimdiye kadar şanslı olduğunu hatırlattı, ama yapamadı

şansının sonsuza dek sürmesine bağlıydı. Umarım çok fazla oyalanmamıştır.

Giysi yığısıyla birlikte dışarı çıkıp onları kayığa yükledi.

Daha fazlasını almak için içeri girdi, ön kapıyı kapattı ve arkasını döndüğünde Abbott'un elinde büyük bir kutuyla arka kapıda durduğunu görünce nefesi kesildi. Eli kalbine gitti.

"Sen!"

Çılgınca odayı taradı. Tüfeği Tom'un ulaşabileceği bir yerde, duvara dayalı duruyordu. İkisi de aynı anda gördü.

Omuzları çöktü. Kulübenin diğer ucundan ona baktı. İkisi de aynı anda konuştu.

"Geleceğini biliyordum," dedi.

"Çoktan gitmişsindir diye düşünmüştüm." Masaya baktı. "Gitmek için hazırlanıyorsun."

Başını salladı. Artık kaçmak yok.

Odaya girdi, tüfeği görmezden geldi ve kutuyu uzattı. Kadın kabul etmeden önce tereddüt etti ve sonra kutuyu masanın üzerine koydu.

"Aç şunu," dedi adam. "Bu senin için."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Onun bakışlarında kendini kaybetmekten korkarak gözlerini kaçırmaya çalıştı ama sonunda onun dudaklarına odaklandı.

"Bu bir hediye."

"Anahtar olmadığı sürece hapiste pek işime yaramaz," dedi usulca.

"Hapse girmeyeceksin, Maddie."

"Gitmeme izin verecek misin?"

"Terrance itiraf etti. Penelope'yi saklaman için seni zorladığını söyledi. Onu kendi rızanla geri getirdiğine göre, temize çıktın."

Bacaklarının tutmayacağından korkarak bir sandalye aradı. Tom aniden yanında belirdi. Şapkasını masanın üzerine fırlattı, bir sandalye çekti ve onun rahatça oturmasına yardım etti.

"İstenmiyor muyum?"

Gülümsedi. "Bayan Penelope Perkins'in ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorsun. Senin davanı savundu. Şansınıza, babasını parmağında oynatıyor."

Maddie parmaklarını kucağında birbirine dolamış, artık kaçmak için bir neden olmadığına inanmaya çalışıyordu. Biri hariç.

"Terrance'a ne olacak?"

"Birkaç hafta içinde bir duruşma olacak. Bir polisi vurdu ve bir çocuğu kaçırdı. Yıllarca özgür kalacağından şüpheliyim."

"Yıllar," diye fısıldadı. "Emin misin?"

"Lawrence'ı vurdu. Bunun kazara olup olmadığını asla bilemeyeceğiz."

Çoktan oturmuş olduğuna şükrederek başını salladı. "Lawrence'ı o mu vurdu? Daha önce hiç böyle dememiştin."

Tom omuz silkti. "Başa çıkacak yeterince işin olduğunu düşündüm."

"Bugünlerde pek çok adam serbest bırakılıyor." New Orleans yozlaşmış hukuk sistemiyle ünlüydü. Bu Dexter'ın her zaman

saydı. "Ne yaparlarsa yapsınlar."

"Endişelenmeyi bırak. Bay Perkins bir Yankee olabilir, ama arkasında büyük bir servet ve güç var. Terrance'ın yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacaktır."

Burada başladığı hayatı bu kez yalnız yaşayabilirdi. Anita'ya yakın kalabilir, kadın yaşlandıkça ona yardım edebilirdi.

Ya da tuzak kurup avlanabilir ve vicdanı rahat bir şekilde ayrılmak için yeterince para biriktirebilirdi. Kimsenin kim ya da ne olduğunu bilmediği bir yerde yeniden başlayabilirdi. Seçim ona aitti.

O sessizce oturup düşünürken, Tom onun yanına uzandı, kutuyu aldı ve kucağına koydu. "Aç şunu," diye ısrar etti.

Etrafındaki ince kordon parçasını çözmeden önce merakla ona baktı. Kapağı kaldırdığında, excelsior'un derinliklerine yerleştirilmiş ince işçilikli bir kandil gördü. Yivli ve dekoratif cam boncuklarla çevrili baca, kandil çanağının yanına yerleştirilmişti.

"Çok güzel," dedi usulca. Lamba parçalarını çıkarıp masanın üzerine koyarken adam kutuyu onun için tuttu. "Burası için fazla güzel."

O kadar yakındı ki, kutuyu yere koymak için ona doğru uzanırken kolu omzuna değdi. Tom onun gözlerinin içine bakarken saniyeler sessizlik içinde geçti.

"Bu odadaki en güzel şey sensin Maddie."

Kız bir şey söyleyemeden, adam dizlerinin üzerine çöktü ve kızın ellerini avuçlarının içine aldı. Kızın ellerini çekmesi imkânsızdı.

gözlerinin karanlık derinliklerine baktı.

"Yalnız olduğuma, hayatımda bir kadına yer olmadığına inanıyordum ama korkarım sana aşık oluyorum Maddie Grande."

O öğleden sonra ikinci kez gözleri doldu. Öfkeyle gözlerini kırptırdı ve onları silmek için elini çekti.

"Beni tanımıyorsun," dedi. "Kim olduğumu, neler yaptığımı bildiğini sanıyorsun ama bunların yarısını bile bilmiyorsun."

"İki çocuğunuzu kaybettiğinizi biliyorum -"

"Kocam New Orleans'ta bir ara sokakta çalıntı bir saat yüzünden bıçaklandı."

Onun bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce bir an tavana baktı.

"Altın bir *saat* yüzünden öldü. Louie bir hırsızdı. Tıpkı benim gibi. Tıpkı hepimiz gibi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Oğlumuzla çok gurur duyuyorduk, Rene." İnançsızlıkla başını salladı. "Gurur duyuyorduk çünkü hırsızlık konusunda çok becerikliydi. Beş yaşına geldiğinde Louie'nin izinden gidiyordu -"

"Dur." Tom parmak uçlarını kızın dudaklarına bastırdı, sonra parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi. "Geçmişin umurunda değil."

"Yapmalısın," diye itiraz etti. "Sen bir Pinkerton'sın. Onurlu bir adamsın. Benim gibi hırsızların ve canilerin izini süren ve onları parmaklıklar ardına tıkan bir adamsın ve ben -"

"Sen hayatta ikinci bir şansı hak eden bir kadınsın. Yeniden sevmeyi ve seilmeyi hak ediyorsun."

"Dün beni polise ihbar edecektin."

"Görevimi yapmak zorundaydım. Bu beni öldürmediği anlamına gelmiyor. Şimdi yeniden başlamakta özgürsün ve olduğunu bildiğim şefkatli, besleyici kadın olabilirsin."

Kızın nutku tutulmuştu. O sadece şüphe edebilirken, o ona inanmıştı. Onun içinde iyilik olduğuna inanıyordu. Betsy'yi ve onun güçlü inancını düşündü. Penelope'nin söylediklerini hatırladı.

"Herkesin içinde iyilik olduğunu mu düşünüyorsun Tom?"

Bir an düşündü, onun gözlerini aradı. Kendi gözlerindeki ışık söndü. Başını hayır anlamında salladı.

"Dünyada herkesin içinde iyilik olduğuna inanamayacak kadar çok kötülük gördüm ama-"

"Katılıyorum. İşte bu yüzden bu çılgınlık. Birbirimizden etkilendiğimizi inkar etmeyeceğim ama sen beni gerçekten sevmiyorsun. Olmamı istediğin kadını seviyorsun. Ya ben sadece bir hırsız ve yalancı olacaksam?" Ellerine baktı. "Sen onurlu bir adamsın," diye fısıldadı. "Bende hiç yok."

Ayağa kalktı, başka bir sandalye çekti ve onun yanına oturdu. Açık arka kapıdan dışarı baktı. Gece hızla yaklaşıyordu.

"Gitmelisin," dedi ona.

"O kadar kolay pes etmeyeceğim," dedi.

"İnanın bana, bunu biliyorum."

"Perkins'in ödülünü neden reddettiniz?"

"Bayan Perkins'in yüzünü gördüğüm ana kadar o parayı istiyordum."

"Bence Penelope'yi eve götürdünüz çünkü onu önemsiyordunuz ve annesinin acı çektiğini biliyordunuz."

Titremesini engellemek için alt dudağını ısırıldı. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yetiştirilme tarzına bir şey yapamazsın Madeline."

Geçmiş onu rahatsız etmek için ayağa kalkarken yüzünü aradı. Hareket etme ihtiyacı duyarak ayağa kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı. Kızarmıştı ve belli ki biraz da kızgındı, adamın aralarındaki mesafeyi kapattığını duydu. Yüzünü ellerine gömmeye çalıştığında, adam bileklerini tuttu. Kadın geri çekilmek için mücadele etti ama adam bırakmadı.

"Bana bak Maddie," dedi usulca. "Her ne olduysan, o adam seni her ne olmaya zorladıysa, bu senin suçun değil."

Depoyu tekrar görmek her şeyi geri getirmiş ve çirkin gerçek dışında her şeyi ortadan kaldırmıştı. Dexter, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir çocuk kabilesi yaratmış ve onları bir aile haline getirmiş saygıdeğer bir baba değil, tanrıçılık oynayan kalpsiz bir canavardı.

"Ben de ondan daha iyi değilim."

"Savunmasız çocukları avladı -"

"Ve ona yardım ettim." Bu kez gözlerini kaçırmaya ya da utancını gizlemeye çalışmadı. Bu adam onu sevdiğini sanıyordu. Tüm karanlık gerçek ortaya çıktığında sevmeyeceği kesindi.

"Şimdi bana yardım ederek yaptıklarını telafi et. Yirmi üç yıl önce çocukken kabileye alınmış olabilecek bir kadını arıyorum."

Durakladı. "Şehirde bir misyonerle tanışmışsın. Eskiden adı Betsy'ydi -"

"Bayan Henson."

Başını salladı. "Bir zamanlar çok yakındık, kardeş gibiydik. Penelope yanımdayken onu gördüm. Bana bir Pinkerton'ın onu sorguladığını söyledi."

"Kaçırılma olayından haberim olmadan önce onunla konuşmuştum. İkizlerden bahsetmişti. Onun verdiği bilgileri polisin bildikleriyle birleştirdim. İkizlerin izini sürmek beni sana ve Anita'ya götürdü. Bence hem sen hem de bu Elizabeth ya da Betsy, kabile üyeleri hakkında söylediğinizden daha fazlasını biliyorsunuz. Şu anda önemli olan Maddie, ailelerin yeniden bir araya gelmesi."

Bu fikre güldü. "Yeniden birleşmek mi? Şimdi bizi kim ister ki?"

"Şaşırabilirsiniz. Dexter çocukların doğum isimlerinin ya da nereden geldiklerinin bir listesini tuttu mu?"

"Tabii ki hayır." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "En azından benim bildiğim kadarıyla. Sahip olduğu her şey çoktan yok oldu. Bir sürü

eski depoda hiçbir şey yoktu. Öyle bir hale getirdik ki çocuklar kendi isimlerini bile bilmiyorlardı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu yapılabilir. Betsy yaptı ve ben Dexter'ın gözdesi olduğum için bana onun kabileye getirdiği çocukları nasıl 'değiştireceğimi' öğretti."

"Ne demek 'değişmek'?"

Gözlerini kapattı. Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı.

"Dexter kabileye ne zaman küçük bir çocuk getirse, onu bizden birine 'dönüştürmek' bana ve Betsy'ye düşüyordu." Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Onları dolaplara koyduk, kilitledik. Onları haftalarca karanlıkta tuttuk, çok az yiyecek ve su verdik. Onları peşlerinde kötü adamlar olduğuna, ailelerini öldüren adamlar olduğuna ikna ettik."

"Bütün o çocukları Dexter mı kaçırdı?"

"Hayır. Hepsi değil. Bazılarının aileleri tarafından kendisine verildiğini söyledi, onlara bakamayacak kadar fakir, çok aç insanlar. Bazıları sokaklarda yaşayan yetimlerdi ve bize geldiler. Onları değiştirmemize gerek yoktu. Sadece Dexter'ın eve getirdiği küçükler vardı."

"Biri seni değiştirdi mi?"

Bu fikir iğrenç ve dehşet vericiydi. Bir zamanlar gerçek bir aileye ait olabileceğini düşünmek bile kalbini kırıyordu. Bu aynı zamanda tüm hayatının Dexter'ın yalanları üzerine kurulu olduğu anlamına geliyordu.

"Ben değişmedim. Annem ve babam sarı hummadan öldüklerinde Dexter'ın arkadaşlarıymış. Ondan beni büyütmesini istemişler."

"Onları hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Kaç yaşındaydın?"

"Emin değilim. Belki üç."

"şimdi kaç yaşındasın?"

"Ben... Emin değilim. Yirmi altı, sanırım."

"Değiştirilmediğinden emin misin?"

"Evet. Betsy bana gerçeği söylerdi; o zaman olmasa bile geçen gece onu gördüğümde söylerdi. O benim en yakın arkadaşımıdı."

"Peki ya ikizler?"

"Ben Terrance'ı değiştirdim. O Lawrence'ı değiştirdi."

"Gerçek isimlerini hatırlıyor musun? Değiştirilmeden önceki isimlerini?" Adamın sesindeki tiksintiyi duydu. İnansızlığı.

"Hayır."

"Madeline senin gerçek adın mı? Soyadın neydi?"

"Kes şunu, Tom! Birini sorgularken böyle mi yapıyorsun? Dönüp durmak mı? Onları bir yalanın içinde mi yakalamaya çalışıyorsun? Tabii ki benim adım." Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama Tom onu odanın diğer ucuna kadar takip etti.

Sesini alçalttı. "O kayıp çocukların aileleri onlara ne olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Ama kaçırılmadılar." İtiraz ederken bile tam olarak emin olamayacağını fark etti. Dexter'ın ona söylediklerini papağan gibi tekrarlamaya alışmıştı. Artık gerçeği asla öğrenemeyecekti.

İtiraz edemedi kendini Tom'un kucağında buldu. Hızlı ve yumuşak hareket etmişti. Mücadele etmeye hazırlanıyordu, bunu hissedebiliyordu ama kızın tüm mücadelesi bitmişti.

Onun karşısında eridi ve başını omzuna yaslayacak kadar ileri gitti. Keşke hayat onun sunduğu sevgiye evet demek kadar kolay olsaydı, yeni yarınlara inanmak kadar basit olsaydı.

İç çekti ve gözlerini kapattı. Adamın omzu ceketinin kumaşı altında sıcak ve sertti. Yanağını ona sürttü, onun temiz ve baharatlı kokusunu içine çekti. Adam onun sırtını okşadı, parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Sessizliği bir hediye idi. Kucaklaması bir teselli ve baştan çıkarıcıydı.

Tom Abbott'un sevgisini hak etmiyordu. Onu asla hak etmeyecekti.

Maddie derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. Onun gözlerinin derinliklerine baktı, alnındaki gevrek kıvrıma dokundu. Nefesini tuttu, başına gelecekleri biliyordu.

Yakınına eğildi ve onu öptü. Önce yumuşakça, nazıkçe ve sonra kendisinininkiyle eşleşen bir yoğunlukla. O da onu öptü.

Bunun bir veda olduğunu ve onu bir daha asla öpemeyeceğini biliyordu. Sonra geri çekildi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, acısına karşı küçük bir teselli.

"Lütfen şimdi git," diye fısıldadı.

"Ama Maddie-"

Onun gözlerindeki şaşkınlığı gördü ve öpücük için üzüldü. Uzun listesine ekleyeceği bencilce bir günah daha vardı.

"Git. Sadece kendine işkence ediyorsun."

Masanın üzerine yığılmış eşyalarına baktı. "Hâlâ gidiyor musun?"

"Bilmiyorum." Burada kalamayacağını biliyordu. Adam onun peşini bırakmayacak ve kalbini kazanmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti.

"Sanırım artık istediğimi yapabileceğim bir hayatım var."

"Seni tekrar bulacağımı biliyorsun Maddie. Nereye kaçarsan kaç. İnsanları bulmak benim işim ve bu konuda

iyiyim." "Lütfen. Sadece git ve beni rahat

bırak."

Kararlılığımı kaybetmeden önce. Kalman için sana yalvarmadan önce.

Adam topuklarının üzerinde dönüp masaya doğru yürürken ve şapkasını alırken kızgın olduğunu görebiliyordu. Ona veda etmeden çıkıp gitti.

Maddie masanın yanına gitti. Yeni lambanın cam bacasına uzanmaya başladı ama elleri güvenemeyeceği kadar titriyordu ve bu yüzden onu orada bıraktı. Tom Abbott sadece Dexter'ı ve Maddie'nin geçmişini bilmekle kalmıyordu, artık Maddie'nin en karanlık sırrını da biliyordu.

neler yapabileceğini. Kabilenin dışında kimse "değişim "den haberdar değildi.

Ona karşı beslediğini düşündüğü her türlü aşk fikri, kızın ona söylediklerini düşünme fırsatı bulduğunda kısa sürede yok olacaktı.

Kırılmış bir halde bir sandalyeye çöktü ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

BÖLÜM 26

AKızgın olduğu kadar kafası da karışık olan Tom, eğer aşık olmanın sonucu **b u y s a**, hiç aşık olmadığı için şanslı olduğuna karar verdi.

daha önce. Şimdiye kadar evliliğin söz konusu olmadığına kendini ikna etmişti. İşini seviyordu ve hayatında evliliğe ve bir aileye yer olmadığını düşünüyordu. Maddie bütün bunları değiştirmişti. Hayatından çıkıp gitmesini istemeden önce öpüşmelerinin ardındaki tutkuyu inkâr etmek mümkün değildi. Ama acıyı da inkâr edemezdi.

Atının yanında durdu, dışarı çıktığı için kendine, onu geri çevirdiği için kadına öfkeliydi. Doğru şeyi yapmaktan bıkmıştı. Dexter'ın adına yaptığı şey yüzünden acı çektiğini görünce kendini teselli edecek kelimeler ararken buldu ama hiçbir şey acısının derinliğini ifade edemezdi. Bu kadar çok masum çocuğun onunla birlikte acı çekmiş olması anlaşılmazdı.

Maddie'yi böylesine çaresizlik içinde görmek, adaleti kanun ve onur yoluyla aradığını unutmasını kolaylaştırdı. Şu anda sadece Dexter Grande'nin ulaşamayacağı bir yerde olduğu için şükreliyordu.

Alacakaranlık çökmüştü, ancak bu ilkel dünyada, yemyeşil, iç içe geçmiş dalların arasından sadece çok az güneş ışığı süzülüyordu.

Ağaç tepelerinde gece ile gündüz arasında çok az fark vardı. Dönüp kulübenin karanlık iç kısmına baktı ve orada tek başına oturan kadını düşündü.

Onun kendi geçmişini hatırlamadığını duyduğunda şok olmuştu. Grande ona değişmediğine dair güvence verdiği için "değişmediği" fikrine hâlâ sinsice sarılıyordu ama Tom onun da diğerleri gibi kurban edildiğinden şüpheleniyordu. Ailesinin Maddie'yi kendisine emanet ettiğini iddia etmek, çocuk koleksiyonu yapan bir adam için çok uygun bir hikâyeydi. Hangi şefkatli anne baba çocuklarını bilerek usta bir hırsıza ve güven adamına teslim ederdi?

Eğer Dexter ona yalan söylediyse, o kimdi? Nereden gelmişti? Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu ama daha genç ya da yaşlı olabilirdi. Megan Lane şimdi otuz iki yaşında olmalıydı. Ya Maddie başından beri aradığı kadınsa?

İmkansız diye düşündü. Çılgınca. Ama ya öyle olsaydı?

Şüphesiz hayatta daha garip tesadüfler de vardı.

Sis sudan içeri süzülürken, kendini dikkatli olması konusunda uyardı. Teksas'taki Laura McCormick'i ve Maddie'yi düşündü. Ve kendini. Pek çok kalbi kırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı - ama Maddie'nin Megan Lane olduğu ortaya çıkarsa, sadece kız kardeşleri yeniden bir araya getirmekle kalmayacak, Maddie'ye gerçekte kim olduğunu bilmenin yanı sıra bir aile ve yeni bir başlangıç hediye etmiş olacaktı.

Küçük bir alevin parlamışını ve ardından Maddie'nin kulübesini dolduran sarı lamba ışığını izledi. Silueti kulübenin önünden geçti.

Pencere. Ses çıkarmadan açık kapıya geri döndü. İçeride Maddie masaya bir fincan taşıyordu. Onu duymamıştı, henüz görmemişti.

"Megan?" Sesi odanın içinde yankılandı.

Kadının dönüp ona tekrar gitmesini söylemesini bekliyordu. Fincanı düşürmesini beklemiyordu. Kırıldı ve yere kahve döküldü. Yüzündeki renk çekildi ve tebeşir gibi soldu. Kızarmış ve şişmiş gözlerle ona baktı.

"Az önce ne dedin sen?" Şiddetle titriyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Odadan geçerken onu dikkatle izledi.

"Megan."

Sanki ona tokat atmış gibi tekrar irkildi. Odanın karşısına geçti, kolunu tuttu.

"Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"O zaman neden titriyorsun?"

"Beni korkuttun. Bu yeterli değil mi?" Kadın itti, bulaşık bezi almaya gitti. Fincandan kalanları aldı.

"Daha fazlası var."

"Bu sadece bir isim." Başını salladı ve kahve birikintisini temizlemek için diz çöktü.

Bitirdiğinde, adam uzandı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın kendi isteğiyle geldi, ona karşı koyamayacak kadar perişan haldeydi. Adam onun saçlarını düzeltti.

alnını geri çekip yüzünü lamba ışığına doğru eğdi. Kaşları mükemmel bir şekilde birbirine uymuş, eşit bir şekilde kavislenmişti.

"Bırak beni," diye fısıldadı.

O da bıraktı. Kadın dışarı çıktı.

Sis suya sarılmıştı ama onun kazıklara çarpan hafif şırıltısını susturamıyordu. Gece havası serin ve nemliydi. Maddie eğri rıhtımın en ucunda durup sisin içine bakarken kendini kucakladı.

Tom onun arkasından yürüdü, onu kucağına çekmek istedi ama buna cesaret edemedi.

Aniden suya sırtını dönerek onu şaşırttı. Şimdi yüz yüze, birbirlerinden birkaç santim uzaktaydılar.

"Megan kim?"

İmkansız, diye düşündü.

Belki de onun için yeni bir hayatın kapısının anahtarını elinde tutuyordu, onu kendisinden çok uzaklara götürecek bir hayatın.

"Tom? Kim o?"

"Hiçbir fikrin yok mu?" Sesini bulmuştu ama cesaretini bulamamıştı.

"Evet. Korkarım kâbusumdaki kız o," diye fısıldadı. "Değiştirdiğim çocuklardan biri. Başka neden bu ismin beni bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum."

Ellerini kızın kollarında gezdirdi, sağ elini tuttu ve onu ön kapının dışındaki alçak bir banka götürdü. Kadın oturdu ve kulübenin duvarına yaslandı.

Onay almak istercesine, "Bana kâbusundan bahset" dedi. Bir tereddütten sonra derin bir nefes aldı. Sesi uzak bir tona büründü. o konuşurken kaliteden uzaklaştı.

"Her zaman yeniden bir çocuğum, koşuyorum, her zaman New Orleans sokaklarında koşuyorum, başka bir küçük kıza yetişmeye çalışıyorum. Beni peşinden sürüklüyor, elimi bırakmayı reddediyor." Durakladı, gözlerini kapattı ama sadece bir saniyeliğine. "Yanımızda bir adam var, uzun boylu bir adam. -"

"Dexter."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle başka biri. Yüzünü hiç görmedim. Uzun boylu ve çok daha zayıf, bir korkuluk gibi. Sırtı bize dönük. Acelesi var, onu sürüklüyor. O da beni çekiştiriyor. Üçlü bir zincir oluşturuyoruz. Kurtulamıyorum."

Anlattıklarının acı verici olduğunu görebiliyordu ama kadın devam etti.

"Gitmeme izin vermiyor. Bir keresinde Dexter'a kabusu sordum, bana yalan s ö y l e d i ğ i n d e n ve diğerleri gibi değiştirildiğimden korktum ama öyle olmadığımı yemin etti. Küçükken pazar tezgahlarında kaybolduğumu ve Betsy için çılgılık attığımı söyledi. Tüm kâbusun bu olduğunu söyledi.

- O gün yaşadığım dehşetin bir anısı."

"Rüyandaki kız neye benziyor?"

Maddie kaşlarını çattı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Hiç yüzü yok. Bana döndüğünde *yüzü yok*, Tom. Korkunç olan da bu. Yüzünün olması gereken yerde *hiçbir şey* yok."

"Megan Lane ismi -"

"Bu onun adı mı? Yüzsüz kızın adı mı?" Kâbuslarına bir son verebileceğinden umutlu olduğu kadar dehşete düşmüş görünüyordu. "Kim o kız?"

Onu tanıdığından beri hiçbir zaman bu kadar kırılgan olmamıştı. Hayatının parçalarını bir araya getirecek, onu bir bütün haline getirecek bilgiye sahip olabilirdi. Ama gerçek onu alıp götürecekken bunu ona söyleyecek cesareti var mıydı?

Onu sevdiği için yapabileceği tek bir seçim vardı. "Tepkine bakılırsa, sanırım sensin Maddie. Bence *senin* adı gerçekten Megan Lane."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı. "Ben Madeline'im. Madeline Grande."

"Adın Madeline olabilir ama Grande değil. Düşün, Maddie. Ailen seni Dexter'a verseydi, bir zamanlar Grande'den başka bir adın olurdu."

"Hepimizin adı Grande olarak değiştirildi."

"Dexter'ın aileniz hakkında yalan söylemiş olması çok muhtemel." Derin bir nefes aldı ve Laura Foster McCormick'in yirmi yılı aşkın süredir görmediği kız kardeşini arayışını anlattı.

"Laura'nın adı o zamanlar Lovie Lane'di. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Maddie'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bunu daha önce hiç duymamıştım ama ..." Ellerini tuttu, sıkıca sarıldı. "Sanki içim dışım parçalanıyormuş gibi hissediyorum."

Korkusu aşikârdı. Artık onun acı çekmesini izleyemeyeceği için onu kollarına aldı ve nazikçe salladı, fısıltılar ve şakağına kondurduğu öpücüklerle onu susturdu. İçinde bulunduğu durumda, ne yaptığıнын farkında olduğundan bile şüpheliydi, yoksa buna asla izin v e r m e z d i .

MAddie kucaklamanın sıcaklığının, Tom'un onu saran güçlü kollarının ve dudaklarının rahatlığının f a r k ı n d a y d ı .

Teni. Her bir öpücüğü şefkat ve özenle yerleştirdi.

Başka biri olsa bile, artık ne fark ederdi ki? Hangi akraba onu sahiplenmek isterdi ki? Çok uzun zamandır Maddie Grande'ydi. Ruhu lekelenmişti. Onun sevgisine layık değildi.

Tom'un dudakları kadının şakağına yaklaşıyordu. Fısıldadı, "Dexter'ın kendine güvenen bir adam, usta bir manipülatör olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Onu hiç yalan söylerken yakalamadın mı?"

Hüzün, bataklık boyunca yavaşça süzülen sis gibi kalbini doldurdu. Hüzün ve aşağılanma onun eseri değildi.

"Dexter öldükten sonra Anita bana evliliğimin sahte olduğunu söyledi. Dexter değiştiğimi, ayrılmak istediğimi hissetmişti, bu yüzden Louie'yi kabileye getirdi. Planladığı gibi, Louie ve ben birbirimize aşık olduk. Bizi evlendirme gücüne sahip olduğunu iddia ettiğinde ona inandık. Çok gururluydu. Kabilesinde evlenen ilk kişi biz olacaktık. Ancak Dexter öldükten sonra yasal olarak evlilik töreni yapma hakkı olmadığını öğrendim. Biz artık

kendimizden daha çocuktuk. Başka türlüünü nasıl bilebilirdik ki? Hayatlarımızın kontrolü tamamen ondaydı. Bize söylediği her şeye inandık."

Dexter onları karı koca ilan ettiğinde Anita'nın ne kadar öfkelenildiğini hatırlıyordu. Anita gerçeği biliyordu. Hepsi bir sahtekârlıktı. Ama Maddie bu güzel yalana inanmak istiyordu, ne de olsa bu onun düğün günüydü.

"Çocuklarım gayrimeşruydı," diye iç geçirdi. "En azından Louie hiç bilmiyordu." Bu, zaten taşıdığı yüke eklenen bir başka utançtı.

İlk şoku geçtikten sonra başını kaldırıp Tom'un gözleriyle karşılaşacak gücü buldu. Gecenin karanlığından daha fazla gölgelenmişlerdi. Orada endişe ve derin bir kaygı vardı.

Daha dik oturdu ama adamın kucağından çekilmedi.

"Eğer tüm bunlar beni burada tutmak için uydurduğunuz bir hikayeyse..." "Megan Lane'i arıyordum.

Kaçırılma. Elizabeth Henson bana Anita Russo ile konuşmamı söyledi. Bu

kaçırma olayı olmasaydı bile eninde sonunda sizi sorgulamama neden olacaktı."

Adamın kolu hâlâ kadının omuzlarındaydı. Duvara yaslandı, kollarını belinde kavuşturdu ve gözlerini karanlığa dikti. Sis dağılmıştı. Tepelerinde gökyüzü

yıldızlarla dolu. Uzakta bir kurbağa vırakladı. Sonra gürültülü bir şırıltı geldi ve ses kesildi.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, biliyorsun," dedi. "Laura Foster McCormick."

"Laura McCormick." Bu isim aklına hiçbir yüz getirmedi. "Neye benziyor?"

"Yıllar önce, savaş sırasında tanıştık. Teksas'a taşınmadan çok önce. Güzel bir kadındı. Sarışın. Mavi gözlü. Biraz arkadaşın misyonere benziyor."

"Benim gibi değil."

"Megan'ı kahverengi saçlı, kahverengimsi gözlü ve açık tenli olarak tanımlıyor. Ailesi İrlandalıymış. Bu New Orleans'taki bir milyon kadından birini tarif ediyor." Durakladı. "Bence Teksas'a gidip onunla tanışmalısın. Belki o seni teşhis edebilir."

Teksas'a. Bu fikir ürkütücüydü, delilikten bahsetmiyorum bile. "Teksas'a gidecek param yok."

"Seni götüreceğim,
elbette." "Bunu yapmana
izin veremem."

"Bayan McCormick masrafları karşılayacak. Umarım sizi gördüğünde tüm şüpheleri ortadan kaldırabilir."

"Boşuna çabalıyorsun, Tom. Olduğumdan daha fazlası olmamı istiyorsun. Beni Megan Lane'e dönüştürmek en uygun yol."

Başını salladı ve onun elini tuttu.

"İnan bana Maddie, bir yanım senin Megan Lane olmamanı umuyor, çünkü bu sana bir fırsatlar dünyasının kapılarını açar. Bir ailen olacak ve eğer Laura'yı tanırıysam, bir evin de olacak. Buradan kilometrelerce uzakta bir ev."

Bir ihtimal olduğunu düşünmek bile delilikti ama yine de ya Teksas'taki kadın kâbusundaki meçhul kız çıkarsa? Bir zamanlar *"Sana göz kulak olacağım."* diye söz veren kız. *Ne olursa olsun."*

Ya o kız bunca yıldır onu arıyorsa?

"Eğer o benim kız kardeşimse, kesinlikle benim gibi birini hayatında istemeyecektir."

"Neden ona kararını vermesi için bir şans vermiyorsunuz?"

Maddie bu gece hiç uyuyamayacağını biliyordu. Tam o sırada Tom'un midesi guruldadı.

"Özür dilerim," diye özür diledi.

Bu Maddie'nin onun elini bırakması için iyi bir bahane oldu. Ayakta duracak gücü olduğunu fark edince şaşırdı.

"Açlıktan ölüyor olmalısın. Biraz şalgamlı turtam var."

"Seni söndürmek istemem ama yemek yiyorsan biraz alayım."

Başını iki yana salladı. "Aç değilim ama boşa gitmesine izin vermeyelim. Ayrıca bana verdiğin o güzel lambanın ışığında da yiyebilirsin."

Tom onu içeri kadar takip etti, ikisi de az önce ona söylediği her şeyi düşünüyordu, ikisi de henüz tekrar konuşmak istemiyordu. Çekti

Maddie onun yardım teklifini reddettikten sonra bir sandalye çekip oturdu. Kocaman bir dilim kalın kabuklu şalgamlı turta hazırladı.

Bir lokma bile yemedi ama yakınlarda oturup izlemekle yetindi. İkisi de pek konuşmuyordu ama konuşulmayan sözleri havada asılı kalıyordu.

"Geç oluyor." Sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Artık gitmen için çok geç."

Gözleri buluştu ve tutuştu. Yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Sakıncası yoksa yine kulübede yatacağım," diye teklif etti.

Rahatlamış bir şekilde başıyla onayladı ve ikizlerin karyolalarından birinden birkaç battaniye ve yastık almaya gitti. Onu kapıya kadar geçirdi ve bohçayı ona uzattı. Gece serin ama kuruydu.

Bir erkeğin dokunuşunu, bir erkeğin ellerini üzerinde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Louie öldüğünden beri ilk kez baştan çıkmıştı. Ama Tom bir görev ve onur adamıydı ve o... Artık kim ya da ne olduğundan emin değildi.

"Bu gece söylediğim her şeyi düşün," diye ısrar etti tekrar kapının eşiğinde dururken.

"Sanki başka bir şey düşünecekmişim gibi." Neredeyse gülümsüyordu.

"Yarın Teksas'a gitmek için planlar yapacağız, ama sadece sen istersen."

Maddie onun kulübeye doğru dar patikada tek başına yürümesini izledi. Kim olduğunu bilmiyor olabilirdi ama ne istediğini biliyordu: hak etmediği bir adam.

BÖLÜM 27

MAddie uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve şafaktan çok önce kalktı. Sobadaki ateşi yaktı ve bir parti bisküvi hazırladı.

Tom arka kapıyı çaldığında masa hazırды. Tepki vermemek için kararlı bir çaba göstermesine rağmen, onu saçlarında parlayan su damlacıklarıyla orada dururken gördüğünde kalbi yerinden fırladı. Gömleğinin yakası nemliydi. Bir gecelik kirli sakalı çenesini kaplamıştı ve bu hem erkeksi hem de baştan çıkarıcıydı. Kaba sakalını neredeyse yanağında hissedebiliyordu.

Adam sanki ondan daha fazla uyumamış gibi görünüyordu. Bakışları onun üzerinde dolaştı ve dizlerinin bağı çözüldü.

"İçeri gel." Kadın kenara çekildi ve adam onun yanından geçti. Neyse ki her şeyden iki porsiyon ve bolca kahve içene kadar Teksas konusunu açmadı.

Dakikalar ilerledikçe kabindeki sessizlik de uzadı. Sonunda Tom kolunu rahatça sandalyesinin arkasına doladı ve onu dikkatle inceledi.

"Bir karar verdin mi Maddie?"

En azından gülümsemeye çalıştı. O bir girişimde bile bulunmadı.

"Ya Teksas'a gidersem ve bu kadın, bu Laura Foster McCormick, kız kardeşini bulmayı o kadar çok isterse ve benim o kişi olduğuma inanmaya hazır olursa... ben olmasam bile?"

"Bahse girerim o da sizin kadar emin olmak istiyordur."

Onu görmezden gelmek imkansızdı. Onu düşünmek kalbindeki boşluğu nasıl dolduruyorsa, onun varlığı da kulübeyi öyle dolduruyordu. Derin bir nefes aldı, parmaklarını masanın üstüne vurdu. "Hayatımı öğrendikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyebilir."

Daha fazla oturmaya dayanamayarak ocağa doğru yürüdü, bir tencere tutacağı aldı ve kahve fincanını ön ocaktan indirdi.

Teksas bildiği her şeyden, New Orleans'taki eski hayatından, bataklık sevgisinden çok uzaktı. Bayan McCormick kız kardeşi olduğunu kanıtlarsa, kadın ona hayatında bir yer teklif ederse, Louisiana'yı özleyecek miydi? Tom Abbott'ı düşünecek ve kendini neler olabileceğini merak ederken bulacak mıydı?

Eğer gerçekten Megan Lane olsaydı, Maddie Grande'yi özler miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Tom'a döndü. Tom hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Sanırım fazla bir şey almama gerek kalmayacak," diyerek kulübenin etrafına bakındı.

Tom yorum yapmadan bekledi, yüz ifadesi kapalıydı.

"Ne zaman gitmeliyiz?"

Yavaşça ayağa kalktı, sandalyeyi dikkatlice masanın altına itti. Şapkası en yakın karyolanın üzerindeydi. Onu aldı ve paçasıyla tozunu aldı. "En kısa zamanda hazır olabilirsin. Önce halletmem gereken küçük bir iş var. New Orleans'ta bir gün yeter."

"Yolculuk ne kadar sürecektir?"

"Tam olarak emin değilim. Mümkün olduğunca trenle gideceğiz."

Eşyaları toplanmıştı. "Çeyrek saat içinde hazır olabilirim," dedi.

"Dışarıda bekleyeceğim, seni biraz yalnız

bırakayım." "Bir şey daha var. Sormaktan

neredeyse nefret ediyorum." "Ne istersen."

"Terrance'ı görmem gerek. Gitmeden önce ona veda etmek için."

Adamın bu istekten pek de memnun olmadığını görebiliyordu. Ceketinin yakasını düzeltti. Bir düğmeyle oynadı. Sonunda, "İstediğin buysa ayarlayabilirim," dedi.

"Görmek istiyorum. Onu görmem gerekiyor. Adam kaçırma suçundan da hapse girmeme izin verebilirdi ama yapmadı."

"Anlıyorum ama ben de seninle geliyorum. Onunla yalnız yüzleşmeyeceksin."

Başını salladı. "Teşekkür ederim." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kadın onu durdurdu. "Tom?"

"Evet?"

"Bu imkansız, biliyorsun. O kişi ben değilim."

"Göreceğiz, değil mi?"

He dairesinin durumu için özür diledi. Maddie nedenini bilmiyordu. Burası onun kulübesinden daha büyüktü ve o bütün gün orada yaşamıştı.

Tek başına. Duvarlarla çevrili hoş bir bahçesi olan bir binanın ikinci katında, aşağıdaki sokağa bakan bir balkona açılan çift camlı kapılardan ışık süzülüyordu. Daire adamın kendisini yansıtıyordu; bakımlı, düzenli, orada yaşayan kişinin doğası hakkında herhangi bir ipucu verecek birkaç kişisel dokunuşa sahipti.

Ona ev sahibi Bayan Matthews'un yanında kalacak bir yer buldu. Kadın onun boş odasında kalmasından çok memnundu. Tom yolculuk için hazırlık yapmaya gitti ve Maddie'yi konuşkan dul kadının yanında rahatsız bir şekilde bıraktı. Bir yandan café au lait'sini yudumlarken bir yandan da boş konuşmaları dinliyormuş gibi yapıyordu.

Bir saat sonra kapı çalındı ve Bayan Matthews içeri şık giyimli bir kadınla birlikte, tülbente sarılı büyük bohçalar taşıyan onlu yaşlarda melez bir genç kızı aldı.

Bayan Matthews gülümsedi ve Maddie'ye yeni bir saygıyla baktı. "Bayan Grande, bu Madam Bouchard." Bayan Matthews'un heyecanı fazlasıyla belirgindi. "*Kendisi* New Orleans'ın en tanınmış terzisidir."

İnci grisi hoş bir elbise giymiş olan zayıf, sofistike kadın hafifçe eğildi ve güzel bir Fransız aksanıyla konuştu. "Seyahat gardırobunuz konusunda size yardımcı olmak için buradayım, matmazel." Bayan Matthews'a döndü. "Kullanabileceğimiz bir odanız var sanırım?"

Maddie koridordaki kısa alayı takip ederken Bayan Matthews yolu gösterdi. Her adımda endişesi daha da artıyordu. Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz genç kız muslin çantalardan bir dizi pahalı elbiseyi çıkarmaya başladı.

"Korkarım bir yanlışlık olmuş," diye söze başladı Maddie. "Bunların hiçbirini karşılayamam, madam." Terziden elbiselere doğru bir ileri bir geri baktı. Başka herhangi bir kadın ahududu, lacivert ve göz alıcı zümrüt yeşili yünlü ince kumaş ve kumaş yığınınından büyülenirdi. Maddie endişelendi.

Madam Bouchard, ipek kurbağalarla kapatılmış, kalça uzunluğunda, kapüşonlu bir pelerin olan zümrüt rengi parçayı silkeliyordu. Pelerini asistanına uzattı.

"Paradan bahsetmeyelim, matmazel. Bay Abbott bana en iyisine sahip olmanızı istediğini söyledi ve ben de yanımda sadece en iyisini getirdim. Yine de bu kadar kısa sürede. Korkarım hazır şeyler arasından seçim yapmak zorunda kalacaksınız." Daha yakına eğildi ve sesini gizlice alçalttı. "Şanslıyız ki bu eşyaları sipariş eden kadın senin boyuna ve ölçülerine yakın. Siparişini yeniden yaptığımı asla bilmeyecek."

"Ama..."

"*Hayır, hayır.* Bluzunuzu ve eteğinizi çıkarın, matmazel. İkimiz de daha iyi günler gördüklerini biliyoruz. Ayrıca, Bay Abbott yarın yolculuğa başlamak için sabırsızlanıyor. Teksas'a, değil mi? Kaybedecek zamanımız yok."

Maddie yerinde durdu.

"Eşyalarım gayet uygun, madam."

Madam Bouchard'ın bakışları Maddie'nin siyah eteği ve beyaz bluzuna takıldı. Bir adım daha yaklaştı ve Maddie'nin düz bakışlarıyla karşılaştı, aksanı aniden kaybolmuştu.

"Bakın, Bayan Grande, ikimiz de biliyoruz ki eşyalarınız ev işlerinde ya da zamanınızı geçirmeye alışkın olduğunuz başka bir şeyde işe yarayabilir. Ama Bay Abbott gibi bir beyefendinin eşliğinde ülke çapında seyahat etmek için hiç de uygun değiller. Hem de hiç. Onu utandırmamak için bugün yanımda getirdiğim tüm giysileri seçmenizin iyi olacağını düşünüyorum."

Maddie görünüşünün Tom Abbott'ı utandıracağından şüpheliydi. O ve Penelope'yle birlikte nehir teknesine bindiğinde, onlarla birlikte görünmekten en ufak bir utanç duymamıştı ve hepsi de yıpranmış bir haldeydi.

Hayır, onun niyetinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Onu *sözde* kız kardeşiyle tanıştırmadan önce Maddie Grande'nin imajını ortadan kaldırmasını istiyordu.

Maddie odadan çıkmayı düşündü ama Madam Bouchard ısrarını sürdürüyor, sabırsızlıkla soyunmasını bekliyordu. Asistanı gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Tom'un onun daha şık görünmesini istemesi terzinin suçu değildi. Kadın sadece işini yapmaya çalışıyordu.

Maddie içini çekti ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı, terzi ve asistanı işaretleme yaparken anında bir uyum telaşının içine çekildi

ve hemen değiştirilmek üzere giysileri iğneledi. Seyahate uygun iki etek ve bunlara uygun İspanyol paa bluzlar seti. Kat kat süslü ya da yontulmuş fiyonklu hiçbir şey olmazdı. Ne kadar sade olursa o kadar iyi, diye ısrar etti. Terzi onu daha fazlası için ikna etmeye çalıştı. Maddie reddetti. Seçtiği parçaların sadece paalarının kıvrılması gerekiyordu.

Bzgl kapüşonlu göz alıcı yeşil pelerin açık ara favorisiydi. Pelerinin gerçekten ihtiyacı olan tek şey olduğunda ısrar etti. Kendi kıyafetleri pelerinin altına gizlenebilirdi.

Madam Bouchard *tısladı* ve başını salladı. Ağır Fransız aksanı geri dönmüştü. "İki elbise daha alın, matmazel. Başka bir kadın olsa hepsini alırdı."

"Ben başka bir kadın değilim, madam."

Tom Abbott ona kalbini teklif etmiş, o da reddetmişti. Teksas'a kadar uzanan bu çılgınca kovalamaca onun fikri olsa bile, ona büyük masraflar çıkarmaya hakkı yoktu.

Madam Bouchard ve asistanı yorulmak bilmeden çalıştılar ve üç saatin sonunda parçaların hazır olduğunu açıkladılar.

"Artık bedeninizi bildiğime göre, sizin için bir gece elbisesi göndereceğim. En iyi pamuktan, boyunlu ve tam kollu bir şey." Madam Bouchard, asistanı Maddie'nin inatla reddettiği daha resmi elbiseleri paketlerken gayet memnun görünüyordu.

Maddie'nin yeni olan tek bir giysisi bile olmamıştı, basit bir gecelik bile. Kendini kızarıırken buldu, hayalinde

Tom Abbott makbuzları inceledi ve bir gecelik için ödeme yaptığını keşfetti. Ne kadar uzun sürerse sürsün ona geri ödeyeceğine dair sessiz bir yemin etti.

Madam Bouchard gider gitmez Maddie doğruca Bayan Matthews'a gitti. Okuma yazma bilmemesinin utancını bir kenara bıraktı ve kadına Tom'un adını ve adresini kendisi için nazıkçe yazmasını istediğini söyledi. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından parası olduğunda Tom'a ödemeleri nereye göndereceğini bilecekti.

Meraklı görünmesine rağmen Bayan Matthews hiç sorgulamadan kabul etti ve Maddie'ye üzerinde bilgilerin yazılı olduğu bir kâğıt uzattı. Maddie kâğıdı odasına götürdü ve güvenli bir yere sakladı.

Tom öğleden sonrayı Alan Pinkerton ve Laura Foster McCormick'e telgraf çekerek geçirdikten sonra yolculuk için planlar yaptı. Biletleri temin etti.

New Orleans Opelousas ve Great Western Demiryolu ertesi sabah erkenden Braeshear şehrine doğru yola çıktı. Berwick Körfezi'ndeki limanda yer alan Braeshear, güney Louisiana'daki demiryolu hattının sonuydu. Oradan Galveston'a giden bir buharlı gemiye binecekler ve vardıklarında trenle Dallas'a kadar devam edeceklerdi.

Maddie'yi bir daha asla göremeyeceğini bilmek yeterince zordu. Louisiana'nın güneyinden Teksas'a kadar onunla birlikte olacağını bilerek yolculuğu planlamak, kendi akıl sağlığından şüphe etmesine neden oldu.

Dairesine döndüğünde, birinci dereceden bir mazoşist olduğuna ikna olmuştu, ama pek de iyi gönderemiyordu.

Maddie'yi tek başına bırakamazdı. Laura McCormick'le tek başına buluşması konusunda da ona güvenemezdi. Kendisini öldürse bile Glory'ye kadar ona eşlik etmeye hazırdı.

Eve dönüp Bayan Matthews'un dairesine uğradığında Maddie'nin öfkesine hazırlıklı değildi. Maddie'nin öfkeli olduğunu ev sahibi onu içeri soktuğu anda anlamıştı. En azından Maddie ona saldırmadan önce Bayan Matthews'un çıkmasını beklemişti.

"Gönderdiğin terzi geldi." Maddie aralarındaki mesafeyi koruyarak küçük salondan geçti.

"Umarım misafirperverdir? Hoşunuza giden bir şey var mıydı?"

"Benim beğenim mi? Getirdiği her şey hoşuma gidiyordu ama hepsi çok pahalıydı. Onu göndermeye çalıştım -"

"Neden?"

"Çünkü ben hayırsever bir vaka değilim, Tom. Ben neysem oyum. Eğer bu Laura Foster ya da McCormick -ya da adı her neyse- dış görünüşümün önemli olduğunu düşünecek kadar sığsa ya da kız kardeşi o l d u ğ u m a ikna olmasına yardımcı olacaksa, o zaman akraba olmak isteyeceğim biri değil. Ve eğer bu halimle benimle seyahat etmekten utanıyorsanız - " Kahverengi serge eteğinin kenarlarını tuttu ve düşmesine izin verdi. " - o zaman yalvarırım bataklığa geri dönmeme ve tüm bunları unutmama izin verin."

Ona dokunabilecek kadar yaklaştı ama dokunmadı.

"Bayan McCormick'in kıyafetlerin hakkında ne düşündüğü umurumda değil." Kadın uzaklaşmadan, adam onun eline uzandı. Kadın elini çekmeye çalıştı ama adam bırakmadı. Onu daha yakına çekti, sesini alçalttı. "Beni utandıracağını düşünüyorsan beni çok iyi tanımıyorsun demektir. Ne giymiş olursan ol."

"Ama, Tom -"

"Memnun olursun sanmıştım," dedi usulca. "Bütün kadınların yeni giysilerden hoşlandığını sanırdım. Seni aşağılamak istememiştim Maddie."

Gerekçesinin onu şaşırttığını görebiliyordu. Gözlerini onun gözlerine dikmiş, gerçeği arıyordu. Bulmuş olmalıydı, çünkü onun rahatladığını hissetti.

"Sana borcumu ödemem sonsuza dek sürecek." "Onlar hediye."

"Kabul edemeyeceğim hediyeler."

"Şüphesiz çalıntı mallarla yaşamaya razı oldunuz, ama hediye kabul etmiyorsunuz?"

"Bunu söylemek korkunç bir şey." Gözlerini kaçırdı ve sonra itiraf etti: "Ama bu doğru."

"Seni incitmek için söylemedim." Onu daha yakına çekmeye çalıştı ama Maddie yerinden kıpırdamadı. "Değiştiğini görmeni istedim Maddie. Farkında olsan da olmasan da."

Onun sadece aşka layık olmayan bir hırsız olmadığını anlamasını diledi. Bunu anlaması ne kadar sürerdi?

Çenesini bir çentik kaldırdı ve "Sana borcumu ödeyeceğim" diye söz verdi.

Ondan bir şey kabul etme konusundaki isteksizliği sinir bozucuydu. "Merak etme," dedi soğukkanlılıkla. "Kız kardeşin bunu telafi edecek."

Yanlış bir sözdü. Maddie'nin giysileri ona hediyesiydi.

"Peki ya ben Megan Lane değilsem?"

"Borcun ödendiğini düşün. Her zaman Teksas'ı görmek istemişimdir."

Sıcak bir akşamdı. Balkonun kapıları açıktı. Aşağıdaki bahçede bulunan fıskiye'nin şırıltısı, yasemin kokusuyla birlikte yukarıya doğru süzölüyordu. Onu kollarının arasına almak, öpmek için can atıyordu - ama kadın kabinde isteklerini açıkça belirtmişti. Onun elini bıraktı.

"Yarın şafakta yola çıkıyoruz," dedi. "Terrance'ı ziyaret ettikten hemen sonra."

Derin bir nefes aldı, kendini dengeledi. "Hazır olacağım." O da aynı şeyi söyleyebilmeyi diledi.

BÖLÜM 28

C Terrance'la karşılaşacağı küçük odada tek başına kalan Maddie, Tom'dan dışarıda beklemesini istememiş olmayı diledi. Buna rağmen

Güzel havaya rağmen eski karakol binasının birinci katı serin ve nemliydi. Koridordaki zincirlerin şingirtisini ve kayışını duyduğunda omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bunun soğuktan olmadığını biliyordu.

Terrance el ve ayak bileklerinden zincirlenmiş olarak içeri girdi. Onu görünce duraksadı, buz mavisi bakışlarını ona dikti, sonra odaya girdi. Adamın dudağının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını gördü ve bu buluşmanın kendisi için iyi olmayacağını anladı. Onun gözünü korkutmasına izin vermek istemeyerek daha dik oturdu ve avuçlarını masanın altındaki kalçalarına bastırdı.

Terrance'ın yanındaki muhafız iki boş sandalyeden birini çekti ve Terrance onun karşısına oturdu. Muhafız geri çekildi. Bir an için Terrance'la aralarında sessiz bir bakış alışverişi oldu.

"Yeni kıyafetlerin çok güzel." Sesi alçak ve boğuktu ama içindeki sırıtışı duymuştu. "Pinkerton'ı mutlu ediyor olmalısın."

Kendini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. En azından onun anlayacağı bir şey.

"Ne için geldin?" diye sordu. "Böbürlenmeye mi?"

"Veda etmeye geldim."

"Benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan, hiçbir yere gitmiyorum." "Ben gidiyorum. Teksas'a gidiyorum."

"*Teksas mı?*" Onu ilk kez bu kadar şaşırmış görüyordu. "Teksas'ta ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Belki baştan başlarız."

Homurdandı. "Asla değişmeyeceksin. Bir timsahın ayağa kalkıp iki ayağı üzerinde yürüyebilmesinden daha fazla kim olduğumuzu değiştiremeyiz. Göreceksin."

Bakışları onun yanındaki boş sandalyeye

kaydı. "Onu özlüyor musun?"

"Kim?"

Onun zayıflık olarak gördüğü hiçbir duyguyu göstermeyeceğini biliyordu. Kendisi bile Lawrence için yas tutmaya izin vermemişti. Kabilede insanlar gelir ve giderdi. Bu böyleydi.

"Lawrence. Onu özlüyor musun?"

"O her zaman çok yumuşaktı. Çok yavaştı. Onun için bütün düşünme işini benim yapmam gerekiyordu." Terrance omuz silkti. "Şimdi endişelenecek daha az şeyim var."

İkizlerle ilgili ilk anısını düşündü. Geceydi. Dexter, Canal Caddesi'ndeki terk edilmiş depoya girmişti.

Her iki kalçasında da hıçkırarak ağlayan, birbirinin aynısı dört yaşında bir çocuk vardı. Sırtını duvara dayamış, yerde oturmuş, Betsy ile zar atıyordu.

Betsy beklentiyle başını kaldırdı. O geceye kadar Dexter yeni gelenlerin hepsini Betsy'nin bakımına vermişti ama bu kez, "Al bakalım Madeline," dedi. Korkmuş çocuklardan birini kucağına indirdi. "Kabul törenimizi öğrenmenin zamanı geldi."

"İyi şanslar Maddie," dedi Betsy. "Beni bunu yaparken yeterince sık gördün, nasıl yapılacağını biliyorsun. Ama yardıma ihtiyacın olursa sorman yeterli."

Maddie kucağında hıçkırarak ağlayan çocuğa baktı ve onu salladı. "Sus," diye fısıldadı kulağına. "Ağlamak yok. Bu çok tehlikeli. Şimdi sakın ol."

"Annemi istiyorum." Çocuğun nefesi kesildi. Ürperdi ve yakınına sokuldu.

Maddie dikkatle izlemiş ve öğrenmişti. On iki yaşındaydı ve şimdi kendini Dexter'a kanıtlama zamanıydı. Onun övgülerini dört gözle bekliyordu. Kendinden emin bir şekilde ikizini, Dexter'ın sert şekerlerle dolu bir cam kavanozu sakladığı köhne dolaba götürdü. Çocuğun ağzına bir tane attı, onu yere bıraktı ve sonra elinden tutarak deponun etrafına yerleştirilmiş dört büyük, karmaşık oymalı gardıroptan birine götürdü. Anahtarı çevirdi, gardırobun açtı ve elini sallayarak boş alanı gösterdi.

"İçeri girin. Orada güvende olursun."

"Annemi istiyorum..." Dehşete kapılan ikiz önce gardırobun içine, sonra da Maddie'ye baktı. Maddie'nin eteğini tuttu ve

onun pis küçük yumruğuna.

Onun önünde diz çöktü, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni dinle ve iyi dinle. Annen öldü. Bu dünyada bizden başka kimsen kalmadı."

"Ama -" Gözleri büyüdü. Deponun devasa sürgülü kapısına doğru baktı, sonra açık alanları araştırdı. Betsy diğer çocuğu çoktan gözden uzaklaştırmıştı. Çocuk sanki feryat edecekmiş gibi ağzını açtı. Maddie elini dudaklarının üzerine koydu ve yaklaştı.

"Kötü adamlar senin peşinde. Dexter seni bulduğu için şanslısın yoksa çoktan ölmüş olurdun. Şimdi içeri gir ve orada kal. Güvenli olduğunda çıkmaya izin vereceğim. Benden başka kimseyle konuşmayacaksın. Benden başka *kimseye* güvenme."

Elini çocuğun ağzından çektiğinde, çocuk hâlâ dehşete kapılmıştı ama artık feryat etmiyordu.

"Karanlıktan korkuyorum," diye fısıldadı.

"O korkunç adamların seni bulurlarsa yapacaklarından daha çok korkmalısın. Şimdi içeri gir."

İçeri tırmandı. "Otur,"

diye emretti.

İç duvardan aşağı kayd ve dizlerini göğsüne çekti.

"Ne duyarsanız duyun sessiz olun. Güvenli olduğunda sana yemek getireceğim."

Adam itiraz edemedi kapıyı hızla çarptı. Betsy odanın diğır ucundan onu izliyordu, kendi koğuşu çoktan güvenli bir şekilde kilitlenmişti. Maddie anahtarı kilide sokarken büyük kız başıyla onayladı.

Beş dakika içinde her iki ocuk da kapılara vuruyor, dışarı çıkmak için çığlık atıyorlardı. Sesleri kısılana ve çığlıkları yatışana kadar ağladılar.

Maddie, dolaptan gelen tek ses hıçkırık ve ara sıra duyulan zayıf bir inilti olana dek kulaklarını tıkadı. Sonunda gardırobun kapısına vurdu.

"Sessiz olsan iyi olur evlat," diye fısıldadı. "Kötü adamlar hemen dışarıda."

O ve Betsy zar atmaya geri döndüler.

"Acaba onlara ne isim verecek?" dedi Betsy.

Dexter, altın cep saatleri, kadın retikülleri, bozuk para cüzdanları ve gümüş enfiye kutularıyla dolu sepetlerle yığılmış alçak bir masanın yanındaki kırık dökük bir koltuktan onları duydu ve gülümsedi. Kadife bir frak ve safran rengi brokar bir yelek giymişti. Bol miktarda şapka koleksiyonundan biri olan üç köşeli, kalitesiz bir şapka elinin altındaydı.

"Onlara Terrance ve Lawrence isimlerini vermeyi düşünüyordum," dedi. "Kulağa nasıl geliyor?"

Betsy omuz silkti. "Neden olmasın?"

Maddie bu isimlerin diğırleri kadar iyi olduğunu düşündü. Kafiye olmaları hoşuna gitmişti.

İkizinin saklandığı gardırobun kapısında küçük, çaresiz bir gümbürtü duydu ama başka feryat yoktu.

Betsy'nin ikizi üç haftadan bir gün sonra serbest bırakılmaya hazır görüldü. Kardeşine ne olduğunu bile sormadı. Dexter ona Lawrence adını verdi.

Karanlık dolapta kırk bir gün geçirdikten sonra - Maddie'nin onunla konuşan, ona yemek ve su getiren ya da küpünü değiştiren tek kişi olduğu günler ve geceler boyunca - Terrance adını alan çocuk sonunda annesini istemeyi bıraktı.

Sonunda dışarı çıkmasına izin verildiğinde, deponun pencerelerinden içeri süzülen ışığa dikkatli bir köstebek gibi gözlerini kırıştırarak, yalnızca Terrance diye seslendi. İkiz kardeşine hemen çekilmesine ve benzerliklerinden gıdıklanmasına rağmen, yeniden tanıştırılması gerekiyordu. İkisinin de eski yaşamlarına dair hiçbir anısı yoktu.

Maddie'nin ilk "değişimi" büyük bir başarıydı, ancak süreç sonunda onu rahatsız etmeye başladı. Maddie'nin eğitilmesinden kısa bir süre sonra Betsy'nin ortadan kaybolmasıyla Dexter, çocuktan çocuğa dönüşmesi için Maddie'ye bağımlı hale geldi.

Kabileden bazıları gruba kendi istekleriyle katılmıştı, ancak genellikle biraz daha büyük, sekiz ila on bir yaş arasındaydılar. Bazıları beyazdı, bazıları ise beyaz olmayan özgür çocuklardı. Savaş onları başıboş ve evsiz bıraktıktan sonra gelenler daha fazlaydı. Kabileyle birlikte yaşamayı kendi başlarının çaresine bakmaktan daha kolay bulmuşlardı. Dexter'la birlikte yaşamak onlara koruma ve özlemini çektikleri bir şey sunuyordu: aile.

Terrance sert sandalyenin üzerinde kaydı. Zincirler takırdarak Maddie'nin düşüncelerini dar, penceresiz odaya geri getirdi.

"Hoşça kal dışında özel bir şey söylemeye mi geldin?"

"Kaçırılmadaki rolüm hakkında gerçeği söylediğin için sana teşekkür etmek istedim." Belki de içinde bir yerlerde bir parça iyilik olduğu için bunu yapmıştır diye düşündü. En azından adam öne doğru eğilip alçak bir fısıltıyla konuşana kadar öyle ummuştu.

"Bunu kalbimin iyiliğinden yaptığımı mı sanıyorsun? Bir daha düşün. Sen dışarıdayken, bir gün buradan çıkış yolunu bulma şansımın daha yüksek olacağını düşündüm - ne demek istediğimi anlıyorsan."

Muhafız ayağa kalktı, Terrance'ı omzundan yakaladı ve sırtını sandalyeye dayamaya zorladı.

"Ama sen Teksas'ta olduğuna göre, sanırım beni buradan kaçırma fikrini unutabilirim. Sadece çok uzun süre aptal olma, Madeline. Asla bir hırsız ve yalancıdan başka bir şey olamayacaksın. Yüzlerce süslü elbise ve şapkanın altında bile gerçekte kim olduğunu asla saklayamayacaksın."

"Lawrence'ı sen mi öldürdün?" Kadın ona açıkça sordu.

"Onu vurdum, eğer kastettiğiniz buysa."

"Onu susturmak için mi öldürdün?"

Terrance'ın bakışları hiç değişmedi. Daha yakına eğildi. Muhafız yine oradaydı, onu koltuğuna geri itiyordu. Onlara yalnız olmadıklarını hatırlatıyordu. Terrance sesini fısıltıya indirdi.

"Ne düşünüyorsun, Maddie? Beni ben yapan sensin. Bize nasıl hayatta kalacağımızı öğreten sensin. *Sen* ne düşünüyorsun?"

BÖLÜM 29

TMaddie'nin düşüncesine göre, Teksas'a yaptıkları uzun yolculuk sırasında Tom'la aralarında hiçbir şey değişmemişti. Her ne kadar kibar olsa da

uzak. Eşyaları için yeni bir halı çantası satın aldı; Madam Bouchard'ın New Orleans tüccarları ve satıcıları tarafından verilen beklenmedik küçük bir ekstra *olan lagniappe* olarak sıkıştırdığı kıvrılmış zümrüt kurdeleler ve küçük mavi tüylerle süslenmiş küçük bir şapkayı tamamlayan bir çanta. İster trende ister körfezin karşısındaki vapurda olsun, kadının rahatça yerleştiğinden emin oldu.

Umut dolu, heyecan verici bir yolculuk olmalıydı.

New Orleans'ta trene bindikleri andan itibaren kendini mutlu olması gerektiğine ikna etmeye çalıştı. Ama Tom'un yanında yolculuk etmek, onunla omuz omuza oturmak ona yakında yollarının ayrılabilceğini hatırlattı.

Breashear Körfezi'n e giden yolda bataklıkları ve nehirleri, dalgalanan kamış tarlalarını, selvi ormanlarını, tupelo, sakız ve su meşesini geçerken, kendini bunu neden kabul ettiğini merak ederken buldu. Bildiği tek evi bırakıp gidebileceğini nasıl düşünmüştü? Tom'un yanında günler geçirebileceğini ve özlemine yenik düşmeyeceğini düşünmekle ne kadar saflık etmişti?

O zaman neden burada olduğunu hatırlayacaktı. Eğer Laura McCormick onun kız kardeşiye, her zaman istediği hayata, gerçek bir eve, hatta belki de aileye bir adım daha yaklaşabilirdi.

Mutlu olmalısın.

Tom elinden geldiğince mesafesini korudu. Ona minnettar olmalıydı, ama bu sadece ona yakın olabileceği zamanları beklemesine neden oluyordu. Onu kamarasından vapurun yemek salonuna götürürken her zaman özenli davranırdı. Uzun tren yolculuklarında onun yanında oturarak rahat ettiğinden emin oluyordu. Yemeklerini hazırladı ve gar restoranlarında kısa süreli duraklamalar sırasında inerken onu acele ettirdi.

Kendine güvenen, düzenli, şefkatli ve kendini onun güvenliğine adanmış biriydi. Gardını indirdiği nadir zamanlarda sohbet ediyor, hatta yolda gördükleri bir şey hakkında gülüşüyorlardı. O kadar yakın, o kadar arkadaş canlısıydılar ki Maddie birlikte iyi bir hayat kurabilecekleri ihtimaline kapılmıştı - ta ki kim olduğunu ve ne yaptığını hatırlayana kadar.

Tom çoğu zaman mesafeli duruyordu. Onu öpmeye ya da elini tutmaya hiç çalışmadı. Duygularını maskeleyemekte o kadar ustaydı ki, Tom'un onu asla sevmeyeceğini söylediği geceden beri duygularının değişip değişmediğini merak etmeye başladı.

Mutlu olmalıydı ama değildi.

Gidecekleri yere yaklaştıklarında, McCormick'li kadının kendisine bir bakış atmasını ve şöyle demesini umarken buldu kendini

Megan Lane olamazdı. En azından o zaman Louisiana'ya dönmekte özgür olacaktı.

Dallas'a giden trene binmek üzere Galveston'dan ayrıldıktan sonra, Körfez'den uzaklaştıkları her milde arazi biraz daha açılıyordu. Bir dizi tepe ve vadiyle bölünmüş yüksek yaylaları geçtiler. Sığır sürüleri o kadar açık ve engebesiz, o kadar kuru bir araziye dağılmıştı ki, nasıl hayatta kaldıklarını merak etti. Kendini Louisiana'nın yemyeşil, verimli topraklarını ve nemini, İspanyol yosunlarını ve bataklığın derin orman gölgelerini özlerken buldu.

Teksas hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Toprak onunla bataklık gibi konuşmuyordu.

Şimdi, Glory yolculuğunun son ayağında, parlak cilalı Concord sahnesinde omuz omuza otururlarken, hiç de mutlu değildi. Korkudan ödü patlamakla kalmıyor, sahnenin sallanma hareketinin aceleyle mideye indirdiği kahvaltısını yukarı kaldırmamasından da korkuyordu.

Gizlice Tom'a bir göz attı ve onu kendisine bakarken yakaladı. O sabah Dallas'taki otel odalarının önünde karşılaştıklarında, Tom'un yeni tıraş olmuş olduğunu, siyah ceketinin ve yeleğinin altına temiz beyaz bir gömlek giydiğini fark etmişti. Çarpıcı bir adamdı. Yol boyunca birden fazla kadının ona açıkça hayranlık duyduğunu görmüştü.

Adam ona yaklaşıp kulağına fısıldadığında kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Biraz yeşil görünüyorsun. İyi misin?"

Konuşmaya korkarak başını

salladı. "Emin misin?"

"İyi olacağım."

Hem duvar koltukları hem de otobüsün ortasındaki bank koltuk doluydu. Kucağında uyumakta olan bir bebekle sade yüzlü bir kadın sağ tarafına oturmuştu. Maddie çocuğu kucağına almak için yanıp tutuşsa da ona bakmamaya çalıştı. Bakışları sürekli onun melek gibi yüz ifadesine kayıyordu.

Kadının kocası orta bankın ötesindeki karşı koltuktaydı. O da mışıl mışıl uyuyordu, başı arkadaydı ve ağzı açık horluyordu. Maddie bu sarsıntılar ve omurga zedeleyici darbeler dizisi boyunca bir insanın nasıl uyuyabildiğini merak etti.

Tam üniformalı genç bir asker pencerenin yanında oturmuş, ovaya kederle bakıyordu. Houston'dan gelen bir avukat Maddie'nin tam karşısındaki bankta oturuyordu. Kemikli dizleri Maddie'nin dizlerine her değdiğinde özür diliyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordu Tom'a.

Avukat yeleğinden saatini çıkardı.

"Yaklaşık yirmi dakika sonra orada oluruz," dedi ve saati kapattı.

O teşekkür etti Onu, baktı karşısında at ve yürümeye başlayan çocuk ve dışarı Pencere.

Glory'ye sadece yirmi dakika mı? Bir kasabanın yakınında olduklarına dair hiçbir işaret yoktu.

Yirmi dakika daha dayanabilirdi. Yeni seyahat kıyafetinin eteğindeki tozu fırçaladı. O sabah ilk kez Madam Bouchard'dan aldığı ahududu rengi güzel etek ve bluzu giymişti. Parçalar mükemmel bir uyum sağlamıştı ve koyu mor renk ile zümrüt rengi pelerin arasındaki kontrastı çarpıcı bulmuştu. Otel odasından çıktığında Tom'un yüzündeki hayranlığı her hatırlayışında yeniden kızarıyordu.

Küçük ipek şapkasının kıvrımlı kenarından bakarak, arabanın kendi tarafındaki pencereden dışarı bakan ve görünüşe göre düşüncelere dalmış olan adamın profilini inceleme fırsatını yakaladı. Ya Megan Lane olmadığı için endişeleniyordu ya da o da Megan Lane gibi veda etmekten nefret ediyordu.

Hiç uyarmadan döndü ve onu bakarken yakaladı. Kızardı ama başka tarafa bakmadı.

"Geleceğimizi biliyorlar mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Dallas'tan ayrılmadan önce bu sabah erkenden bir telgraf gönderdim. Onlara öğleden sonra sahnede olacağımızı söyledim."

"Sence bizi karşılamak için orada olacak mı?" "Yakında öğreneceğiz."

Kulak misafiri olmaktan hiç de utanmayan avukat, "Geç kalıyoruz," diye ekledi.

Sessizliğe gömüldüler. Sahne o kadar şiddetli bir şekilde zıpladı ve sallandı ki, şoförün her çukuru hedef aldığına ikna oldu.

Manzaraya konsantre oldu ve sonra, sanki aniden yerden fırlamış gibi, Glory kasabası görüldü. Küçük beyaz bir kilise ve kilise salonunun bulunduğu küçük bir parkın yanından geçerken sahne yavaşladı, ardından kasabadaki tek cadde olduğu anlaşılan son derece geniş bir caddenin bir ucuna girdiler. Caddenin her iki tarafı da sahte cepheli dükkân ve mağazalarla kaplıydı. Çoğu tek katlıydı ama arada sırada ikinci katlar da vardı. Bir karavan ve bir arsa gördü. *Glory Gazette* gazetesi kendi binasında yer alıyordu. Yan tarafta küçük bir değirmenci dükkânı ve bir kasap vardı.

Sahne sonunda kuru gıda ve ticaret mağazasının önünde durdu. Maddie pencereye doğru eğildi. Tahta kaldırım boştu.

Tom sırasını almadan önce orta koltuktaki yolcular dışarı yığıldı. Ona elini uzattı. Maddie onun centilmen tavırlarına alışmakla kalmayıp, ne kadar kısa sürerse sürsün dokunuşunu arzuladığını fark etti. Her zaman arabaya binerken ve inerken ona elini uzatırdı. Onu her yönlendirdiğinde avuç içleri sahiplenici bir şekilde belinde geziniyordu.

Bunu özleyeceğim. Onu özleyeceğim.

Kız güvenli bir şekilde tahta kaldırıma çıkar çıkmaz elini bıraktığında farkına varması hızlı ve sert oldu. Bu dakikadan sonrasını düşünmesine izin vermedi. Cesaretini toplayarak eteğini silkeledi ve etrafına bakındı.

Şehrin tam ortasındaydılar ve gökyüzü her yerden görülebiliyordu. Glory ancak iki blok uzunluğundaydı ve New York'a hiç benzemiyordu.

Orleans. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Burada anonimlik yok.

Hareket etmeden önce artık sallanma hareketinin durmasını bekledi. Sahnenin üstündeki muhafız, tüccardan gelen bir tezgâhtara bavulları atıyordu. Tezgâhtar uzun boylu ve zayıftı, saçları dikkatlice ortadan ayrılmış ve iyi yağlanmıştı. Bagajları tahta kaldırıma dizerken, yolculara başıyla selam verdi ve şoföre seslenerek selamladı, ardından görevlinin uzattığı posta çantasını aldı.

Hava sert ve serindi, ancak güneş parlıyordu. Yolcular bavullarını topladı ve hiç vakit kaybetmeden tahta kaldırımda dolaşmaya başladı. Bir at arabası geldi ve bir çiftçi genç aileyi aldı. Asker caddede ilerlemeye başladı. Maddie onun Silver Slipper Salonu'nun sallanan çift kapısından geçişini izledi. Avukat aceleyle araziye doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde sadece o ve Tom kalmıştı.

"Ben Harrison Barker." Dükkân sahibi başparmaklarını yeleğine geçirerek kendini tanıttı. Başıyla dükkânı işaret etti. "Mercantile ve Dry Goods'un sahibiyim. Glory'ye hoş geldiniz. Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa, sormaktan çekinmeyin."

Tom ikisini de tanıştırdı. "McCormick'in evine gitmek için yol tarifine ve araca ihtiyacımız var. Uzak mı?"

Barker elindeki posta torbasını kaydırды ve başını sallayarak sokağa doğru ilerledi. "Arabaya gerek yok. Main'in sonundaki şu büyük evi görüyor musun? Buralardaki en büyük ev. Orası Foster'ın pansiyonu." Sonra boğazını temizledi. "Aslında, uzun zamandır pansiyon değil.

neredeyse bir yıl oldu. Ev sahibi vaizle evlenip o ve çocukları buraya taşındığından beri."

Vaiz mi?

Buralardaki en büyük ev mi?

Barker devam ederken Maddie gözlerini eve dikti. "Eğer orada kalmayı düşünüyorsanız şansınız yok demektir." Harrison birden durdu ve onlara baktı. "Siz Bayan McCormick'in beklediği çift olmalısınız. Özel konuklar olduğunu söyledi. Neredeyse unuttuyordum."

Tom halı çantalarını toplarken Maddie tekrar konağa baktı.

Özel konuklar mı?

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, bayan?" Barker sordu. "O uzun yolculuktan sonra bir bardak su ya da bir şişe sarsaparilla?"

"Hayır," dedi dalgınca, sonra zorla gülümsedi. "Yine de teşekkür ederim." "Siz ikiniz ziyaretinizin tadını çıkarın," dedi dükkân sahibi. "Eğer

Bir şeye ihtiyacın olursa."

"Bunu yapacağız." Tom adama teşekkür etti. İki halı torbasını da tutarak dirseğini uzattı. Maddie elini onun kolunun arasına soktu ve birlikte caddeden aşağı doğru yürümeye başladılar.

"Bunu yapamam," diye

mırıldandı. "Maddie -"

"Bir vaizle evli."

"Her şey yoluna girecek. Göreceksin." Sesi pek emin gelmiyordu. "O benim kız kardeşim değil."

"İyi bir şeyi hak ettiğinize inanmaktan bu kadar korkmayın."

"O zengin, Tom. Bir *vaizle* evli," diye tekrarladı, sonra aniden durdu, dirseğindeki çekiştirme çantasını düşürmesine neden oldu.

SCamında altın harflerle *The Glory Gazette* ve daha küçük puntolarla *Glory Gazette* yazan bir binanın önünde durmuştu *Genel Yayın Yönetmeni ve Yayıncı, Hank Larson*. Pencerenin altında boş bir bank vardı. Tom Maddie'nin çantasını aldı ve banka doğru başıyla işaret etti.

"Bir dakika otur, Maddie."

Kaçınılmaz olanı engellemek için her şeyi yapacağını düşündü. Haklıydı da. Oturdu. Sokağın en ucundaki heybetli eve bakmaya devam ederken iç çektiğini duydu.

"Çekinmenin zamanı değil," dedi. Yine de onu suçlayamazdı.

"Timsahlardan korkmuyorsun," diye hatırlattı ona, moralini düzeltmeye çalışarak.

"Timsahlar tahmin edilebilir. Ayrıca, oraya pompalı tüfekte girmeyeceğim."

"Kırsalda tek başına yola çıkmaktan, geceleri tek başına kamp yapmaktan ya da beni bataklıkta kovalamaktan korkmadın.

Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiniz olabilecek bir kadınla tanışmak için iki blok yürüyecek cesareti kesinlikle bulabilirsiniz."

Ona döndü. "Onun kız kardeşim *olduğundan emin olduğunu* söylemiştin." "Çok eminim." O kadar çok ki, keşke olmasaydı dedi.

"Ya ben Megan Lane isem? Aklı başında hangi zengin, vaizle evlenen kadın beni kız kardeşi olarak kabul etmek ister?"

"Tüm bu saçmalıkları benim başlattığımı unutalım ve eve gidelim" demek istedi. Ama onun kendisini sevmesini sağlayamayacağına göre, şu anda ona verebileceği en iyi şey bir mutluluk şansıydı.

Gazete binasının hemen içindeki küçük bir çan tıngırdadı ve kapı açılırken dikkatlerini çekti. Birlikte, kareli takım elbiseli ve melon şapkalı bir adamın dışarıya adım atışını izlediler. Tom'un yaşlarına yakın görünüyordu. Tom mürekkep lekeli parmaklarını ve döndüğünde ceketinin yakasına iştirilmiş pirinç şerif yıldızını fark etti.

"Sizi pencereden gördüm. Ben Hank Larson." Tom'a elini uzattı.

Tom ayağa kalkıp kendini ve Maddie'yi tanıttı. Adamlar el sıkıştı.

Tom, "Gazetenin genel yayın yönetmenisiniz," dedi.

"Tanışıyor muyuz?" Adamın gülümsemesi sıcak, ifadesi meraklıydı.

Tom arkasındaki pencereyi gösterdi. "Orada büyük altın harflerle öyle yazıyor."

Hank Larson güldü ve Tom ondan hemen hoşlandı.

"Şerif olmanla ilgili bir şey yazmıyor ama," diye ekledi Tom.

"Çünkü bu sadece geçici bir pozisyon. Glory'ye taşıınıyorsanız, belki işi devralmakla ilgilenirsiniz."

"Kesinlikle ilgilenmiyorum." Tom ekledi, "McCormick'leri ziyarete geldik."

"Çok yazık," dedi Hank, sonra hemen ekledi, "Ziyaretle ilgili değil, buraya taşınmamanızla ilgili. Kasabayı büyütmek için her zaman yeni insanlar arıyoruz. Fikrinizi değiştirmeniz ihtimaline karşı arazi şirketi bölgede harika gayrimenkuller sunuyor." Editör sırayla her birine baktı. "Laura ve Brand benim ve eşim Amelia'nın iyi dostlarıdır. Sizinle eve kadar yürümekten mutluluk duyarım."

Tom, Maddie'nin elinin kolunda sıkılaştığını

hissetti. "İyi olacağız. Ama teşekkür ederim."

Hank saatini çıkardı ve zamanı kontrol etti. "Beni mazur görün," dedi özür dileyerek. "Karım beni bekliyor. Laura ve Brand'e yarın Pazar akşam yemeğinde orada olacağımızı söyle." Farkına varınca bir an durakladı. "Sanırım siz ikinizin bunun özel bir gün olmasıyla bir ilginiz var."

Tom, Maddie'nin panik içindeki ifadesinden onu McCormick'lere ne kadar çabuk teslim ederse o kadar iyi olacağını anlayabiliyordu.

BÖLÜM 30

As yakında olarak Hank Larson yürüdü Uzakta, Tom seçildi yukarı ve Maddie'ye kolunu tekrar uzattı. Tereddüt etti ama

kabul etti. Tahta kaldırımında yürürlerken, bildiği her şeyden çok farklı olan çevreye konsantre olmaya çalıştı. Bir grup sığır çobanı atlarının üzerinde caddede ilerliyordu. Ağır bir at arabası gürleyerek geçti. Sürücü ıslık çalıyor ve ekibine sesleniyordu. İki binanın arasından dans ederek çıkan bir yuvarlanma otu caddenin karşısına yuvarlandı.

Hava serin ve bir o kadar da kuruydu, yaz sıcaklığının insanın içini kavuracağını hayal ediyordu. Dünyanın kıyısında yaşamak büyük bir irade gücü gerektiriyordu. Endişesine rağmen, her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu. Yine de Teksas o kadar büyük, o kadar hamdı ki bunaltıcıydı.

Köşeye çok erken varmışlardı. Caddeyi geçtiler ve McCormick'lerin evinde, arkadaki bir at arabası evine giden uzun kavisli bir yoldan geçtiler.

Maddie'nin dikkatini, verandanın yanındaki gül ağaçlarıyla çevrili bir kuş banyosunun bulunduğu yan bahçe çekti. Ahşap bir

Salıncak, beyaz verandanın parmaklıklarının ötesinde onu çağırıyordu. Laura McCormick'in salıncakta oturup kuşları izlediğini hayal etmeye çalıştı.

Tom'un elleri dolu olduğu için Maddie alçak çitin kapısını açtı ve Tom çantaları içeri taşıırken kenara çekildi. Karşılıklı gülümsediler. Merdivenleri birlikte çıkmadan önce Tom'un onu rahatlatmak istediğinden emindi.

Ev yeni boyanmış gibiydi. Döşeme ve panjurlardaki parlak siyahta tek bir kırık bile yoktu. Beyaz fıçı tahtaları siyah ahşap işçiliğine karşı tertemizdi. Meşe ağacından yapılmış parlak ön kapının oval penceresi karmaşık bir şekilde dokunmuş dantel bir perdeyle örtülüydü. Pirinç donanım parıldıyordu.

Hiçbir uyarı olmadan Dexter'ın sesi Maddie'nin kafasının içinde çınladı.

Şanslı Maddie. Kartlarını doğru oynarsan hayatın boyunca hazır olursun. Bu kadın uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini arıyor, o yüzden onu memnun et. Ona istediğini ver. Bundan zarar gelmez. Ona ve kendine bir iyilik yapmış olacaksın.

Betsy'nin söylediklerini hatırladı: "Tanrı sana hayatını sonsuza dek değiştirmen için bir şans veriyor."

Betsy onun Megan Lane olduğunu başından beri biliyor muydu? Bu yüzden mi onu Tom'la iletişime geçmeye teşvik etmişti?

Elbette Betsy onu olmadığı biri gibi davranmaya teşvik etmiyordu.

Tom çantaları yere bıraktı ve zile uzandı. "Bekle!"

Kadın onun elini tuttu. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel."

Gözlerini kapadı, başını salladı. "Hayır, Tom. Gerçekten." "Çok güzel görünüyorsun. Ve heyecanlı. Ve gergin."

"Gergin olmamalıyım." Öyle olmasını diledi. "Ben ya onun kız kardeşiyim ya da değilim. Birazdan öğreneceğiz."

"Haklısın. O yüzden gülümse."

Dexter'ın sesini susturmaya çalıştı ve bir gülümseme yapıştırdı. Tom zili çaldı. Maddie nefesini tutarak bekledi.

Birkaç saniye sonra tekrar çaldı. Birden içeriden koşan ayak sesleri ve bir çocuğun tiz sesini duydular. "Ben bakarım, Sam!"

"Hayır, almayacaksın! Ben alırım." Başka bir çocuk.

Pencere perdesinin kenarı kalkmadan önce bir duman sesi duyuldu ve Maddie kendilerine bakan iki küçük yüz gördü. Sonra kapı tokmağı için tırmalamalar başladı. Sonunda kapı kırılarak açıldı ve sekiz ve on yaşlarında görünen bir kız ve bir oğlan ortaya çıktı.

"Annen burada mı?" Tom sordu. "Biz Mrs. McCormick."

"O bizim annemiz değil. O bizim üvey annemiz," diye bilgilendirdi çocuk onları.

"Ama yine de onu seviyoruz." Küçük kız ellerini beline koydu. Kolalı bir önlük giymişti. Bir askısı omzundan kaymıştı. Onlara bakarken saç örgüleri sallanıyordu. "Ben Janie McCormick ve bu da kardeşim Sam."

"Biriniz Bayan McCormick'e burada olduğumuzu söyleyebilir mi? Şimdi mi?" diye ekledi, iki çocuk da kıpırdamayınca.

Maddie Tom'a sabrından dolayı teşekkür etti.

Sam adındaki çocuk geri çekildi ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "Laura! Baba! Geldiler!"

Maddie başlarının üzerinden bir masa, ince eğimli aynalı bir salon ağacı, şemsiyelerle dolu bir şemsiye standı ve hoş bir dantel şemsiyeyle döşenmiş giriş salonuna baktı. Duvarlar çarpıcı pembe ve bordo lahana gülü renginde bir kâğıtla kaplanmıştı. Kalın püsküllü bir halı yolluk parke zeminin çoğunu gizliyordu.

Birdenbire, sarı saçları ve hazır gülümsemesiyle 1.80'den uzun boylu yakışıklı bir adam yan odadan aceleyle girişe girdi.

"Onları içeri alın, çocuklar. Çekilin. Lütfen." Maddie ve Tom'un içeri girebilmesi için onları geri itti. Çantalarına uzandı ve Tom onları teslim etti.

"Hoş geldiniz. Evimize hoş geldiniz. Ben Brand McCormick. Aslında Rahip Brand McCormick." Geri çekildi ve Maddie'yi tepeden tırnağa süzdü. "Sen Maddie olmalısın."

Kendini nefesini tutarken buldu. Karısına benzer bir şey mi arıyordu?

"Öyleyim," dedi, onun nazık gülümsemesindeki samimiyete yavaş yavaş ısınarak. "Bu Tom Abbott," diye ekledi.

"Elbette." Vaiz çantaları salonun kenarına bıraktı ve Tom'un elini sıktı.

"Baba?" K    k k  z onun pantolonunun pa  asını   eki  tirdi. "  zel konuklar olduklarını s  ylemi  tin. Bana sorarsan olduk  a sıradan g  r  n  yorlar."

"Janie, terbiyeni takın." Brand McCormick g  zlerini devirdi. "  zel konuklar bekledi  imiz s  ylendi ama ziyaretinizin mahiyeti hakkında bilgi verilmedi." Maddie'ye d  nd  . "Karım, tahmin edebilece  iniz gibi, sizinle tanışacağı i  in   ok heyecanlı."

Maddie duygularını tarif edecek s  zc  kleri bulamıyordu. Brand McCormick onu anlıyor gibiydi. Hi   vakit kaybetmeden onları geni   cep kapılarından ge  irerek oturma odasına g  t  rd  .

"L  tfen oturun, ikiniz de. Eminim bu kadar uzun bir yolculuk kolay olmamı  tır."

Maddie p  sk  ll   bir kaneye se  ti ve Brand, Tom'un yanına oturabilmesi i  in hemen kenara   ekildi. Peder McCormick onu ne kadar rahatlatmaya   alı  ırsa   alı  sın, yine de Tom'un orada olmasına minnettardı.

Tom, "Galveston'dan buraya gelirken eyaletinizin pek   ok yerini g  rd  k," dedi.

"D  nyada Teksas gibi bir yer yok."

Adamlar sohbet ederken Maddie konu  maya konsantre olmakta zorlanıyordu. Tom Michigan'lı oldu  undan bahsetti. Brand Illinois'den geliyordu.

"Eminim Laura hemen a  a  ıya inecektir." Brand endi  eyle merdivenlere do  ru baktı.

"Süslenip püsleniyor," diye duyurdu Sam. Her iki çocuk da kapı aralığında geziniyordu.

"Oğlum, Laura her zaman çok güzel görünüyor - "
diye başladı Brand. "Ama sinirleri çok bozuk," diye
söze girdi Janie.

"Janie..."

"O öyle dedi, baba. Uydurmuyorum."

"Uydurmuyorsun."

"Biliyorum." Başını sallarken saç örgüleri sallanıyordu.

Laura'nın gergin olduğunu duymak Maddie'yi biraz rahatlatmıştı. Yemyeşil çevreye ve pahalı randevulara rağmen, peder ve çocukları hakkında hiçbir hava yoktu, görünüşü eleştirel bir şekilde incelenmiyordu.

Brand çocuklara döndü. "İçecek ikram etmemiz gerekiyordu," diye hatırlattı onlara. "Görevlerimizi ihmal ettik."

"Meksika düğün pastaları, Teksas çay sandviçleri, şekerli kurabiyeler ve daha bir sürü şey yaptık. Sen de ister misin?"

"Ben de isterim," dedi Tom.

Maddie, Brand McCormick ve çocukların yanında rahat olmayı diliyordu ama yüreği ağzına geliyordu.

Brand, "Üzgünüm, evde çaydan daha sert bir şeyimiz yok," diyerek özür diledi.

Tom ona, "Çay iyi," diye güvence verdi.

İpek hışırtısı geldi ve merdivenlerde bir döşeme tahtası gıcırdadı.

"İşte geldi." Brand merdivenin dibinde beklemek üzere yürüdü. Maddie kendi kalbinin çarpıntısından bile onun sesindeki sevgi ve hayranlığı fark etti, gözlerindeki bağlılığı gördü.

Onun yanında Tom ayağa kalktı. Elini tutup onu ayağa kalkmaya teşvik etmeseydi, büyük olasılıkla şok içinde donup kalacaktı.

Laura McCormick merdivenlerden inerken Tom'un elini daha sıkı kavradı.

Orta boylu sayılabilecek Laura dolgun vücutluydu ve kalın, kıvrıkcık sarı saçları karmaşık bir şekilde yukarı doğru savrulmuştu. Deniz mavisi ipek elbisesi düşük bir büstiyerle toplanmıştı ve kenarları şelalelerle süslenmişti. Yan pencereden içeri süzülen bir ışık huzmesinin içinden geçerken kumaş parıldıyordu.

Laura odanın içinde zarıfçe süzülürken gözlerini bir an olsun Maddie'den ayırmadı. Kendini onun yanında soluk kahverengi bir çalığışu gibi hisseden Maddie sadece bakabildi. Kadın önünde durduğunda, Maddie onun kendisinden on beş santim daha uzun olduğunu fark etti.

Laura'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Megan," diye fısıldadı. "Uzun zamandır bu günün hayalini kuruyordum. En karanlık saatlerde bile umudumu hiç ama hiç yitirmedim." Laura uzandı ve Maddie'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Bir şeyler hissetmem gerekmez mi? Maddie merak etti.

Maddie için ne bir tanıma telaşı ne de büyük bir rahatlama vardı. Sevinç ya da hatırlama kaynağı yoktu.

Gözyaşları Laura'nın porselen yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Maddie'yi kolundan dantelli bir mendil çıkarıp gözyaşlarını kurulayacak kadar uzun süre bıraktıktan sonra kanepeye uzandı ve Maddie'yi yanına çekti.

Maddie, Brand'in Tom'u yemek odasında kendisine katılmaya davet ettiğinin belli belirsiz farkındaydı.

"Bırakalım da kadınlar sohbet etsin." Yaşanan dram günlük bir olaymış gibi konuşuyordu.

Maddie Tom'un tereddüt ettiğini hissetti. Onun orada olmasını istiyordu ama Laura'yla yalnız konuşmaları önemliydi. Ayrıca ona güvenmeye hakkı yoktu. Maddie ona hafifçe başını salladı, ama adam Brand'i oturma odasından çıkarken takip edince Maddie'nin aklına peşinden koşmak geldi. Adamlar gittikten sonra Maddie tüm dikkatini Laura'ya verdi.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Laura'nın sesinde acı tatlı bir pişmanlık vardı. Sesi üzgün olmaktan çok boyun eğmiş gibiydi. Gözyaşlarının arasından gülümsedi ve yanaklarında iki gamze belirdi. Uzandı ve Maddie'nin saçlarını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tom'un seni bulması bir mucize."

Maddie onun samimiyetinden şüphe duymuyordu ama Laura'nın kız kardeşini bulma arzusunun ne kadar derin olduğunu merak ediyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Kardeşin olduğumdan nasıl emin olabiliyorsun?"

Laura'nın gözleri sürekli olarak merakla onun yüzünü aradı.

"Çünkü tıpatıp aynı görünüyorsun, sadece büyümüşsün." Laura saçlarına doğru uzandı, sonra durakladı, eli havada durdu. "Alabilir miyim?"

Maddie başını salladı ve Laura onun saçlarını taradı. Maddie'nin sağ kaşının ucuna hafifçe dokundu.

Laura, "Alnının ucundaki şu çok silik yara izi," dedi. Laura'nın onu görmesine imkân yoktu. Orada olduğunu biliyor olmalıydı.

"Ne olmuş ona?"

"Nasıl aldığını hatırlıyor musun?" "Hayır."

"Gemide düştünüz ve başınızı bir küpeşteye çarptınız. Her yer kan içindeydi. Annem çılgına dönmüştü. Eminim hatırlıyorsunuz."

"Özür dilerim. Daha önce bir gemide bulunduğumu bile hatırlamıyorum."

"Ailemizle birlikte İrlanda'dan denize açıldık. Hatırladığın bir şey yok mu? Ailemiz mi?" Laura gerçekten yüzleşmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Hayır. Özür dilerim." Maddie, Laura bu kadar ikna olduğu için gerçekten üzgündü.

Sonunda Laura biraz rahatladı ve koltuğa yaslandı. "Bana hayatınızla ilgili her şeyi anlatın. Tom ayrıntıları sana bırakacağını söyledi."

"Benim hayatım mı?" Maddie bakışlarını birbirlerine kenetlenmiş ellerine indirdi. Laura'nın elleri yumuşak ve güvercin beyazıydı, tırnakları temiz ve düzgün şekilli idi. Sade bir altın alyans takıyordu ama inci damla küpeleri küçük bir servet değerindeydi. Yeni kıyafetinin içinde kendini tam bir sahtekâr gibi hisseden Maddie'nin aksine, ince deniz mavisi ipek elbisesinin içinde son derece rahat görünüyordu.

Yırtık tırnaklarının Laura'ninkiler kadar düzgün ve düzgün olduğunu, teninin solgun ve yumuşak olduğunu ve dolabının güzel ipek elbiselerle dolu olduğunu hayal etmeye çalıştı ve yine kafasının içinde Dexter'ın sesini duydu.

Onun istediği gibi ol. Kartlarınızı doğru oynarsanız, hayat boyu hazır olursunuz.

İmkansız. Bu kadına zarar vermek imkansız, Dexter. Zarar vermeyeceğim. Yapamam.

O anda Maddie Tom'un haklı olduğunu anladı. Değişiyordu. Maddie Grande, eski Maddie, kendini uzun zamandır kayıp olan Megan olarak tanıtacaktı. Eski Maddie Grande, Laura'nın zayıflığıyla oynayacak ve bu büyük evden ve kurnaz olmayan aileden faydalanacaktı.

Laura *bana tüm hayatını anlat*, demişti. Maddie bu nazik, şefkatli yabancıyı incitmeyi reddetti.

"Çok özür dilerim. Korkarım yanıyorsunuz." Maddie paniğin eşiğindeydi. "Tom yanılıyor. Bay Abbott, yani. Başından beri yanılıyor. Ben senin kız kardeşin değilim. Bunu yaptığımız için çok üzgünüm. Tom'u, yani Bay Abbott'u getirebilerseniz, yolumuza devam edeceğiz."

Kadının kalbini kırdığını biliyordu ama işlerin daha da ileri

gitmesine izin vermek zalimlikten de öte olurdu.

Maddie ayağa kalkmaya çalıştı ama Laura'nın elleri Maddie'nin ellerini sıkıca kavradı. Laura tekrar konuştuğunda ses tonunda Maddie'nin kadının sahip olduğundan asla şüphelenmeyeceği bir irade gücü ve otorite vardı.

"Megan - ya da istersen Maddie - lütfen dinle." Laura'nın gözlerindeki ışıltı kayboldu, gülümsemesi soldu. Sesini alçalttı, koridora doğru baktı. "Tom Abbott'u ve ününü yıllardır tanırım. Seni buraya *asla* bir hevesle getirmez. Bunu ne bana ne de sana yapar. Eğer henüz geçmişin hakkında konuşmaktan çekiniyorsan seni anlarım. Hayatınız mükemmel geçmemiş olabilir..." Laura tökezledi ve durdu.

"Mükemmel mi?" Keşke mükemmelden ne kadar uzak olduğunu bilseydin, diye düşündü Maddie.

"Ama tahmin edebileceğiniz gibi benimki de değildi," dedi Laura.

Laura McCormick'in etrafının paranın satın alabileceği en güzel şeylerle dolu olduğunu gören Maddie buna inanmakta zorlandı.

"Hayır, hayal bile edemiyorum," dedi.

"Ayrıldığımız günü asla unutmayacağım." Laura'nın bakışları sanki geçmişi görebiliyormuş gibi yine o uzak niteliğe büründü. "Kaderimden kurtulman için dua ettim ama buna inanacak kadar aptal değilim."

Kurtuldun mu? Ayrıldığımız gün mü?

Maddie'nin kâbusundaki görüntüler zihninden geçti. Gaz lambalarıyla kaplı uzun ve dar koridor. Çıglıklar.

Laura'nın parmakları Maddie'ninkilerin etrafında sıkılaştı. "Ne oldu? Bir çarşaf kadar beyazsın."

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadı Maddie. "Bir şey var. Anlat bana."

"Bir kabus gördüm. Kendimi bildim bileli aynı kabus."

"Devam et," diye başını salladı Laura. Dokunuşunda öyle bir içtenlik, bakışlarında öyle bir umut ve anlayış vardı ki Maddie devam edecek kadar etkilendi.

Yavaşça rüyasını anlatmaya başladı; New Orleans sokaklarında koşuşunu, iri yarı adamı, uzun çift kapıyı. Kıpırmızı bir koridor. Derin bir nefes aldı ve konuşurken hayalinde canlandırarak ürperdi.

"Yüzü olmayan bir kız beni sürekli arkasından sürüklüyor, ayak uydurmamı istiyor. Yetişmem gerektiğini biliyorum. Eğer yapmazsam adamı kızdıracağımı biliyorum. Dehşet içinde uyanıyorum."

Laura yine ağlıyordu. Çoğu kadının ağladığı gibi değil, Maddie'nin yaptığı gibi değil, yüzü kıpkırmızı ve lekeli değil. Laura McCormick yanaklarından yavaşça, mükemmel bir zamanlamayla akan gözyaşlarına rağmen güzel görünmeyi başarıyordu.

Laura gözyaşlarının arasından muzaffer bir edayla gülümsedi. "Seni gördüğüm an emin oldum, sen de inanıyor olmalısın. Ben deli *değilim*."

"Senin deli olduğunu hiç düşünmemiştim," diye söze başladı Maddie.

"Oh, yüzünde gördüm. Ama artık biliyorum ki, şüpheye yer bırakmayacak şekilde, sen benim kız kardeşimsin. Kabusunuzdaki adam amcamız Timothy. Annem ve babam öldükten sonra o ve karısı bizi yanlarına aldılar ama kendi iki oğulları vardı ve bize ayıracak çok az şeyleri vardı. Hepimize yetecek kadar değil zaten. Bir gece eve geldi ve teyzemize senin ve benim için bir ev bulunduğunu söyledi. Arzu edebileceğimiz her şeye sahip olacağımız büyük bir yer."

"Ama -"

"Gördüğünüz gibi büyük bir yer değildi. Bir genelevdi," diye fısıldadı Laura. Söylediklerinin tüm önemi aklına kazınırken sessizliğe gömüldü.

Maddie başını hayır anlamında salladı. "Ben hiç geneleve gitmedim. O kadarını biliyorum. Hayatımda pek çok korkunç şey yapmış olabilirim ama asla fahişelik yapmadım."

Maddie bu sözler söylendiği anda Laura'yı ne kadar derinden yaraladığını gördü. Hayaletli gölgeler kadının gözlerindeki ışıltıyı söndürmüştü.

"Çok üzgünüm," dedi Maddie. "Çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok," diye güvence verdi Laura. "Bu kasabadaki neredeyse herkes gibi ben de ne olduğumu biliyorum. On bir yaşımdan beri fahişelik yapıyordum. Bu geride bırakabileceğim bir şey ama asla unutmayacağım. Geçmişimle gurur duymuyorum ama onunla yüzleştim. Hayatta kaldım ve önemli olan da bu."

Maddie sadece bakakaldı. "Ama... sen bir *vaizle* evlendin."

"Bağışlayıcı, anlayışlı ve koşulsuz sevgiyle dolu, nazik ve sevgi dolu bir adamla evlendim. Vaaz ettiklerini uygulayan bir adam. Keşke dünyada onun gibi daha çok insan olsaydı." Küçük, gizli bir tebessüm etti. "Onu uzaklaşmaya ikna etmeye çalışmadım değil, ama Brand vazgeçecek biri değil. Ama bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye."

Laura devam ederken Maddie şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu.

"Amcamızın bizi götürdüğü sabah, seni de arkamdan sürükledim. Bol bol yiyeceğimiz ve güzel giysilerimiz olan yeni bir eve gideceğimizi söyledi ama bizi Fransız Mahallesi'ndeki bir geneleve götürdü. Birlikte içeri alındık, üst kata çıkarıldık. İkinci kattaki koridora ulaştığımızda bir adam bize doğru geldi. Sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Anneme bizi bir arada tutacağıma söz vermiştim. Ölüm döşeğindeyken ona sana göz kulak olacağıma dair yemin etmiştim. Ama o yabancı seni alıp götürdü." Gözlerini kapattı, hatırlıyordu. "Garip, buruşuk bir şapkanın altına sıkıştırılmış kalın, kıvrırcık beyaz saçlardan oluşan bir yelesi vardı. Saçları vahşi ve çok ama çok uzundu. Seni bir omzunun üzerine aldığında vahşi bir kedi gibi dövuştün. Çaresizdim. Tek yapabildiğim başlamakti-"

"Çılgılık atıyordun," diye bitirdi Maddie. "Çılgılık attın ve çılgılık attın." Laura yavaşça başını salladı. "Sen de bağırdın. Seni koridorun sonuna kadar taşıdı, ve bir odaya götürüldüm, orada bana gerçekten de yeni ve güzel bir

Elbise. Yanaklarım pudralıydı ve dudaklarım pürüzlüydü. Seni bir daha hiç görmedim."

"O ılıkların sesini asla unutmayacağım," diye fısıldadı Maddie. "Hayatımın neredeyse her gecesi o sahneyi tekrar tekrar hayal ettim."

Laura'nın güzel yüzünü kâbusundaki kayıp yüzle bir tutmaya çalıştı. Laura'nın kâbusunu ayrıntılarıyla anlatmasını dinledikten sonra Maddie her şeyin doğru olması gerektiğini anladı. Yine de neredeyse kavrayamayacağı kadar çok şey vardı. Anne babasını, amcasını ya da bir geneleve satıldığını hatırlamıyordu.

"Garip, buruşuk bir şapkanın altına sıkıştırılmış kalın, kıvrıcık beyaz saçlardan oluşan bir yelesi vardı. Saçları vahşî ve çok, çok uzundu... Sizi bir omzunun üzerinden kaldırdı."

Laura Dexter'ı mükemmel bir şekilde tarif ettiğinde Maddie'nin omurgasından aşağı bir ürperti akmıştı. Maddie'nin kâbusunda tanımlayamadığı iki adamdan biri Dexter'dı. Akıl hocası. Örnek aldığı adam. Babası olarak gördüğü adam.

Laura fısıldadı, "Lütfen beni affet, Megan. Seni kurtaramadım." Ellerine baktı. "Kendimi bile kurtaramadım."

Eğer Dexter onu genelevden aldıysa, kâbusundaki sahneyle kabiledaki hayatı arasında neden bağlantı kuramadığının tek ve makul bir açıklaması vardı. Hâlâ inanmayı reddediyordu.

"Maddie adını nasıl aldın?" Laura bilmek istiyordu. "Bu bizim teyzemizin de adıydı."

Maddie bilmediğini itiraf edemedi, Janie McCormick aniden cep kapılarını uyarıda bulunmadan açıp odaya dalınca neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kız nazikçe reverans yaptı ve "Çay şimdi yemek odasında servis ediliyor," diye anons etti.

Ekose tafta elbisesinin eteklerini uzattı ve bir fiyonk daha yaptıktan sonra koşarak gelip kollarını Laura'nın boynuna doladı.

"Sorun ne, Laura?"

"Önemli bir şey değil canım. Sadece Bayan Grande'yi gördüğüm için çok mutluyum." Laura mendiliyle yanaklarını okşadı ve sonra saçlarını kabarttı.

Brand kapı aralığında belirdi, karısına şöyle bir baktı ve Janie'yi kapıya doğru yönlendirdi.

"Üzgünüm hanımlar. Acele etmeyin. Hazır olduğunuzda bize katılın."

"Neden biz de onlara katılmıyoruz?" Laura derin bir nefes alarak önerdi. "Şu anda koyu bir fincan çay içme havasındayım ve eminim sen de öylesindir." Maddie'yi dikkatle inceledi. "Aslında çok solgun görünüyorsun. Kahvaltıdan beri bir şey içtin mi?"

Maddie hâlâ hareket edemeyecek ya da düşünemeyecek kadar sersemlemişti. Her şey yoluna girmeden önce bilmesi, Laura'ya anlatması gereken o kadar çok şey vardı ki. Yemek boğazındaki yumruyu nasıl geçirecekti?

Ama Laura çoktan ayağa kalkmıştı. "Gel, Maddie. Çocuklar bu öğleden sonrası için ikramlar hazırlarken çok çalıştılar. şimdi konuşmak için bol bol vaktimiz olacak, değil mi?"

Maddie gülümsemeye çalıştı ama Laura'yı oturma odasından çıkıp koridorun karşısına kadar takip ederken pek başarılı olamadı.

BÖLÜM 31

A Tom nazik Peder McCormick ile konuşmaktan ne kadar keyif alsa da, Maddie'nin okuldaki durumuyla meşguldü.

Yan odaya. İki kadın aniden kapıda belirdiğinde, yüzüne bir kez baktı ve anladı: pek iyi değil.

Çilleri soluk teninde bakır kabartmasıyla göze çarpıyordu; gözleri kocaman ve kahverengiden çok yeşildi. Laura McCormick koluna bir mendil sıkıştırıyordu, kendi gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu. Maddie'nin aksine Laura mutluluktan parlıyordu.

Kadınlar içeri girerken Tom ve Brand ayağa kalktı. Tom, Laura'nın Brand'e başıyla selam verdiğini ve gülümsediğini gördü. Brand'in rahatlaması ölçülebilirdi.

Yani, bu doğru. Tom'un bir davayı çözdükten sonra yaşadığı o olağan sevinç yoktu. Maddie, Laura'nın uzun süredir kayıp olan kız kardeşi Megan Lane'di.

Sersemlemiş görünen Maddie, bir dönümlük dantel ve gümüşle kaplı geniş yemek masasının yanında durdu. Masanın ortasını meyve ve çiçeklerle dolu kristal bir komposto süslüyordu. Çocuklar heyecanlıydı ve yetişkinlere hizmet etmeye başlamaya hazırdılar.

Tom yanındaki sandalyeyi çekti ama çocuklar ve Brand McCormick şakalaşırken Maddie kıpırdayamayacak kadar dalgın görünüyordu

bir ileri bir geri. Sonunda Tom'un bakışlarıyla karşılaştığında, onu görünce yüzünde beliren rahatlamış gülümseme Tom'un içini ısıttı. Onun aşkını kabul etmeye istekli değildi ama anlaşılan onun arkadaşlığına değer veriyordu.

Maddie masayı yuvarlayıp onun yanına otururken, Janie McCormick kardeşiyle birlikte Laura'nın pansiyon tariflerinden oluşan özel koleksiyonundaki tüm yemekleri nasıl yaptıklarını anlatıyordu.

Maddie ona doğru döndüğünde Tom daha yakına eğildi ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı ama konuşamadı. Masanın ucuna oturan Laura, gümüş bir demlikten çay doldurmaya başladı. Sam en güzel kıyafetini giymiş, elinde küçük bir gümüş tabakla masanın etrafında dolaşıyordu. Tabağı Tom'a uzattı.

"Biraz ister misiniz?" diye teklif etti. "Üç çeşit yaptık, bunlardan çok fazla almayın yoksa geri kalanı için çok tok olursunuz."

"Sam," diye güldü Brand, "misafirlerimiz istedikleri kadar alabilirler." "Yine de, baba. Bütün kurabiyeleri yiyemeyeceğimizi söyledin, o yüzden yapmamalısın."

Tom iki tane kendisi için, bir tane de Maddie için şekerli kurabiye aldı. Kendisi için bir tane almadan önce Maddie'nin önüne koyu, dumanı tüten bir fincan çay koydu.

"Başka bir şey var mı? Şeker?" diye sordu.

Başını hafifçe salladı, sonra bir çay kaşığı aldı ve dalgınca çayı karıştırmaya başladı. Çayı koymadan önce

Kaşıkla aşığı bakarak sapın ucundaki narin deseni inceledi.

Tom gümüş deseni çoktan fark etmişti. Çizgiler sade ve temizdi, hiç de süslü değildi. Sapın ucunda dairesel bir halkanın içinde tek bir yonca vardı.

Tom başını kaldırdı ve Brand ile Laura'nın Maddie'yi dikkatle izlediklerini fark etti. Laura elini çaydanlığın kulpuna dayayarak duraklamıştı.

"Maddie," diye nazikçe ısrar etti Laura. "Ne oldu?"

Maddie gözlerini kırptırdı ve sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı.

"Önemli bir şey değil, gerçekten," dedi sonunda. "Lütfen, anlat bana," diye ısrar etti Laura.

Maddie önce kaşığın sapına, sonra da Laura'ya baktı.

"Bu çok güzel." Kaşığı kaldırdı. "Ama ona bakmak bana sanki... sanki..." Omuz silkti, duygularını kelimelere dökemiyordu.

"Sanki daha önce bir yerde görmüşsün gibi?" Laura dürttü. Maddie sessiz kaldı ve şakağını ovuşturdu.

"Neyim var bilmiyorum." Gözyaşlarıyla dolu gözlerini Tom'a çevirdi ve fısıldadı. "Tekrar parçalanıyormuşum gibi hissediyorum."

Onu buraya hiç getirmemiş olmayı diledi. Keşke onu bataklıkta yalnız bıraksaydı. En azından o zaman gözlerinde bu acı dolu şaşkınlık olmazdı.

"Maddie?" Laura söyledi. "Lütfen. Bana bak, Maddie." Maddie masanın başındaki kadına döndü.

"Annem - " Laura durdu, boğazını temizledi ve düzeltti. "Annemizin neredeyse ailesi kadar değer verdiği tek bir şeyi vardı. Bu küçük pirinç bir kolyeydi, sonsuzluğu temsil ettiğini söylediği bir daire. İçinde İrlanda yoncası şekli vardı. Onu ham deriden bir iple boynuna takardı."

Maddie kaşığı ince Belçika dantelinin üzerine koydu ve yonca desenini parmak uçlarıyla yavaşça çizdi.

"Ne oldu ona? Kolyeye?"

"Timothy Amcamız onu viski için sattı. Hatırlıyor musun Maddie?"

Tom kendini Maddie'nin cevabını beklerken buldu, sanki hayatının geri kalanı pamuk ipliğine bağlıydı.

"Bilmiyorum," dedi Maddie yavaşça, bakışları Laura'ninkilerden hiç ayrılmıyordu. "Ama nedense ona bakmak beni çok ama çok üzüyor."

Kadının gözlerindeki yaşları görünce Tom'un kalbi onun için sızladı. Kadının eline uzandı, onu kucağına çekti ve masanın altında sıkıca tuttu. Tom'un dokunuşuyla gözleri büyüdü ama geri çekilmeye bile çalışmadı.

A Maddie çaydan sonra dışarıya, temiz havaya kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. Laura onun rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı ki

Brand, yarınki ayine hazırlanmak için çocukları kendisiyle birlikte kiliseye götürmesini önerdi. Tom onlarla birlikte gitme davetini reddetti.

Laura'ya, "Eğer burada bana ihtiyaç yoksa, gidip kalacak yerime bakarım," dedi.

Maddie ondan kalmasını ya da en azından kendisini de yanında götürmesini istemeyi arzuluyordu. Bunların hiçbirine, Laura'ya geçmişini anlatmaya hazır olduğundan daha fazla hazır değildi. Geleceği ya da Tom'un gidişini düşünmeye de kesinlikle hazır değildi.

"Saçmalama," dedi Laura. "Yeterince yerimiz var ve ikinizi de burada ağırlamayı dört gözle bekliyorduk. Misafir ağırlayamayalı çok uzun zaman oldu. Eşyalarınız zaten üst katta. Sadece koridoru takip ederek sağdaki son kapıya gidin."

"Sorun çıkarmak istemiyorum," dedi ona.

"Ben de öyle," diye ekledi Maddie hemen.

"Özür dilerim." Laura üzgün görünüyordu ve sırayla her birine baktı. "Başka bir yerde kalmak isteyeceğinizi düşünmemiştim. Glory'de kalacak başka bir yer *olduğundan* değil. Yeni bir otel yükseliyor ama henüz tam olarak çerçevesi bile çizilmedi. Silver Slipper'ın salonun üstünde odaları var ama ününe bakılırsa orada rahat edeceğinden şüpheliyim Tom."

"Eğer eminseniz..."

"Kesinlikle," diye başını salladı Laura. "İkinizin de burada olması hoşumuza gidecek."

Tom üst kattaki odasına çıktı ve iki kadını yalnız bıraktı. Laura Maddie'yi mutfığa götürdü ve orada onu

Ana ve yardımcısı Rodrigo Hernandez daha sonra onu arka kapıya yakın uzun bir pencereye götürdüler ve arka bahçenin ötesindeki Hernandez kulübesini gösterdiler.

"Brand'in yetişkin oğlu Jesse, araba evindeki bir odada yaşıyor," dedi Laura başıyla onaylayarak. "Küçük çocuklar ona bayılır ama ele avuca sığmazlar. O dışarıda yalnız kalmayı tercih ediyor."

Maddie yeni bulduğu rolde Laura'nın kendi rolünü kabullenirken görüldüğü kadar rahat hissetmeyi diledi.

"Dışarı çıkıp bahçede yürümemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil," diye gülümsedi Laura. "Hatta istersen ben de seninle gelebilirim."

Kaba olmak istemeyen Maddie, Laura'nın arkadaşlığını reddetmek için kibar bir yol bulmaya çalıştı ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Bu kadın, kız kardeşi, onu öylesine umutla ve içtenlikle izliyordu ki Maddie onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Neyse ki Laura onun tereddütlerini fark edecek kadar anlayışlıydı.

"Bir daha düşündüm de," dedi Laura, "zamana ihtiyacın olduğuna şüphe yok.

her şeyi sindirmek için."

Laura gidip pelerinini alırken ona beklemesini söyledi. "Dışarısı çok soğuk. Buna ihtiyacın olacak." Laura zümrüt rengi yün giysiyi uzattı. "Düğmelerini iliklediğinden emin ol."

Maddie bakıcı olmaya alışkındı. Beslenmek bir lütuftu ama buna alışmak biraz zaman alacaktı. Laura'ya teşekkür etti.

ve evin etrafını saran geniş bir verandaya çıktı. Ötedeki bahçede gül ağaçları yol boyunca sıralanmıştı. Arazinin kenarındaki Hernandez kulübesinin ön kapısının yanında kovalar dolusu kocaman kırmızı sardunyeler vardı. Yanına düzenli bir sebze bahçesi ekilmişti. Ayrık çitlerle çevrili bir ağılda dört at otliyordu. Yukarıda ve ötesinde uçsuz bucaksız mavi gökyüzü uzanıyor, birkaç yüksek bulut tepede sürükleniyordu. Ev ana caddeye bakıyordu. Arka çitin ötesinde uçsuz bucaksız bir deniz gibi uzanan açık ovoidan başka bir şey yoktu.

Maddie serin ve kuru havadan derin bir nefes aldı. Laura haklıydı. Esintide hafif bir serinlik vardı. Pelerinini sıkıca sardı, merdivenlerden indi ve patika boyunca ağıla doğru ilerledi. Yolun etrafından dolaşp evin önüne kadar yürümeye niyetliydi.

Belki verandadaki salıncağı bile deneyebilirdi.

Laura McCormick son derece zeki bir kadına benziyordu ve histeriye kapılmamıştı. Herhangi birini uzun süredir kayıp olan kız kardeşi olarak ilan edecek kadar çaresiz bir duygusal ihtiyaç içinde de görünmüyordu.

Laura'nın Maddie'nin gördüğü kâbusu ayrıntılarıyla anlatmış olması çok anlamlıydı. Dexter rüyayı açıklamıştı ama şüphesiz Dexter ona yalan söylemişti. Şimdi ölmüştü ve sır sonsuza dek gömülmüş olacaktı - eğer Laura'nın kararlı araştırması ve Tom'un önsezisi olmasaydı.

Gördüğü kâbus, Megan Lane olarak yaşadığı eski hayatından geriye kalan tek anı kırıntısıydı. Her ne kadar buna inanmak istemese de

Diğerleri gibi değiştirilmiş olmak. Dudaklarını ısırđı, karanlıkta nasıl kapatılmış ve tutsak edilmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştı; kendisiyle, ailesiyle, hatta kendi ismiyle ilgili son anıları da yok olana kadar tehdit edildi.

Dexter teyzesinin adının Maddie olduğunu biliyor muydu? Yoksa iki küçük kızın en yüksek teklifi verene satılmasına göz yuman bir kadına ait olduğu için mi bu ismi ona şaka olsun diye vermişti?

Anita sorulsa ona gerçeği söyler miydi?

BÖLÜM 32

Taçık arazide esen rüzgâr biraz daha güçlenerek Maddie'nin pelerininin eteklerini dalgalandırdı.

saçlarını okşamaya başladı. Ellerini derin ceplerine soktu, biri neredeyse üzerine gelene kadar ayak seslerinden habersizdi.

Tom olduğunu umarken, kendini 1.80'den uzun, çarpıcı bir genç adamla karşı karşıya buldu. İlk bakışta onun Hernandezes'lerle akraba olduğunu düşündü. Saçaklı geyik derisi çizmelerine, omuzlarına dökülen parlak siyah saçlarına ve belindeki ölümcül görünümlü kılıcına baktı. Kalçasında altıpatlar bir tabanca asılıydı.

Ona hafif bir yarım gülümseme verene kadar, yüz hatlarının Brand McCormick'inkilere benzediğini fark etmedi, ama egzotik bir şekilde.

"Ben Jesse Langley," dedi.

"Brand'in oğlu." Maddie hem şaşkınlıkla hem de onaylayarak gülümsedi. "Ben Maddie Grande."

"Benim hakkımda pek bir şey söylemediklerini görebiliyorum." "Hayır. Düşündüm de... McCormick misiniz?"

"Ben yarı Cherokee'yim. Jane ve Sam benim üvey kız ve erkek kardeşlerim. Hikayenin geri kalanını bir gün Brand'in anlatmasına izin vereceğim," dedi Jesse. "Aklında başka şeyler olduğunu görebiliyorum."

Gözlerini ağıl alanına dikti. Kız sessiz kalınca ekledi: "Eğer içini rahatlatacaksa, Laura'yı tanıyalı bir yıldan biraz fazla oldu ama tanışmak isteyebileceğin en iyi insanlardan biri. Eğer onunla bir akrabalığınız varsa kendinizi şanslı saymalısınız."

"Biliyor musun..." Maddie aniden durdu. Belki de Jesse, Laura'nın eski hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Laura hakkında her şeyi biliyorum. Kız kardeşini bulmanın onun için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Bu kasabada yaşadıklarından sonra onun incindiğini görmek istemem."

"Ona zarar vermek niyetinde değilim." *Bu kadarı doğru*, diye düşündü. Görünüşe göre kız kardeşi hakkında bilmediği çok şey vardı. Hâlâ birbirleriyle paylaşımları gereken çok şey vardı. Kayıp yıllar. Bir ömür boyu ayrıntılar.

Jesse, "Buralarda dolaşırken dikkatli ol," diye öğüt verdi. "Bir çingiraklı yılanın ortaya çıkması için mevsim çok geç değil."

Jesse'nin gözlerinde alaycı bir parıltı gördü ve bu yüzden ondan daha da çok hoşlandı. "Avlanır mısın, Jesse?"

"Evet, hanımefendi."

"Lütfen. Bana Maddie de."

"Masaya yiyecek koyan her şeyi avlarım." "Peki ya misk faresi?"

"Hiç ateş ettiğimi söyleyemem."

"Ben de bir misk sıçanı tuzakçısıyım. Bataklıkta masaya yemek koyacak hemen her şeyi yakalayabilirim." Kadın onu şok etmeye çalışmıştı ama adam gözünü kırpmadan kabul etti.

"Silah mı kullanıyorsun?" Onu tarttı.

"Ben adil bir atıcıyım," dedi. "Çoğunlukla tuzak kurup postlarını satıyorum."

Ona yeni bir takdirle baktı. "Bir kürk avcısına benzemiyorsun."

Tom aniden arkalarından konuştu. "Aslında oldukça iyi bir avcıdır. Timsahları ararken yanında bir av tüfeği taşır."

Jesse Langley'nin gözleri büyüdü. "Timsah mı avlıyorsun?"

"Benim evimin etrafında yaşıyorlar." Kulübeyi hayal etti, onu özlüyordu.

Maddie iki adamı tanıştırdı. Jesse Tom'u inceledi ve kendi şapkasının kenarını çekiştirdi.

"İkinizi baş başa bırakayım. İyi tatiller," dedi onlara.

Tom, Jesse duyamayacağı bir yere gidene kadar bekledi. "Nasılsın?"

"Sanki hayatımın tüm parçaları paramparça olmuş ve etrafımda yerde yatıyormuş gibi hissediyorum." Yine Laura'yı düşündü. Kendini ablasını hatırlamayı dilerken buldu. "Çok güzel, değil mi?"

Başını salladı. "Güzel görünümlü bir kadın."

Maddie onun Laura'yla savaş sırasında tanıştığını hatırladı. Şimdi ise koşulları merak etmekten kendini alamıyordu.

"Onunla nerede tanıştınız?"

"Sosyal bir toplantıda. Gizli görevdeydim." "Pinkerton olarak mı?"

"Birlik için bir casus olarak. Birçok zengin Güneyli politikacının güvenini kazanmıştı."

"Onun bir ... olduğunu biliyor muydunuz?"

"Fahiş mi? Evet. Aynı zamanda bilgi aktarmaya istekli bir Birlik sempaticanıydı. O zamanlar Lovie Lamonte adını kullanıyordu. Geçen yıl bana yazdığında, Teksas'a taşındığını ve zengin bir dul gibi davrandığını açıkladı. Doğal olarak onun geçmişini gizli tuttum."

"Benden bile."

"Benden özellikle sana söylemememi istedi. Ayrıca, sır saklamak benim işim Maddie. Bunu biliyorsun."

Elbette bunu biliyordu. Onu suçlayamazdı. Laura'ya onun güvenini koruyacağına söz vermişti ve öyle de yapmıştı. Onurlu bir adam daha azını yapamazdı.

Ama bilseydi, Laura'yı bu şekilde utandırmazdı - ve Laura onunla tanışırken çok daha rahat olabilirdi.

"Senin Megan olduğuna ikna olmuş," dedi. "İkiniz benden mi bahsettiniz?"

"Şu anda. Aklında en ufak bir şüphe yok. Geçmişin hakkında ne bildiğimi sordu, ben de ona anlatmanın sana bağlı olduğunu söyledim."

Yine, en onurlu şey.

"Laura'nın geçmişini bilmek ona geçmişimi anlatmamı kolaylaştırmalı," diye iç geçirdi. "Daha kolay olmalı ama olmayacak."

"Utanıyor musun? Yoksa bunun onun senin hakkındaki düşüncelerini değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"İkisi de."

Arazinin kenarına vardılar ve çitle çevrili ağılın yanında durdular. Eve doğru döndü. "Utanacak bir şeyiniz yok. İkiniz de seçmediğiniz bir hayata satıldınız. Siz sadece çocuktunuz. Anlayan biri varsa, o da Laura'dır. Ayrıca, aranızda kayıp yıllardan çok daha fazlası var. Siz kardeşsiniz. Aranızda bir kan bağı var."

"Yine de ne ona ne de ailemize dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece ayrıldığımız geceyi hatırlıyorum."

"Senin kabusun."

Başını salladı, dalgalı ovaya baktı. Rüzgâr aniden gözüne bir şey üflendiğinde haykırdı ve başını eğdi.

"İşte," dedi Tom usulca. "Bırak yardım edeyim." Elini kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü yukarı kaldırdı. Elleri sıcak ve emindi. "Kıpırdamadan dur." Kapağını nazikçe tuttu, küçük parmağının ucunu gözünün köşesine dokundurdu.

"Küçük bir kum tanesi, hepsi bu." Bir şeyi fırçaladı.

O kadar yakındı ki, görüntüsü gözyaşlarında dalgalandı. Kalbi onun dokunuşuyla hızlandı. Adam onun yanağını avuçladı. Bakışları yüzünü taradı ve dudaklarında durdu. Kolu ona dolandı ve onu kendine çekti.

Adamın kendisini öpeceğini biliyordu ve onu durdurmaya gücü yetmiyordu.

MAddie onun kollarındaydı. Sıcak, uysal ve istekliydi. Tom günlerdir onun tatlı dudaklarını tatmaktan başka bir şey istememişti.

Onu yakınında tutmak ve asla bırakmamak istiyordu ve şimdi onun kollarındaydı. Sonra kendine onun artık Maddie Grande olmadığını hatırlattı ve aniden geri adım atarak dengesini kaybetti. Elini dirseğinin altına koyarak onu sabitledi.

"Oyun değişti Maddie," dedi usulca. "Bu bir oyun değil Tom. Bu benim hayatım."

"Artık Madeline Grande değilsin. Yeni bir başlangıç yapabilirsin. Buradaki hiç kimse geçmişini bilmeyecek; seni sadece Laura McCormick'in kız kardeşi olarak tanıyacaklar."

Kalbine dokundu. "Burada her zaman Maddie Grande olacağım. Kim olduğum ve ne yaptığım ile yaşamak zorundayım."

"Belki zamanla hatırlarsın. Yaptığın şeye gelince, kız kardeşine bak. O geçmişinin mutluluğuna engel olmasına izin vermedi."

"Burayı sevdiğimden bile emin değilim." Kaybolmuş bir halde etrafına bakındı ve rüzgâr yeniden şiddetlenince titredi.

Onu kolundan tutup eve doğru çevirdi. Birlikte arabadan aşağı inmeye başladılar. Arka verandaya yaklaştıklarında Maddie basamakları görmezden geldi ve arabayı ön tarafa doğru takip etti.

"Verandadaki salıncağa oturmak istiyorum," dedi ona. "Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

Kendini gülümserken buldu. Ön merdivenlerden çıktıklarında o da aynı şeyi düşünmüştü.

Ayrıca kendini Rahip McCormick'i ve Brand'in, kurabiye ve çay sandviçleri hakkında gevezelik eden çocuklarından aldığı bariz zevki düşünürken buldu. McCormick karısının uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini aramasını destekliyor ve her şeyi olağan karşılıyor gibiydi. Adamın bakışları sürekli sevgili Laura'sında geziniyordu.

McCormick bir şekilde mesleği ve ailesi arasında denge kurmuştu. Tom'un, Brand'in inancına ve sürüsüne ailesine bağlı olduğu kadar bağlı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Tom hayatında ilk kez kendini hem bir Pinkerton hem de bir aile babası olup olamayacağını düşünürken buldu. Ona bağlı bir karısı ve hatta muhtemelen çocukları varken kendini tehlikeye atmak adil olur muydu?

"Önden buyurun," dedi, verandanın merdivenlerini tırmandıktan sonra salıncağı göstererek.

Maddie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Oturdu, ellerini düzgünce kavuşturdu. Adam onun yanına oturdu, kolunu salıncağın arkasına doğru uzattı ve rahatça omuzlarına yasladı.

Yavaşça ileri geri sallanmaya başladılar. Soldaki zincir her harekette gıcırdıyordu. Yanlarından geçen bir at arabası dikkatlerini çekti. Arabanın geçişini izlerken, içindekiler, sakallı bir adam ve güneş boneli bir kadın, ikisi de el salladı.

O ve Maddie el sallayınca Tom kıkırdadı.

"Bunu New Orleans'ta göremezsiniz. Yabancılar birbirlerine el sallıyor."

"İnsanlar şehirde saklanabiliyor," diye gözlemledi Maddie. "Sokakta yürürsünüz ve kimse sizi gerçekten görmez. Hırsızlığı bu kadar kolay yapan da budur."

"Burada bunun tam tersi olduğunu hayal ediyorum. Herkes kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı biliyor."

"Sanırım."

Küçük bir kasabada yaşamanın yorucu olup olmayacağını ya da avantajlarını takdir edip etmeyeceğini merak etti. Bataklıkta hayatını, yalnızlığı, sessizliği düşündü. Belki de Glory'de yaşamak orta yolu bulmasına yardımcı olacaktı.

Onun iç çektiğini duydu. Onu ellerine bakarken buldu.

"Ona söylemek *istiyorum*, Tom. Her geçen saniye daha da ağırlaşan bir yük bu. Laura'ya kendimden bahsetmeliyim ve bunu Brand ve çocuklar dönmeden önce yapmalıyım."

"Bana neyi anlatacaksın?" Başlarını kaldırdıklarında Laura'nın ön kapının hemen dışında durduğunu gördüler.

Tom, Maddie'yi kurtarmaya gelebilmeyi diledi ama ona verebileceği tek şey kız kardeşiyle geçireceği zamandı. Ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve ikisini de hafifçe selamladı.

"Eğer siz hanımlar bana izin verirseniz, sanırım biraz yürüyeceğim. Kasabaya bir göz atacağım."

"Kilise Main'in en ucunda," dedi Laura. "Brand ve çocukları görürsen-"

Durakladı. Adam onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. "Onlardan bana etrafı göstermelerini isteyeceğim," dedi.

BÖLÜM 33

Tom içeri girip salondaki ağaçtan şapkasını aldı ve saniyeler içinde dışarı çıkıp verandadan indi. Laura'ya baktı, onu izledi Tom'un gidişini izleyen Maddie, ikisinin savaş sırasında tanıştıklarını hatırladı. Bir sosyal etkinlikte Tom şöyle demişti.

Laura'yı son moda giyinmiş, mücevherlerle kaplı, zengin ve güçlü askerler, politikacılar, girişimcilerle çevrili olarak hayal etti. Gamzelerine ve çarpıcı gözlerine kendilerini öyle kaptırırlardı ki, bilgi almak için onları sağdığının farkında bile olmazlardı. Herhangi bir erkeğin karşı koyması zor bir kadın olurdu.

Artık en büyük kaygısı çay kurabiyesi tarifleri ve çocukların davranışlarını düzeltmek gibi görünüyordu.

"Benimle gel," dedi Laura.

Maddie salıncaktan ayrıldı ve Laura'nın oturma odasına girip uzak duvarda zar zor fark edilen dar bir kapıyı açtığı eve kadar onu takip etti. Önce Maddie'nin girmesine izin verdi ve Maddie kendini tek pencereli küçük bir odanın içinde buldu. Duvarlar yerden tavana kadar kitaplarla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. İki rahat koltuk, alçak bir uşak masasını çevreliyordu.

"Oturun," diye davet etti Laura. "Ana'ya bize biraz caf  au lait hazırlamasını söyleyeceğim." Aceleyle uzaklaştı ve Maddie'yi kitap koleksiyonuna hayret etmesi için yalnız bıraktı.

Döndüğünde Laura boş sandalyeye çöktü ve ayaklarını altına topladı.

"Hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim," dedi Maddie. "Hepsini okudun mu?"

Laura güldü. "Henüz değil ama çok sayıda kitap okudum. Hayatıma katlanamadığım zamanlarda kitaplar benim saklanma yerimdi. Onların içine kaçtım. İstedini  d n  alabilirsin."

"Okuyamıyorum." Maddie utançla renk değiştirdi ama başını dik tuttu. Laura tereddüt etmeden gülümsedi. "O zaman ben sana  ğretirim."

Ana içeri girdi, caf  au lait'yi servis etti ve dışarı  ıktı. Maddie gözlerini kapadı ve kokunun ve tadın tadını çıkardı. Gözleri kapalıyken gülümsedi.

"New Orleans'ı çok özledim." Laura'nın yüz ifadesi öylesine anlayış doluydu ki Maddie'nin ona açılmaması imkânsızdı.

"Buraya kabul edilmek senin için ne kadar zor oldu?" Laura için endişelendiği için sordu ama aynı zamanda burada bir hayat kurmanın zorluğunu da merak ediyordu.

"Buraya taşındığımda, Laura Foster adında zengin bir dul kılığına girdim. Yaklaşık dört yıl sonra Brand gözünü bana dikti ve hayır cevabını kabul etmedi. Onu caydırmaya çalıştım. Onun için korkuyordum.

eğer biri benim hakkımda bir şey öğrenirse - ki öğreneceklerdi
- ve çok kısa bir süre sonra da

yaptılar." "Korkunç
muydu?"

"O zamanlar tüm krizlerde olduğu gibi dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordu. Kaçtım ama Brand peşimden geldi. Onun inancı ve sevgisi bana geçmişimle ve cemaatiyle yüzleşme gücü verdi." Maddie'nin yüzünü inceledi ve büyük bir ciddiyetle, "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, biliyorsun," dedi.

"Aramızda kalmasına izin veremem."

Erkekler ve çocuklar gittikten sonra evde rahatlatıcı bir sessizlik vardı. Rodrigo akşam yemeğini hazırlarken mutfaktan kışkırtıcı kokular yayılıyordu. Kütüphanede sadece ikisinin baş başa kaldığı dingin bir andı.

Maddie derin bir nefes aldı. "O gece beni alıp götüren adam-"

Maddie, Laura'nın nefesini tuttuğunu duydu. Laura'nın pembe yanaklarındaki yüksek renk hızla soldu. Elleri sandalyesinin kollarını kavradı.

"Düşündüğün gibi değil," diye hemen güvence verdi Maddie. "Beni asla fiziksel olarak incitmedi. Hatta bana kızı gibi davrandı."

Laura onun ellerini tuttu. "Oh, Maddie! Çok rahatladım. O gece,... bana olanlardan sonra... tek hayal edebildiğim senin de o evde bir yerlerde aynı acı ve aşağılanmaya maruz kaldığındı. Oradaki herhangi birinin seninle aynı acıyı çekeceğine asla inanmazdım.

Aklında sapıklıktan başka bir şey yok. Seni kendi çocuğu gibi yetiştirdiğini düşünmek. Bu bir mucize."

Maddie'nin kalbi çok az tanıdığı bu kadın için acıyordu. Kız kardeşi uzun, çok uzun bir süre boyunca çok derin acılar çekmiş olmalıydı.

"Dexter Grande'nin 'edindiği' tek çocuk ben değildim. Bu ismi biliyor musunuz? Genelevin sahibini tanıyor olmalıydı. Yolunuz hiç kesişti mi?"

Laura başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Maddie ona New Orleans'taki depoyu ve kabileyi anlatmaya devam etti.

"Dexter hepimizi kullandı. Bize dilenmeyi, çalmayı, kumar oynamayı, yankesicilik yapmayı öğretti. Büyük kızlardan birine ve bana eve getirdiği gençleri kilitlemeyi öğretti. Hafızaları silinene ve bize ve birbirlerine bağımlı hale gelene kadar onları hapsettik.

"Şimdiye kadar bunun benim başıma geldiğine inanmayı reddettim. Ona bir kez sordum ve inkar etti. Ona kabusumu sordum ve o da bunu açıkladı. Dexter'ın neler yapabileceğini bildiğim halde ona inandım ama siz onun geçmişimi benim pek çok kişiye yaptığım gibi yok ettiğini kanıtladınız."

"Sen benim favorimsin, Maddie."

Sen bir yalancısın, Dexter. Bunu onun yüzüne söyleyebilmeyi diledi. "Olanları asla unutmayacaksın, ama bunu unutmaya çalışmalısın.

Laura, "Şimdi arkanda," diye ısrar etti.

Maddie bir an için gözlerini kapattı. Louie'yi, Rene'yi, Selena'yı, kollarında soğuktan donmuş minik cansız bebeği gördü. Başını hayır anlamında salladı.

"Unutmak istemediğim bazı şeyler var." Gözlerini açtı ve Laura'yı bir damla gözyaşını silerken buldu. Maddie, "Ben evliydim, Laura. En azından evli olduğuma inanıyordum."

Louie'yi tarif etti, nasıl öldürüldüğünü anlattı. Ne zaman öldüğünü. "O zaman kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum. Ben ... şu anda kaç yaşında olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Neredeyse otuz iki yaşındasın," diye gülümsedi Laura. "Doğum günün gelecek ay."

"Çok yaşıyım," diye fısıldadı Maddie. "En fazla beş yirmi yaşında olduğumu sanıyordum."

Laura'nın kahkahası odadaki acıya rağmen moral verici bir sestti. "Bunun yaşlı olduğunu düşünüyorsan, o zaman ben yaşıyım. Senden iki yaş büyüğüm."

"İki çocuğumuz vardı." Maddie hikâyesine geri döndü. "Kızımız Selena doğarken öldü. Oğlum Rene ise beş yıl önce öldü. Senin Sam'inle aynı yaştaydı. Sen ve Brand çocuklarınızın ne kadar değerli, ne kadar yeri doldurulamaz olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir çocuğu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum," diye fısıldadı Laura. "Hayatta kalabileceğimden emin değilim."

"Umarım hiç gerekmez."

"Peki ya Dexter Grande?" Laura'nın rengi yerine gelmişti. "Öldü."

"Güzel." Laura'nın öfkesi Maddie'yi şok etmişti. "Tom seni nasıl buldu? Elinde bir isimden başka bir şey yoktu."

Maddie kızardı. "Dexter'ı ve kabileyi duymuş ve beni sadece bir Grande olduğum ve ona yardım edebileceğim için arıyormuş."

"Seni ararken istemedenden de olsa bir kaçırılma olayını çözmesine yardımcı olduğunu yazmış."

"Kardeşlerim zengin bir aileden küçük bir kız çaldı."

"Kardeşlerin mi?"

"Kabiledeki kardeşler. Bir yıl önce onlarla birlikte bataklığa taşınmıştım. Dexter ölmüştü; kabilenin geri kalanı dağılmış ve ayrı düşmüştü."

"Kardeşlerin şimdi nerede?"

"Biri öldürüldü. Diğerleri çok ama çok uzun bir süre hapiste kalacak. Tom seninle tanışmam için ısrar etti. Kız kardeşin olduğuma dair hiçbir kanıtı yoktu. Sadece bir önseziye dayanıyordu ve ben onun deli olduğunu düşündüm."

Laura pencereden dışarı, uzaktaki beyaz kilise kulesine doğru baktı.

"Olayların neden böyle olduğunu sorgulamamayı öğrendim. Artık değil," dedi.

Maddie kendini inançlı olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünürken buldu. "Tom ve sen ne zamandır birbirinize aşkınsınız?" Laura hiç düşünmeden sordu.

Uyarı.

"Ne?" Maddie fincanını ve tabağını salladı.

"Belli ki seni çok seviyor. Fark ettiniz, değil mi?"

"Biz buraya gelmeden önce itiraf etmişti." Maddie yeni tanıştığı bu kadınla açıkça konuşmanın bu kadar kolay olmasına şaşırmişti.

"Onun sevgisine karşılık vermiyor musun?"

"O bir Pinkerton. Ben bir hırsızım."

"Eski bir hırsız." Laura gülümsedi. "Yoksa gümüş takımları saklamalı mıyım?" Maddie kendini gülümserken buldu. "Hayır.

Tabii ki hayır. Ama-"

"Bir zamanlar Brand'le evlenmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim." "Tom'la bir hayat bana göre değil," dedi Maddie.

"O zaman onu yeterince sevmiyorsun, öyle mi?"

Maddie bir zamanlar Louie'ye duyduğu aşkı düşündü. O zamanlar çok gençti. Her dakika yeni ve heyecan vericiydi. Aynı hayatları, aynı deneyimleri paylaşmışlardı.

Tom'a duyduğu fiziksel çekimi, onun kibarlığı ve gücünün birleşiminin ona hissettirdiklerini inkâr edemiyordu. Cesur ve zekiydi. Namuslu bir vatandaş ve sözünün eri bir adamdı.

Duygularına teslim olamaması için tüm nedenler.

"Hayır." Çok yumuşak bir şekilde söylenmiş küçük bir yalandı. "Hayır. Onu sevmiyorum."

Gerçek şu ki, onu çok seviyordu. Onu gitmesine izin verecek kadar seviyordu.

BÖLÜM 34

TMcCormick'ler şapka gecesi yemekte Tom ve Maddie'nin ertesi gün onlarla birlikte Pazar ayinine gideceğini varsaymışlardı. Maddie Ancak Brand ve Laura konuyu ne kadar değiştirmeye çalışırlarsa çalışsınlar, çocuklar ısrarla neden gitmediklerini öğrenmek istiyorlardı. Tom gitmeyi kabul edip Brand'in konuşmasını dinlemek istediğini eklediğinde, Laura Maddie'ye yokluğunun hâlâ sorun olmayacağına dair güvence verdi. Jesse de evde olacaktı.

Maddie onlara katılmamak için tek bir mazereti olduğunu fark etti: Bir kiliseye sadece bağış kutusundan çalmak için girmişti.

Maddie uzun zamandır ilk kez kâbus görmeden uyudu. Güzel hava devam etti ve ertesi sabah onlara eşlik etmeye karar verdi. Kiliseye erkenden vardılar ve Hank Larson'ın karısı, yeni koro yönetmeni Amelia'yı çoktan orada buldular. Amelia çocukları diğerlerini beklemeleri için arka odaya götürdü.

Tom, Maddie ve Laura'ya Laura'nın evinin birinci katını doldurmayacak bir kilisenin orta koridorunda eşlik ederken Brand, cemaati selamlamak için ön kapıda konuşlanmıştı. Bir kalabalık

Koro açılış ilahilerini bitirdiğinde ve Brand kürsünün arkasındaki yerini aldığı anda cemaatin üzerine bir sessizlik çöktü.

Yanında Tom varken Maddie etraflarındaki insanları inceledi. Bunlar kesinlikle yumuşak şehir sakinleri değildi. Yaşadıkları hayatın sertliği güneş yanığı, yıpranmış yüz hatlarından ve yüzlerine kazınmış çizgilerden anlaşılıyordu. Başka hiç kimse Laura kadar iyi durumda görünmüyordu. Laura'yı Glory sakinleriyle karşılaştıran Maddie, kız kardeşinin kendisinden bile daha yersiz olduğunu fark etti.

A Laura kiliseden sonra ailesini Pazar akşam yemeği için topladı ve Hank ile Amelia Larson'ı da yemeğe dahil etti. Amelia, kasabanın eczacısı,

Glory'nin doktora en yakın kişisi ve Laura'nın en yakın arkadaşıydı. Amelia, Laura'nın Larson'ların düğününü planladığından ve ev sahipliği yaptığından bile bahsetti.

Hank, Tom'u soru yağmuruna tuttu. Tom'un bir Pinkerton olduğunu öğrendiğinde, Tom'u Glory'nin şerifi olması için acımasızca ikna etmeye çalıştı.

Yemek bittikten sonra, Ana Rodriguez tatlı olarak kocasının özel böreğini getirmeden önce Laura kaşığı su kadehine vurdu ve herkesi dikkat kesilmeye çağırdı. Masanın üzerine sessizlik çöktü.

Sırayla her birine baktı.

"Size annem ve babamın yeni bir hayat kurmak için İrlanda'dan Louisiana'ya nasıl yelken açtıklarını ve ikisinin de çok uzaklarda nasıl öldüklerini anlattım.

Çok gençti, bizi geride bıraktı. Ben senin yaşlarında bir çocukken ayrıldık Sam."

Sam'in ne kadar genç ve savunmasız göründüğünü fark eden Maddie, Laura'yla birlikte nasıl hayatta kaldıklarını merak etti.

Laura, "Yıllardır kız kardeşlerimi arıyordum," dedi.

Maddie nefesini tuttu. Bakışları kaşığının sapına, bir dairenin içinde parlayan yoncaya kaydı.

"Bir süre önce Tom'u Megan'ı bulması için tuttum. O ve ben yaşça birbirimize çok yakındık. En son gördüğüm oydu. Bu yüzden arayışım onunla başladı."

Maddie başını kaldırdığında tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu gördü.

"... ve onu buldu. Artık adı Maddie Grande, ama o benim kız kardeşim." Laura kadehini kaldırdı. Masanın etrafındaki herkes kadeh kaldırmak için su ve şarap bardaklarını kaldırdı.

"Evine hoş geldin Maddie," dedi Laura. "Burası dilediğin sürece bizimle birlikte yaşayacağın evin. Bana kalsa, sonsuza dek kalırsın."

Çocuklardan alkış sesleri yükseldi. Brand masanın karşısında Laura'ya göz kırptı, Laura da güzelce kızardı.

Yavaşça bir sessizlik çöktü ve Maddie herkesin ondan bir şey söylemesini beklediğini fark etti. Yanı başındaki Tom, pek gülümsemese de başını sallayarak onu cesaretlendirdi.

Maddie sonunda Laura'ya döndüğünde, aklından geçen tek şeyi söyledi.

"Kız kardeşlerimiz mi var?"

LO akşam, ev karanlık ve sessiz olduktan ve herkes uyuduktan sonra, Tom hafif bir gıcırtı sesi duydu ve aşağıya indi. Maddie'yi verandadaki salıncakta hafifçe ileri geri sallanırken buldu. Ekose yün bir bornozun etrafına kırkyama bir yorgan sarmıştı.

"Uyuyamıyor musun?" Adam onun yanına yerleşti. "Hayır."

"Ben de öyle. Salıncak sesi duyduğumu sandım."

Hemen durdu. "Sence başka birini rahatsız ediyor mu?"

Tekrar çalıştırdı. "Zar zor duyabiliyordum."

Maddie nasıl olduysa tatlıya kadar dayanmış, diğerlerinin Rodrigo'nun böreğinden ikinci porsiyonları yiyişini izlemişti. Herkesi oturma odasına kadar takip etti ama Larsonlar gider gitmez yorgunluktan odasına çekildi.

"Hâlâ bir yerlerde iki kız kardeşim daha olduğunu anlamaya çalışıyorum. Laura, Katie ve Sarah'nın hayatta kalsalardı şimdi yirmi sekiz ve yirmi altı yaşında olacaklarını söyledi." Bir an durakladı ve sonra sordu: "Sen de mi onları arıyordun?"

"Başka kız kardeşler olduğunu bilmiyordum. Sen yukarı çıktıktan sonra Laura bize amcanın onları Ursuline'e götürmekten bahsettiğini söyledi.

yetimhanesi vardı ama 1953'te kapatıldı. Yine de pek çok başka kurum vardı."

"Ya yalan söyleyip onları da sattıysa?" "Laura da ben de bundan korkuyoruz."

Maddie derin ve düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Tom. "Eğer Dexter onları aldıysa, olanlardan sen sorumlu değilsin. O seni kullandı Maddie. Bunu kabul etmek sana ne kadar acı verse de, seni kullandı."

"Sizce onlardan birinin ya da her ikisinin de kabileye getirilmiş olma ihtimali var mı? Onları tanımadan kendi *kız kardeşlerimi* değiştirmekten sorumlu olabilir miyim? Onlarla birlikte yaşadım ve bunu bilmiyor muydum?"

"Bunun mümkün olduğuna inanmak istemiyorum. Ayrıca, çok fazla kız olmadığını söylemiştin." Cesaret verici görünmeye çalışıyordu ama artık hiçbir şeyden emin değildi. Kendini gerçekleri düşünmeye zorladı.

"Savaş sırasında tüm evlat edinme ve yetimhane kayıtları yok edilmedi. Eninde sonunda bir ipucu bulabilirim." Adam onun elini tutmak istedi ama yapmadı. "Yemekte çok sessizdin."

"Her şey çok bunaltıcı."

"Söyleyin, ayrılırken sizi Louisiana'ya geri götüreyim," diye teklif etti.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, adam onun duymadığını sandı. Sonunda sordu, "Neye dönelim?"

"Bataklık. Arkadaşın Anita. İstemiyorsan burada kalmak zorunda değilsin." Kızın evet diyeceğini umuyordu. Onun aşkını istemeyebilirdi ama en azından davalar arasında kendine işkence etmek istediğinde ziyaret edebileceği kadar yakın olurdu. Belki zaman ve ikna ile fikrini değiştirir ve aşkını kabul ederdi.

"Laura kendini beni bulmaya adanmıştı. Bu kadar erken ayrılamam. Ona zarar veremem."

Kendini bir madenci gibi hissediyordu, bir umut külçesini almak için eğiliyordu. Sonsuza dek burada kalacağını söylememişti ama büyük olasılıkla, ne kadar yerleşirse, ne kadar çok bağ kurarsa ve Laura'ya ne kadar yakınlaşırsa, Louisiana'ya asla geri dönmeyecekti.

Hsözleri gecenin karanlığında yankılanarak Maddie'nin kalbini kırdı.

"Söyleyin, gittiğimde sizi Louisiana'ya geri götüreceğim."

Geri dönüyordu. Onu birbirlerine ait olduklarına ikna etmeye çalışmayı bırakmıştı. Hayatına devam ediyordu.

Bu öğleden sonra Hank Larson, Tom'un Glory şerifi olmayı kabul edeceğinden o kadar umutluydu ki, ikisinin de burada yeni bir hayata başlayabileceklerini hayal etmesine izin vermişti. Ama içten içe onun gideceğini biliyordu. Tıpkı onun gitmesine izin vermesi gerektiğini bildiği gibi.

"Beni geri götürmeyi teklif ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim ama kız kardeşimi tanımayı dört gözle bekliyorum. O kadar uzun zamandır yeni bir hayatın hayalini kuruyorum ki burada kalmamak aptallık olur."

En azından bir süreliğine, diye düşündü. En azından artık sana aşık

olmayana kadar.

Yorganı tutarak ayağa kalktı, odasına dönmeye niyetliydi. Uyuyamayacağını biliyordu ama onunla daha fazla kalırsa fikrini değiştirebilirdi.

Çivit mavisi berrak gökyüzünde toplanan yıldızlara bakmak için verandanın korkuluğuna doğru yürüdü. Tom'un arkasından yaklaştığını duydu ve şiddetle ona yaslanmak istedi. Her şeyden çok onun kollarını tekrar etrafında hissetmeyi arzuluyordu.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, daha da yaklaştığını hissetti. Adamın sıcaklığı onu içine çekti. Kolları onun beline dolandı ve kadın bir iç çekişle ona doğru gevşedi. Birlikte gökyüzüne baktılar, ta ki adam hiçbir uyarıda bulunmadan onu bırakıp uzaklaşana kadar. Ayak sesleri verandada yüksek ve net bir şekilde çınladı. Kapı açılıp kapandı ve kadın arkasını döndüğünde adam gitmişti.

Gözleri yaşlarla doldu ve bu yaşların arasından gökyüzünde kayan bir yıldızı izledi. O kadar parlak ve yakındı ki, açık ovada yeryüzüne çarpıp çarpmadığını ya da yere ulaşmadan önce yanıp sönüp sönmediğini merak etti.

O yıldızın kaderini asla öğrenemeyecekti.

Tıpkı Tom'un aşkını kabul etseydi neler olabileceğini asla bilemeyeceği gibi.

BÖLÜM 35

Sleep Maddie'den şafak sökmeden hemen öncesine kadar kaçtı, sonra huzursuz bir uykuya daldı ve saat dokuzu geçene kadar uyanmadı. Giyinmiş

ve aceleyle aşağı indi, Laura'yı yemek odasında kahve içerken buldu.

"Günaydın uykucu," diye selamladı Laura onu her zamanki gülümsemesiyle, ama yüzünde endişeli bir ifade de vardı.

"Her şey yolunda mı?" Maddie sordu.

"Senin için her şey yolunda mı?"

"Evet, elbette," dedi Maddie. "Herkes nerede?"

"Brand çoktan gitti. Her pazartesi sabahı kilise yönetim kurulu toplantısı var ve öncesinde çocukları okula götürmeyi seviyor." Laura Maddie'yi boş bir sandalyeye oturttu ve bir süreliğine mutfığa gitti.

Dönüp tekrar kendi yerine yerleşti ve okumakta olduğu gazetenin kopyasını katlayıp kaldırdı. Bir iki dakika sonra Ana elinde çırpılmış yumurta, kalın bir biftek, bisküvi ve sosla dolu bir kahvaltı tabağıyla içeri girdi. Üç kişiye yetecek kadardı ve nefis kokuyordu ama Maddie aç değildi. Bir tane aldı

Pofuduk yumurtalardan bir ısırık aldı, yere bırakmadan önce çatalındaki yoncayı parmakladı.

"Tom henüz inmedi mi?" Uyuyup uyuyamadığını merak etti.

Laura bir an Maddie'nin bakışlarından kaçındıktan sonra içini çekti.

"Dallas'a gitmek üzere yola çıktığını bildiğini sanıyordum." "Hayır.

Ben ..." Çarpılmış Maddie'nin kalbi tökezledi. Elleri boğazını.

Dün gece tek kelime etmemişti. Bırakın vedalaşmayı, iyi geceler bile demeden onu verandada bırakıp gitmişti. Gözyaşlarının hücumuna karşı gözlerini kapattı. Laura bir saniye içinde ayağa kalkıp onun yanına geldi.

"Oh, Maddie. Çok özür dilerim. Bildiğini sanıyordum."

"Gerçekten gitti mi?" Elleri titreyerek parmaklarını kucağında birbirine geçirdi.

Laura elini önlüğünün cebine attı ve bir mektup çıkardı. "Sana bunu bıraktı."

Maddie mektubu alırken eli titredi. Adını oluşturan harflere baktı. Onları tanıyordu.

"Okuyamıyorum. Bana okuyamadığım bir mektup bıraktı."

"Beklememi ve kendi başına okuyabilecek duruma geldiğinde sana vermemi istedi. O zamana kadar sana vermememi istedi ama seni bu şekilde görünce -"

"Bu aylar sürebilir," diye fısıldadı Maddie. "Hatta yıllar."

"Sanırım bunu biliyordu. O zamana kadar senin almanı istediğini sanmıyorum."

"Neden?"

Laura, Maddie'nin yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Belki de seni etkilemek istememiştir."

"Neden şimdi bana veriyorsun?"

Laura kendi gözyaşları arasında gülümsedi. "Çünkü sen benim kız kardeşimsin ve kalbin kırılıyor, belki bu yardımcı olur."

"Oku bana." Maddie geri uzattı.

Laura tereddüt etmeden mührü kırdı ve sayfayı hızla taradı. Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Sevgili Maddie," diye başladı. "Okumayı öğrendiğin için tebrikler. Bunu yapabileceğini biliyordum. Şimdiye kadar Glory'deki yeni hayatına alışmışsındır ve şüphesiz ben de hâlâ yapmam gereken işi yapıyorumdur.

"İstediğimi düşündüğün hayata sahip olabilmem için Teksas'ta kalmayı seçtiğine kendimi ikna etmeye çalıştığım zamanlar olacağından eminim. Tıpkı seni orada, seni seven ve sana değer veren bir ailenin yanında parlak bir geleceğe sahip olabilmen için bıraktığım gibi. Sana her şeyi verebilecek bir aile.

"Acaba birbirimizi çok fazla sevmedik mi diye kendime ne kadar sık soracağım. Eğer seninle kalmamı, Pinkerton olarak çalışmaktan vazgeçmemi isteseydin, yapardım. Ama asla yapamazdım

Geçmişini hatırlatan beni de içeren bir hayat için yeni bir hayat şansından vazgeçmeni istedi.

" 'Umarım sen bu mektubu okuduğunda hayatlarımız değişmiş ve ikimiz de birbirimiz için yaptığımız seçimlerden mutlu olmasak da memnun olmuş oluruz. Kesin olarak bildiğim bir şey var, Maddie Grande. Seni her zaman seveceğim. Sevgilerimle, Tom.'"

Laura ona tek sayfayı geri uzattı. Maddie karmakarışık kelimelere baktı. Tom'un kalın yazıları gözyaşları yüzünden kısa sürede bulanıklaşmıştı.

Laura'nın kolunun omzuna dolandığını hissetti.

"Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, her zaman benim kız kardeşim olacağını biliyorsun." Maddie'yi başını kaldırmaya zorladı ve gülerek cebinden bir mendil çıkardı. "Etrafta çocuklar varken, hazırda bir sürü mendil bulundurmanın iyi bir şey olduğunu fark ettim."

Maddie'nin yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve Maddie'nin saçlarını kulağının arkasına doladı.

"Peşinden git Maddie. Hâlâ zaman var ama acele etmen gerekecek. Glory sahnesi hakkında kesin olan bir şey varsa, o da her zaman geç kalacağınızdır."

"Ama-" Maddie Laura'nın gözlerini aradı. "Birbirimizi daha yeni bulduk."

"Gerçekten istediğin için mi kalıyorsun, yoksa benim için mi?"

Maddie, Laura'nın çocukluğunu, ayrıldıklarında ılık atan çaresiz bir ablayı, ölmekte olan annelerine verdiği sözü tutamamanın suçluluğuyla yaşıyan bir ablayı hayal etmeye çalıştı.

Onu gerçeği hak edecek kadar çok seven bir kız kardeş. Laura, herkesten çok gerçeği hak ediyordu.

"Senin için," Maddie farklı türden bir üzüntü hissetti. "Senin için burada kalacağım. Kalbini kırmak istemiyorum."

Laura ona sıkıca sarıldı ve şöyle dedi: "Hayatta olduğunu ve nerede olduğunu bilmek bile dualarımın kabul olduğunu gösteriyor. Senden Tom için sevgini feda etmeni isteyemem. Nerede olduğumu biliyorsun. Ne zaman istersen eve gel."

Ev. Laura nerede olursa olsun, eğer isterse bir evi olacağını biliyordu.

"Ama çocuklar ne olacak? Ve Brand?" Maddie çoktan ayağa kalkmış, eşyalarını toplamak için zaman ayırıp ayırmayacağını, onları çantasına atıp atmayacağını ya da hemen kapıdan çıkıp çıkmayacağını düşünüyordu. "Onlara benim için veda edecek misin? Açıklayacak mısın?"

"Elbette," diye güvence verdi Laura. "Elbette yapacağım."

Kız kardeşi ağlıyordu ama yanakları pırıl pırıldı ve gözyaşlarının arasından gülümsüyordu.

"Acele et," dedi. "Yukarı koş ve eşyalarını topla. Araba bağlandı. Jesse'ye seni sokağın aşağısına götürmesini söyleyeceğim."

"Benimle gelir misin?" Maddie onu bu kadar erken terk etmekten nefret ediyordu. Laura'ya henüz veda etmeye dayanamıyordu.

Laura'nın gamzeleri derinleşti ve güldü.

"Maddie, bunu hayatta kaçırmazdım."

Eaha önce, Tom Mercantile and Dry Goods mağazasında dolaşıp sahneyi beklerken, Harrison Barker onun adımlarını takip ediyordu.

"Çok güzel bıyıklı fincan çeşitlerimiz var." Tom durup seramiklere bakarken Barker elindeki tüy silgisini söz konusu seramiklerin üzerinde salladı. "Eğer bıyık bırakmayı düşünüyorsanız tabii."

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Tom, sıra sıra western tarzı erkek botlarının sergilendiğı reyna doğru ilerlerken. şu anda Maddie'den ve bir hoşça kal bile demeden gittiğini öğrendiğinde şok olup olmayacağından başka bir şey düşünmüyordu.

Korkakça bir çıkış yolu bulmak ona iyi gelmiyordu ama Maddie'ye veda etmeye çalışırsa ayrılamayacağından korkuyordu. Kendini şeriflik görevini kabul ederken bulacak ve hayatının geri kalanını Maddie'yi yıpratmaya, onu birbirlerine ait olduklarına ikna etmeye çalışarak geçirecekti.

Telgrafın erken açıldığını g ö r ü n c e Allan Pinkerton'a New Orleans'a dönmekte olduğunu bildirmek için zaman ayırdı. Umarım vardığında onu bekleyen bir dava olurdu. Aklını Maddie'den uzaklaştıracak bir şey, herhangi bir şey.

"Çok uygun fiyatlı botlarımız var." Barker hâlâ dirseğinin dibindeydi.

Para sorun değildi. Laura, iyi yaptığı bir iş için ona çok cömert bir banka çeki yazmıştı. Adam geri çevirmeye çalıştı ama

kabul etmesi için ısrar etti. Çeki cebine koyarken, önsezisini görmezden gelip Maddie'yi Teksas'a hiç getirmemiş olmayı dilerken buldu kendini.

Dışarıdan nal sesleri geliyordu, sahne yanaşıyordu. "Şuna bakar mısın?" Harrison saatini çıkardı. "İlk Bir yıldır ilk kez programın önünde gidiyorlar." Tom'a döndü, elini uzattı. "Bay Abbott, sizinle tanışmak güzeldi. Kasabada kalmamanız çok kötü."

Maddie'nin neden onunla birlikte gitmediğini merak ettiyse de Barker bir şey söylemedi. Tom yine de buranın küçük bir kasaba olduğunu hatırladı. Larsonlar ve McCormick çocukları arasında herkes Maddie'nin Laura'nın kız kardeşi olduğunu ve bir süre kalmak için geldiğini biliyordu.

Tom ön kapıya doğru yürüdü, yere bıraktığı çantasını aldı ve dışarı çıktı. Uçağa binmek için bekleyen tek yolcu oydu ve tüm sahnenin kendisine ait olduğunu fark etti.

Şoför kapıyı tuttu ve Tom'un çantasını görevliye vermesini bekledi. Tom şapkasını düzeltti ve Main'den aşağıya, McCormick'lerin evine doğru son bir kez bakmaktan kendini alamadı. Verandada kimseden iz yoktu. Maddie'nin hâlâ uyuyup uyumadığını ya da onun gittiğini öğrenip öğrenmediğini merak etti.

Arabanın basamağına çıktı ve araba yaylarının üzerine çöktü. Şoför kapıyı kapattı ve kasaya tırmandı. Kırbacı şaklattı, ekip izlerini çekti ve araba McCormick'lerin evinden, Glory'den uzaklaşırken ileri doğru savruldu.

BÖLÜM 36

MAddie saçlarını toplamak için vakit kaybetmemişti. Saçları omuzlarının üzerinde dağınık ve vahşi bir şekilde duruyordu. Umurunda değildi.

Kıyafetlerini çantasına atmış, Baton Rouge'dan aldığı siyah eteği ve beyaz bluzu giymiş ve pelerinini takmıştı. Son dakikada neşeli küçük şapkasını aldı, bir şapka iğnesiyle tutturdu ve hazırды.

Odasından çıkarken aynaya baktı. Şapkası çoktan yamulmuştu ama düzeltmek için zaman ayıramadı. Merdivenlerden aşağı uçarken, kendini yakalamadan önce neredeyse takılıp düşüyordu.

Boynunu kırarsan Maddie, onu bir daha asla göremezsin.

Kazaya ramak kalmasına rağmen, kendini uzun zamandır ilk kez heyecanlı ve neredeyse mutlu buldu. Tek yapması gereken sahne terk edilmeden önce Mercantile'a ulaşmaktı.

"Hazır mısın?" Laura beline kadar uzanan şık bir ceket ve hareket ettiğinde zıplayan devede kuşu tüylü geniş kenarlı bir şapka ile merdivenlerin dibindeydi.

"Hazır." Maddie Laura'nın yüzünü inceledi, kız kardeşinin kararından dolayı üzgün olduğuna dair bir işaret arıyordu ama Laura gülümsüyordu.

"Senin adına gerçekten çok mutluyum," diye güvence verdi Laura.
"Kalbinin sesini dinle Maddie."

Onu kardeş olduklarına ikna edecek başka bir şey yoksa, Laura'nın aklından geçenleri bilme konusundaki esrarengiz yeteneği olabiliridi.

Uzandı ve Laura'ya çabucak sarıldı. Sonra derin bir nefes aldı ve elini çantasının üzerinde sıktı.

"Gidelim," dedi Maddie ve n kapıya doğru yöneldi.

"Bu taraftan," Laura onun kolunu tuttu. "Jesse arabayı arka kapıya bıraktı."

Arabaya binmeleri ve yerleşmeleri, caddeden aşağıya, Mercantile'e gitmelerinden daha uzun sürdü. Maddie sahnenin orada olmadığını görünce rahat bir nefes aldı ama Tom da dışarıda beklemiyordu.

"Muhtemelen içeridedir," dedi Laura ona. "Eminim Harrison onun kulağını bkyordur."

Maddie, Jesse'nin gelip ona yardım etmesini beklemedi. Kendisi aşağı indi ve Laura da halı çantasını aşağı attı. Jesse at arabasını bağladı ve Laura'nın eline uzanmak üzereydi ki Maddie arkasını döndü ve elinde tüy silgisiyle dükkândan çıkmakta olan Harrison Barker'a neredeyse çarpıyordu. Adam çantaya şöyle bir baktı ve kaşları çatıldı.

"Burada kalacağını sanıyordum." Omzunun üzerinden baktı ve Laura'ya seslendi: "Bu genç bayanın uzun zamandır kayıp olan kız kardeşin olduğunu ve burada kalacağını duydum."

Laura tahta kaldırıma çıktı ve Jesse'nin elini bıraktı. Brand'ın oğlu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabaya yaslanmış, metanetli bir sessizlik içinde duruyordu.

"Öyleydi ama artık değil. Bu seni ilgilendirmez, Harrison." Laura, Maddie'nin yanında durdu. "Bay Abbott içeride mi?"

Maddie, Tom'un onları mutlaka duyduğunu düşündü. Henüz dışarı çıkmamış olması onun için iyiye işaret değildi.

Harrison uzanıp parmaklarını saçını ortadan ikiye bölen kısımda gezdirdi ve Maddie'ye gülümsedi.

"Size şehri gezdirmekten mutluluk duyarım, tabii uygun olduğunuz bir zamanda," diye teklif etti.

Maddie ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Laura yapmadı. "Harrison, lütfen. Tom Abbott nerede?"

"Oh, sahne çoktan geldi ve geçti. Buna inanabiliyor musunuz? Vaktinden önce." Tekrar Maddie'ye döndü. "Öğleden sonraki etabın gelmesini beklemeniz gerekecek."

O gitti. Tom

gitti.

Maddie, Harrison Barker'ın başka ne söyleyeceğini duymadı. Sahne erken gelmişti. Genelde geç gelen sahne. Ve Tom gitmişti.

Belki de birlikte olmamalıyız. Belki de gitmesine izin vermem en iyisidir.

"Kesin olarak bildiğim bir şey var, Maddie Grande. Onu her zaman seveceğim.

sen."

Gitmiş olması ya da onu neden terk ettiği önemli değildi. Önemli olan onu sevmesiydi. Onu her zaman sevecekti. Geçmişte ne olursa olsun, onu geri çevirmiş olursa olsun.

Laura onun kolunu tutmuş bir şeyler söylüyordu.

Maddie gözlerini kırptırdı, birden Harrison'ın ona baktığını fark etti. Çarpık yarım gülümsemesiyle Jesse de öyle. Laura da onu izliyor, bir şey söylemesini bekliyordu.

"Ne?" Maddie söyledi.

Laura, "Şimdi ne yapmak istediğini sordum," dedi.

"Sanırım evinize geri dönmeliyiz. Orada bekleyip öğleden sonra Dallas'a giden trene bineceğim."

Laura, "Dallas'a kadar tek başına gitmenden nefret ediyorum," dedi. Jesse bir adım öne çıktı, elleri kalçalarında.

"Kararınızı verin hanımlar. Bütün gün bekleyemem."

BTom hayatının en büyük hatasını yaptığını anladığında Glory kilometrelerce geride kalmıştı. Posta arabasında yalnızdı. Maddie'nin yanında olduğu yolculuğu hatırladı. Onun yakınlığını, gülümsemesini, dokunuşunu özlemişti. Onu her gün görmekten daha kolay olacağını düşünerek geride bırakmak başka bir şeydi,

Ama onsuz olmaktansa onunla olmayı tercih ettiğine karar vermesi uzun sürmedi.

Şoförün dikkatini çekmek için ayağa kalkıp tavana vurmaya çalıştı, ancak tekerlekler bir çukura çarptı ve koltuğuna geri düştü. Botunu çıkardı, bir elini pencere çerçevesine doladı ve botunun topuğunu tavana vurmaya başladı.

Şoförün kırbacının şakladığını ve arabanın hızlandığını duydu. Araba, ıssızlığın ortasındaki tek yol boyunca sekerek ilerlerken tekerlekler tozu dumana kattı.

Tom tekrar yere çöktü ve çizmelerini giydi, sonra da şapkasını çıkardı. Başının üzerinde sallanan kollardan birini tuttu, başını ve omuzlarını açık pencereden cesaret edebildiği kadar dışarı çıkardı ve şoförle bekçiye ıslık çalıp bağırmaya başladı.

Pencereden yarı içeri yarı dışarı sarkarken zıplayan sesler dişlerini sarstı. Nefesini boşa harcamadığını umarak keskin bir ıslık daha çalmıştı ki, gardiyanın yüzü aniden üzerinde belirdi.

Tom bağırdı, "Dur!"

Koruma geri çekildi ve gözden kayboldu ama birkaç saniye sonra şoför ekibi dizginledi ve yavaş yavaş durdular. Tom kapıyı açıp arabadan inerken şoför de aşağı indi. Yüzünü buruşturdu, kaburgaları pencere çerçevesine çarptığı için zedelenmişti. Sabit bir zemine çıktığında dengesini yeniden kazanması bir dakika sürdü.

Beyaz bıyıkları kızıl kahverengiye boyanmış olan şoför tütün suyunu toprağa tükürdü ve gözlerini kısarak Tom'a baktı.

"Bu iyi olsa iyi olur," dedi.

"Fikrimi değiştirdim. Geri dönmek istiyorum," dedi Tom ona. "Fazladan ödeyeceğim."

Adam başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Yıllardır ilk kez programın ilerisindeyim ve sen geri dönmek mi istiyorsun? Delirdin mi sen?"

Deli gibi aşık, diye düşündü Tom. Hayır cevabını kabul ettiğim için deli. Maddie olmadan yaşayabileceğimi düşünmek delilik.

"Hayır efendim," dedi gülümseyerek. "Uzun zamandır ilk kez deli olmadığımıdan eminim."

"Çin'deki tüm çaylar için bile geri dönmeyeceğim. Yapabileceğim en iyi şey seni burada bırakmak."

Tom etrafına bakındı. Hiçbir yerden kilometrelerce uzaktaydı. Ova, geçen yazın kurumuş otlarıyla kaplı yamaçların üzerinden dereler ve sularla yarılmış vadilere doğru dalgalanıyordu. Ne sığırlardan, ne çiftlik evlerinden, ne de insanlardan eser vardı. Her yönde uzayıp giden kilometrelerce topraktan başka bir şey yoktu.

Ama ana yoldaydı. Er ya da geç birileri gelecektir.

"Silahlı mısın?" Şoför ona şüpheyile bir aşağı bir yukarı baktı. Tom bir batılı gibi giyinmemişti. Daha çok bir şehirliye benziyordu.

ceketi ve pantolonuyla tehlikeyle başa çıkabilecek bir adamdan daha şıktı.

"Ben New Orleanslıyım," diye güvence verdi yıpranmış şoföre. "Bir tabanca, bir Bowie bıçağı ve bir derringer olmadan hiçbir yere gitmem."

"Şey..." Şoför tekrar tükürdü. "Bu kadarı yeter. Seni burada yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Emin misin?"

"Ben kalacağım." Daha çizmesini çıkarmadan kararını vermişti.

"Uzun bir bekleyiş olabilir." Şoför yan tutamağı kavradı ve tekrar bindi. "Belki de başka bir vagon gelene kadar burada oturacaksınız."

"Ne zaman?"

"Bu öğleden sonra olabilir. Yarın da olabilir."

Tom iç çekti. Değeri olan hiçbir şeyi kolay kolay elde edemezdi. Maddie, ona geri dönmek ne kadar uzun sürerse sürsün buna değerdı. "Yürüyeceğim ve er ya da geç beni kasabaya götürecek bir araç bulmayı umacağım."

Tüfeğini koluna dayamış olan muhafız tekrar Tom'un bulunduğu tarafa doğru eğildi ve başını salladı. "Dönek Komançi birkaç aydır buralarda sorun çıkarmadığı için kendini şanslı say."

"Ne dönek Komançi'si?"

Adam cevap veremedenden sürücü kırbacını şaklattı, ekibine ısıklık çaldı ve at arabası bir toynak gürültüsü ve tekerlek gümbürtüsü içinde yola çıktı.

Ortalık yatıştığında Tom şapkasını çıkardı ve ceketinin kolunun arkasıyla yüzünü sildi. Sonra çantasını aldı ve Glory'ye doğru yürümeye başladı.

37. BÖLÜM

[Çok üzgünüm, Laura. Bu boş işlerle uğraşmanı hiç istememiştim."
Şık arabanın arka koltuğunun kenarına oturdu,
Maddie önündeki koltuğa yapıştı. Jesse kırsığı neredeyse baş
döndürücü bir hıza iterken elleri dizginlerden emindi. Sahneyi
yakalamaya çalışmak onun fikriydi.

Laura yanındaki genç adama dönüp omzunu dürtmeden önce,
"Aşk adına bir görevdeyiz," diyerek onu temin etti. "Jesse, yavaşla,"
dedi ona. "Maddie'yi Tom'la tek parça halinde yeniden bir araya
getirmek istiyorum, cenazesinde değil."

Jesse homurdandı ama dizginleri biraz geri çekti. Araba bir yokuşu
tırmandı. Maddie güneşe karşı gözlerini kısarak öne doğru eğildi.

"Şu uzaktaki sahne mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor." Laura öne doğru eğildi ve arabanın ön tarafına
sıkıca tutundu. Posta arabası neredeyse ne olduğunu seçemeyecek
kadar uzaktaydı.

Jesse, "Onları gerçekten geçebileceğimizi hiç düşünmemiştim."
dedi.

Sahne saniyeler içinde kayboldu. Tekrar hızlandıklarında, Laura
hâlâ arabayı ölümüne tutuyordu. Maddie'nin şapkası kayıyordu.

sağ kulağına doğru. Gülümseyen tek kişi Jesse'ydi.

"Bence... geri dönmeliyiz." Maddie'nin dişleri sarsıla sarsıla ilerlerken takırdadı. "İleriye telgraf çekip Dallas'taki Tom'a ulaşabilirim."

Tom bir düzen ve rutin adamıydı. Yolda konakladıkları otelde kalacağına hiç şüphe yoktu. Bulunması yeterince kolay olacaktı - eğer bulunmak istiyorsa. Ondan saklanmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Şuna bakar mısın?" Jesse gözlerini kısarak önündeki yola baktı ve sonra inanamayarak başını salladı.

"Ne oldu?" Laura mendilini burnuna tutmuş, tozla mücadele ediyordu.

Şimdi ne olacak? Maddie merak etti.

Jesse, "Yolda biri var gibi görünüyor," dedi.

Maddie aralarında öne doğru eğildi ve gözlerini kısıtı. Yolun ortasında tek başına bir silüet vardı. Şapkasına ve pantolonuna bakılırsa bir adam.

Laura uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. "Bu o, Maddie! Tom olduğunu biliyorum."

"Onun burada ne işi var?" Jesse bilmek istedi. "O aptal karşımıza çıktığı için çok şanslı."

Birkaç metre sonra Tom olduğunu görece kadar yaklaşmışlardı. Maddie onun tek başına ne yaptığını hayal bile edemiyordu.

ama umurunda değildi. Aralarındaki mesafeyi hızla kapatırlarken kendine nefes almasını hatırlattı.

Birkaç metre uzaklaştıklarında Tom şapkasını başının üzerinde sallayarak durmalarını işaret etti.

Laura Jesse'nin koluna dokundu. "Burada dur, Jesse. Onları biraz yalnız bırakalım."

Maddie daha araba durmadan önce arabadan inmeye başladı. Kombinezonunun eteği tekerleğe takıldı ve yere düştüğünde sertçe çekiştirdi ve kumaşın yırtılma sesini duydu.

Tom'a doğru döndü, bir adım attı ve sonra bacaklarını kontrol edemeyerek koşmaya başladı. Kendini Tom'a fırlatacak kadar yaklaşıp kadar koştu ve kollarını Tom'un boynuna doladı. Tom onu ayağa kaldırdı ve kendi etrafında döndürdükten sonra ayağa kaldırdı ve yanaklarına, kirpiklerine ve şakağına öpücükler kondurdu.

Yüzünü kavradı ve nefes nefese kalana kadar devam eden bir öpücükle dudaklarına yapıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de seninle aynı şeyi umuyorum," dedi. "Geri dönüyordum."

"Glory'ye geri mi dönüyordun?"

"Tatlım, gerekirse sürünerek Glory'ye geri dönecektim." Maddie'nin omuzlarından tuttu, onu kol mesafesinde tuttu ve "Maddie, bu sefer çekip gitmeyeceğim" dedi.

"Bu sefer senden bunu istemeyeceğim." Artık onun duygularını saklamayan gözlerine baktı. Orada sahiplenmekten korktuğu tüm sevgiyi gördü. "Ben de sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

"Benimle evlenir misin?"

Adamın ellerindeki gerginliği hissedebiliyordu, sanki reddetmeye hazırlanıyor gibiydi.

"Evet." Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Ne olursa olsun, seninle evleneceğim, Tom Abbott."

Onu kendine çekip uçsuz bucaksız Teksas gökyüzünün altında öptüğünde, yumuşak, yavaş nal sesleri ve at arabasının tekerleklerinin gıcirtısı onu gerçeğe döndürene kadar kendini kaybetti. Tom önce çekildi ama kolunu Maddie'nin beline dolamaya devam etti. Maddie başını kaldırıp arabadan onu izleyen Laura ve Jesse'yi gördüğünde utançtan kızardığını hissetti.

"Siz ikiniz eve gitmeye hazır mısınız?" Laura'nın yüzü gülüyordu. Maddie Tom'a baktı.

"Biz hazırız," dedi.

"O zaman çantanı al," dedi Laura ona. "Burada daha fazla zaman kaybedemem. Planlamam gereken bir düğün var."

BÖLÜM 38

Skaranlığın içinde, toprağın gece yarısı gökyüzüyle buluştuğu yerde, yalnız bir çakal Teksas ayının süt beyazı şeridine doğru uludu.

Tekrar yorgana gömülmüş, bir ayağını verandadaki salıncağın altına sokmuş olan Maddie, leş yiyenlerin Glory'ye ne kadar yaklaşacaklarını merak ediyordu. Bir uluma daha duyuldu, bu seferki daha uzaktaydı.

Rahatlamış ve salıncağı yeniden harekete geçirmişti ki ön kapı açıldı ve Tom kız kardeşinin güzel evinin verandasına çıktı.

"İçimde seni burada bulacağıma dair bir his vardı." Yanına doğru yürüdü ve yanına oturdu. "İyi misin? Kabus görmüyor musun?"

Kolunu omzuna attığında Maddie ona yaslandı ve gerçekten memnun bir şekilde gülümsedi.

"Artık kâbus görmüyorum," dedi usulca. "Laura ve ben yeniden bir araya geldiğimizden beri." Adamın eline uzandı, ters çevirdi ve avucunun içinde gezdirdi. "Senin sayende."

"Brand bunun olması gerektiğini söylerdi. Tıpkı bizim birlikte olmamız gerektiği gibi."

Uzun zamandır ilk kez kendini gülümserken, umutlu ve geleceğe güvenle bakarken buldu. Tüm bu olup bitenlere hâlâ hayret ediyordu.

"Yarın evleneceğimize inanamıyorum. Tam burada. Gerçek bir papaz tarafından."

"Kız kardeşin inanılmaz bir kadın," dedi. "Kafasına koyduğu zaman dağları yerinden oynatabilir."

"Beni çok iyi tanıyor."

"Düğünümüzü unutamayacağınız bir gün haline getirmeye kararlı."

Sabah olduğunda, Laura'nın zarif oturma odasında Brand tarafından evlendirileceklerdi. Nikâha sadece McCormick'ler ve şahitlik edecek olan Larson'lar katılacaktı. Maddie yeni bir gelinlik almayı reddetmiş ama Laura'nınkilerden birini giymeyi kabul etmişti. Ana iki gündür tadilat için çalışıyordu.

Maddie Tom'a döndü, karanlıkta onun profilini inceliyor, gözlerinin içini görebilmeyi diliyordu. "Aceleye gelmiş gibi hissetmiyorsun, değil mi?"

Ona doğru döndü, yanağını avuçladı. "Öyle mi?"

"Önce ben sordum."

Daha yakına eğildi, onu yavaşça öptü ve sonra başını kaldırdı. "Yarın sabah yıllar ve yıllar uzakta gibi görünüyor."

Maddie başını onun omzuna yasladı. Memnun bir sessizlik içinde oturdular, salıncağı yavaşça ileri geri salladılar ve gecenin seslerini dinlediler. Şimdilik bu kadarı yeterliydi, çünkü

yarının ve gelecek pek çok yarının vaadine çok yakındık.

"Hank'e şeriflik görevini kabul edeceğimi söyleyeceğim," dedi Tom sessizliği bozarak, "Glory'de kalmak istiyorsan. Sadece söylemen yeterli."

Glory'de Tom'un yasaları korumaya yemin ettiği hayatı hayal etmeye çalıştı, onun Hank'in parlak pirinç şerif rozetini taktığını hayal etmeye çalıştı. Laura ve Tom dışında hiç kimse onun geçmişini bilmeyecekti ama yine de uyum sağlayıp sağlayamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bir şerifin karısı. Başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Pinkerton olmaya ne dersin? Özler miydin?" diye sordu. "Yine de yapmayı sevdiğim şeyi yapıyor olurdum, yine de çok fazla Glory'de suç."

"Kesinlikle New Orleans kadar tehlikeli değil." En azından bu tek atlı kasabada kanunları onun uygulamasının bir avantajı vardı.

"Tom?" Tekrar elini takip etti, avucunu okşadı.

"Hmm?"

"Gerçekten eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Louisiana'ya geri dönmek istiyorum. New Orleans'a." Bunu onun için yapacaktı; tekrar şehirde yaşayacaktı. O nerede olursa olsun, nerede isterse orada yaşayacaktı.

"Bataklığı tercih etmez miydin?" diye sordu. Kadın doğrulup adamın elini sıktı.

"Yapabilir miyiz?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sorduğuna pişman oldu. Sonra omuz silkti.

"Neden ikisi birden olmasın? Şehirde daha büyük bir daire bulurum -" "Dairen yeterince büyük -"

"Batalıkta kasabaya daha yakın bir kulübe tutabiliriz."

"Emin misin?" Bu kadar basit olabileceğini ummaktan neredeyse korkuyordu.

"İş için şehirde bir yere ihtiyacım olacak," dedi. Yüksek sesle düşündüğünü anlayabiliyordu. "Bağlantılarım orada ve bana verilen davaların çoğu New Orleans merkezli. Batalıktaki evi inziva yeri olarak kullanabiliriz. Mükemmel olur." Birden durdu ve ona döndü. "Tabii zamanın bir kısmında New Orleans'ta yaşamak senin için sorun değilse. Çok fazla kötü anınız olmalı ..." Sözleri uçup gitti.

Yüzüne uzandı, başparmağını çenesinde ve alt dudağında gezdirdi ve sonra onu öptü. "Yeni anılar yaratacağız," diye fısıldadı. "Kendimize ait yeni anılar yaratacağız."

"İçeri girmeliyiz. Yarından önce biraz uyuyalım," diye önerdi.

İkisi de kımıldamadı.

"Pinkerton Ajansı'nda hiç kadın var mı?" Adam güldü. O gülmedi.

"Bir ya da iki. Neden?"

Omuz silkti. "Bir hırsız yakalamak için başka bir hırsızdan daha iyi kim olabilir?"

Geri çekildi, ona uzun uzun baktı.

"Sen ciddisin."

"Sen dışarıda davaları çözerken ben ne yapacağım?" Onun suçluların peşinde olduğunu, ipucu aradığını, şu ya da bu kılıkta sokakları taradığını bilerek, her gün dairesinde tek başına oturup dönmesini beklediğini hayal bile edemiyordu.

"Sana okuma yazma öğretmesi için bir öğretmen tutmayı düşündüm." "Ben çabuk öğrenirim. Başka ne yapabilirim ki?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Beni tam olarak bir eğlence kadını olarak görmüyorsun, değil mi?" "Hayır, ama..."

"Eminim size yardımcı olabileceğim *bazı* vakalar olacaktır." Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu. "Penelope'yi Baton Rouge'a kadar takip ettim. New Orleans'ı herkesten daha iyi biliyorum, senden bile. Kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum-"

İç çekti. "Glory'de daha güvende olacağımızı düşünmeye başlıyorum." "İkimiz de ölümüne sıkılırdık ve bunu sen de biliyorsun."

Onu tekrar öptü ve dudaklarına karşı gülümsediğini hissetti. "Sen etrafımdayken hayatın asla ama asla sıkıcı olmayacağını hissediyorum."

"En azından seninle çalışmama izin vermeyi düşünür müsün?"

İçini çekti. "Halihazırda bekleyen ve başlangıçta çoğunlukla araştırma gerektirecek iki davam var. Okumayı öğrenmek için çok çaba sarf etmeniz gerekecek."

"Ne tür davalar?" Yorgan omuzlarından kaymıştı. Onu daha yukarı çekti. Adam uzandı ve yorganı boynuna doladı.

"İki genç kadın arıyorum. Yirmi altı ve yirmi sekiz. İrlanda kökenli."

"Kız kardeşlerim," diye fısıldadı. "Laura'nın ve benim. Oh, Tom. Sence onları bulabilecek miyiz?"

"Seni buldum, değil mi?"

Onu kollarının arasına aldı ve Maddie sonunda evinde olduğunu kalbinin derinliklerinde hissetti.

İRLANDA MELEĞİ SERİSİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABINDAN BİR ALINTI OKUYUN: *CAMDAN KALP*. ÇOK YAKINDA!

LOUISIANA 1876

Katherine Lane Keene açık pencereye doğru eğildi ve araba yol boyunca ilerlerken tanıdık manzarayı inceledi.

yılan gibi kıvrılan River Road'un kıvrımları ve dönüşleri. New Orleans ve Baton Rouge arasında Mississippi'ye paralel uzanan bu efsanevi yol, bir asır önce nehrin önündeki bataklık vahşi doğanın Fransız toprak bağışlarıyla parçalara ayrıldığı yerdı. Donaldsonville, Plaquemine ve White Castle gibi ara sıra küçük yerleşim yerleri arasında kiliseleri, mezarlıkları ve dükkânlarıyla, buharlı gemi iskeleleri ve köle kulübeleriyle gelişen plantasyonlar geliştı.

Savağa rağmen, Kate'in River Road'da yaşadığı son on altı yıl boyunca arazinin başına gelen her şeye rağmen, zengin ve bereketli toprağın tanıdık kokusu hiç değışmemişti. Yeşilin sayısız tonu göz alabildiğine uzanıyordu. Kilometrelerce uzunluktaki dikdörtgen tarlalar, araziye setlerden ve yoldan uzakta uzanan işletmelere bölüyordu. Bir zamanlar şeker kamışı bakımından zengin olan tarlaların dönümleri büyümüş, eskiden görkemli olan birçok malikane bakımsız kalmıştı. Araba Destrehan'ı geçtiğinde, en eski yerleşim yerlerinden biri olan

Bölgedeki Creole malikâneleri Kate'in nabzını hızlandırdı. Neredeyse hedeflerine ulaşmışlardı.

Hayatı boyunca kurduğu bir hayalin gerçekleşmek üzere olduğuna kendini inandırmak üzereydi ki, Myra O'Hara konuşarak onu hayalinden uyandırdı.

"Onun deli olduğunu duydum." Kate'in yol arkadaşı sanki duyabilecekmiş gibi sesini alçalttı. Kakao rengi seyahat eteğini düzeltti ve dolgun ellerini geniş belinin üzerinde kavuşturdu. "Bir deli kadar deli. *Garconniere*'den dışarı çıkmıyor. Deli gibi oraya kapanmış."

Kate Myra'ya zar zor bir bakış attı. "Bu dedikodudan başka bir şey değil ve Colin Delany'yi kendi gözlerimle görene kadar buna inanmayacağım."

Hissettiğinden daha kendinden emin göründüğünü umuyordu, çünkü gerçekte Colin Delany'nin ne durumda olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. En yakın arkadaşının yakışıklı ağabeyini on üç yaşından beri görmemişti.

Söylentilere inanılacak olursa, sonunda *Belle Fleuve* çiftliğine dönen eski Konfederasyon askeri, babasıyla birlikte askere yazılan ve savaşa giden aynı atılğan, kendinden emin genç adam değildi.

Kate Myra'ya döndü. "Bu sadece *Belle Fleuve*'le ilgili değil. Bu Delany'lerin bana ne kadar iyi davrandıklarıyla ilgili. Ayrıca, eğer Colin söyledikleri kadar kötü durumdaysa, ona yardım etmek benim Hıristiyanlık görevimdir."

Kate yanındaki koltuğa uzanıp siyah bir kurdeleyle bağlanmış uzun, kalın mimari plan rulolarını aldı. Onları kucağına aldı ve eldivenli elini gazete kâğıtlarının üzerinde gezdirdi. *Belle Fleuve*'deki bir zamanların görkemli evinin yeniden inşası ve yenilenmesi için yıllarca özenli bir çalışma yürütmüştü ama bu bir sevgi emeği idi.

Colin Delany yaptığı onca işi takdir edecekti. Bundan emindi. Ne de olsa ona mimarlık okuması için ilham veren kişi babası Patrick'ti.

"İşte geldik." Myra, arabanın tekerleklerinin yolu kaplayan istiridye kabuklarına çarparak çıkardığı çıtırtı ve takırtıların arasından sesini yükseltti. "Bilmez miydiniz? Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Araba, *Belle Fleuve*'deki ana evin geniş ön galerisine giden dar bir şeridi çevreleyen eski canlı meşelerden oluşan bir geçit *olan allee*'ye döndü. Kate şoföre arabayı ana evin yanındaki *garconniere*'in yanına çekmesini söylemişti. Bu "oğlan yerleri" çoğu çiftlikte bulunan temel ek binalardı. Ana evden ayrı olan *garconniere*, genç erkeklerin kendi başlarına toplanıp puro içebilecekleri, kumar oynayabilecekleri ve hanımların duymaması gereken şeyleri konuşabilecekleri bir mahremiyet sağlıyordu. *Belle Fleuve*'deki iki katlı altıgen yapı, ogee çatısındaki sivri tepesiyle gösterişli bir şapka takıyor gibi görünüyordu.

Araba evin önünden geçerken Kate gözlüğünün altından parmağını kaydırarak gözünün kenarından akan bir damla yaşı sildi. Bu bir zamanların hüznü evinin halini görmek onu hiç üzmemişti.

Kusursuz bir ev. Savaşın *Belle Fleuve*'e verdiği zarara ilk kez tanık olduğu anı asla unutamayacaktı.

Dört yıl önce New Orleans'a döndüğünde annesinin konağına yerleşmiş ve sonra doğrudan buraya gelmişti. İrlandalı öfkesi, ön kapıya çivilenmiş vergilerin ödenmemesi nedeniyle açık artırma ilanını gördüğünde alevlendi ve öfkelendi.

Kate rahatsız edici afişi yırtıp atmış ve hemen şehre dönerek muhasebecisinin *bürosuna* gitmiş ve ona *Belle Fleuve*'ün geri ödenen vergilerini ödemek için mirasından para kullanmasını ve isminin gizli kalmasını şart koşmuştu.

Şimdi, geçen zamanın çürümeyi nasıl daha da artırdığını görüyordu. Daha fazla pencere kırılmıştı. Ahşap doğramalar çürümüşü. Galeri korkulukları parçalanmış ve eksikti. İçeride, İspanyol yosunu ve kumundan, Fransızların deyimiyle *bousillage entre poteaux*'dan inşa edilmiş orijinal duvarların içini ortaya çıkaran parçalanmış duvar kaplamaları ve ufalanan sıva o l d u ğ u n u biliyordu.

Restorasyona şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardı.

Araba aniden durduğunda kalp atışları hızlandı ve planları unutuldu. Tek düşünebildiği Colin'i tekrar görmektir.

Şoförün kapıyı açmasını beklerken Myra elini Kate'in kısa belli mor pelerininin dolman koluna koydu.

"Geri dönmenin utanılacak bir şey olmadığını biliyorsun," dedi Myra yumuşak bir sesle.

"Her şey yoluna girecek. Göreceksin." Kate uzun süredir birlikte olduğu arkadaşına gülümsedi ve ardından göz kırptı. Kendine güveninin inandırıcı olmasını istiyordu. "Yakında her şey yoluna girecek."

Yağmurdan bahsettiği anda, iri damlalar arabanın tavanına sıçramaya başladı ve hava aniden nemli toprak kokusuyla doldu. Kate başını kaldırıp alçak, karanlık ve öfkeli bulutlara baktı. Gökyüzü her an açılmak üzereydi.

goför zıplayıp yakasını boynuna ve kulaklarına kadar çekti ve Kate'in çıkabilmesi için kapıyı açıp kenara çekilirken oldukça sinirli görünüyordu. Kate elindeki kâğıt tomarını korsesine bastırdı, omuzlarını koruyucu bir şekilde kamburlaştırdı ve *garconniere*'in kapısına doğru koçmaya başladı.

Yolun yarısına gelmişti ki, yol üzerindeki tek kiralık aracın kendi aracı olmadığını fark etti. Çok uzakta olmayan bir ağacın altına, üstü örtülü, yıpranmış bir at arabası park edilmişti. Zenci bir sürücü şapkasını aşağıya doğru çekmiş, yüksek yaylı koltuğa tünemişti. Kate'in ilerleyişini sessizce izliyordu.

Planları kucaklayarak *garconniere*'in kapısına yaklaşan Kate, yıpranmış pirinç tokmağa uzandı. Yüzüğü alamadan kapı hızla açıldı ve Kate kendini uzun boylu, kızıl saçlı bir kadınla karşı karşıya buldu. Kadın dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Yabancıyla burun buruna gelen Kate, ucuz bir parfümün baskın kokusunu aldı. Kadının saçları

Kınanın cıfcaflı bir tonu, yanaklarına parlak pembe ruj sürölmüş, dudakları karmin rengindeydi. Koyu renk sürme küçük, kapalı gözlerini belirginleştiriyordu. Kate'i incelerken sol gözünün üzerinde ince, boyalı bir kaş yavaşça kalktı. Sonra yavaşça sırtarak üst dudağını büktü.

"Sana iyi şanslar tatlım." Çatık kaşlı kızıl saçlı kadın kınalı başını sallayarak arkasındaki kapıyı işaret etti. Kate'i tepeden tırnağa süzdü ve sert bir kahkaha attı. "Seni hemen çiğneyip tükürecek."

Bununla birlikte, süslü parça Kate'in etrafından dolandı ve arabanın güvenliğine doğru koştu. Kadın arabaya atladı ve araç yolda ilerlemeye başladı. Kate eldivenli parmağıyla gözlüğünün camlarındaki yağmur damllarını sildi ve kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdı. Cevap gelmeyince kapı kolunu çevirdi ve kapıyı kırarak açtı.

"Colin?" Kate beklenti içinde nefesini tuttu. Onu tekrar görmek için o kadar uzun süre beklemişti ki.

Hâlâ cevap gelmeyince kapıyı iterek bir santim daha açtı.

"Çık dışarı dedim!" Boğuk bir çığlığı derin bir hırıltı izledi ve ağır bir şey kapıya çarptı. Ardından büyük bir gürültü ve yere çarparak parçalanan bir nesnenin belirgin sesi duyuldu.

Kate derin bir nefes aldı ve kapıyı hızla iterek açtı. Seramik bir vazonun kırık parçaları Kate'in sağlam seyahat botlarının altında cıtırdadı. Odanın öbür ucunda, uzun boylu, zayıf, tamamen giyinik ama çıplak ayaklı bir adam, bir bacağını uzatmış, yatıyordu.

uzak duvara dayalı dar bir yatakta yatıyordu. Kalın, dalgalı siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu; yüzünün alt yarısı kalın, koyu renk bir sakal ve bıyığın altında gizlenmişti. Hatırladığı Colin Delany'ye pek benzemiyordu.

Uzanabildiği kadar uzanan eli, yatağının başucundaki yağ lambasının hemen yanına düştü. Adamın öfkeli ifadesinden, parmakları lambayla temas ettiğinde onu kendisine fırlatmaya niyetli olduğunu anlayabiliyordu.

"Colin, dur!"

Adını duyunca kafasını çevirdi. Soğuk ve sert bir bakışla onu süzdü. Koyu gölgeler, derin siyah gözlerinin altındaki deriyi lekeliyordu. Hareket ettiğinde acı içinde irkildi. Koyu renk gözleri onunkileri delip geçerken, Kate sonunda onun az önce giden kadın olmadığını anladığını gördü. Adamdan paslı bir kahkaha ile hırıltı arasında bir ses çıktı.

"Sen de benim tipim değilsin," diye homurdandı. "Öyleyse git."

Mimari planları koruyarak komutu duymazdan geldi ve yatağa bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti ama ulaşamayacağı bir yerde kaldı. Bir tepsi yemek ve yarısı boş kahverengi bir afyon tütünü şişesiyle dolu komodine dayalı bastonu fark ettiğinde kalbi duracak gibi oldu. Bu kez konuştuğunda ancak fısıldayabildi.

"Colin, benim. Kate. Katie Keene."

Katie Keene.

Colin, elinde bir rulo kâğıtla odanın bir ucundan diğer ucuna süzülen minyon, gözlüklü fareye baktı. Daha önce küstahça ortaya çıkıp bir bedel karşılığında her şeyi yapmaya hazır olan fahişeden çok farklıydı. Bu seferki bir dakikadan daha büyük değildi ve pahalı bir seyahat kıyafeti içinde mütevazı bir şekilde giyinmişti. Gözlüğünün arkasından onu inceledi, yüz hatları kalın kahverengi saçlarının üzerinde duran küçük bir şapkanın kenarıyla gölgelenmişti.

Bakışları yüksek yakasının etrafındaki dantelden aşağıya, yüzüne dönmeden önce yağmur lekeli botlarının parmak uçlarına doğru kaydı. Küçük tel gözlüklerinin ardındaki yoğun mavi gözlü bakışları hiç dalgalanmadı. Bu gözlerdeki bir şey onu uzun zamandır unuttuğu anılarını araştırmaya zorladı. Bu genç kadını tanıyordu ama nasıl tanıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Katie Keene, demişti. Birdenbire acı verici hatırlama anlarıyla sarsıldı; kıkırdamalar ve beşik etekler, şelaleler ve onun zamanını ve ilgisini isteyen yalvarışlarla ilgili anılar. Kız kardeşi Amelie'yi hayal etti ve hatırladı.

Katie Keene. Küçük kız kardeşi Amelie'nin en iyi arkadaşı.

Gözleri kısıldı. Colin soğuk bakışlarıyla kadının gözünü korkutmaya çalıştı. Kadının çelik gibi sinirleri vardı, bunu kabul ediyordu. Kadın bir milim bile kıkırdamamıştı, Colin'den de korkmuyordu. Korktuysa bile bunu belli etmiyordu. Elindeki uzun kâğıt rulosunu tutarken, içine kapanmış gibi görünüyordu. Katie Keene hiçbir yere gitmiyordu.

Ya da o öyle sanıyordu. Onun kim olduğu umurunda değildi. Hayır, gerçek şu ki çok fazla önemsiyordu çünkü onu daha önceden

tanıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Ne hale geldiğine tanıklık etmeyecekti. Onun gitmesini istedi. O, uzun zaman önce yok olmuş bir hayatın çok acı verici bir hatırlatıcısıydı.

"Git Katie Keene ve bir daha geri gelme."

İnatçı çenesini kaldırdı.

"Artık Kate ve söyleyeceklerimi söylemeden gitmeyeceğim." "Söyleyeceğin hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

"Oh, sanırım olabilir." Bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti.

Yıkılan ayak bileğinden kasıklarına doğru yakıcı bir acı yayılana kadar lambayı tutmak için bir girişimde daha bulundu. Onu korkutup kaçırmak umuduyla iniltisini hırıltıya dö n ü ş t ü r m e y e çalıştı.

"Colin -" Endişe mavi gözlerini boyadı. Bir adım daha öne çıktı.

Elini kaldırdı. "Orada dur. Sakın daha fazla yaklaşıyım deme."

Neyse ki durdu.

"Çıkmanı istiyorum." Onun yardımına ya da acımasına ihtiyacı yoktu. Onun gitmesine ihtiyacı vardı.

Bir an için onun itaat edeceğini düşündü, ta ki kadın kararsızca etrafına bakınana ve açılır kanatlı bir masaya çekilmiş ahşap bir sandalyeye doğru yürüyene kadar. Sandalyeyi odanın ortasına doğru çekti ve tekrar ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Sonbahar yağmuru arkasındaki pencere camına sertçe çarpıyordu. Bu gri kasvetli gün, her şeyden daha sıkıcı olduğunu kanıtlıyordu

Son zamanlarda yaşadığı diğer sefil günler gibi. Kate Keene görünüşe göre bu günü unutulmaz bir şekilde en kötüsü yapmaya kararlıydı.

Sert tabanlı sandalyenin kenarına tünediğinde, uzun gazete sayfalarını dikkatlice dizlerinin üzerine yerleştirdi. Sonra, sanki az önce ona gitmesi için bağırمامış gibi davranarak derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Evde olduğunu duydum ve yardım etmeye geldim." "Yardıma ihtiyacım ya da isteğim yok. Ne senin ne de başkasının."

"Yardım istemeyebilirsiniz ama görünüşe göre buna ihtiyacınız var. Sadece bu da değil, *Belle Fleuve*'ün tamamen harap olmadan önce restore edilmesi gerekiyor ve sizi temin ederim ki bunu başaracak kişi benim. Babanızın verdiği ilham sayesinde son birkaç yılımı kendimi bir mimar olarak eğiterek geçirdim. Onun kadar yetenekli olduğumu iddia etmiyorum ama Patrick Delany bu evi gerçekten önemseyen birinin yapmasını isterdi Colin. Savaş sırasında ve sonrasında Boston ve İrlanda'daydım. Eğitim aldım -"

Adamın dayanılmaz bir acı içinde olduğunu farkında değilmiş gibi görünerek, hızla tüm hızıyla çalışmaya başladı. Ona kimin ya da neyin ilham verdiği ya da evi eski ihtişamına kavuşturmak umurunda bile değildi. Savaşın üzerinden on yıl geçmiş olmasına rağmen ev hâlâ tüm Güney kadar harap durumdaydı. Bu konuda o da öyleydi.

Onu dinlemek istemiyordu, planlarını görmek umurunda değildi. Tek istediği, onu sefaletiyle baş başa bırakmasıydı. O böyle saçmalayıp dururken ağır bir doz afyona ihtiyacı vardı.

İrlanda'da yaşıyor ve kendi başına mimarlık okuyordu. Onunla ilişkiyi kesmenin zamanı gelmişti.

"Bayan Keene, burayı restore etmek gibi bir niyetim yok." *Param olsa bile. O zaman bile olmaz.*

Sözleri onu şok ederek susturdu ama ne yazık ki sadece bir anlığına.

"Elbette *Belle Fleuve*'ü restore edeceksiniz. Yapmalısın." "Neden?"

Gözlerini kapattı, bileğini oynatmamak için çaba sarf etti. Şaşırmış bir halde, büyütülmüş baykuş gözlerini kırptırdı.

"Neden? Çünkü burası senin evin. Çünkü burası... tarihi ve muhteşem, ya da öyleydi. Onu tekrar öyle yapacak tasarımlarım var. Birkaç değişiklik ve ekleme yaptığımı kabul ediyorum, ancak bunların orijinal tasarımın bütünlüğünü bozmayacağı konusunda sizi temin edebilirim. Bunlar sadece bina sakinlerinin değil, personelin de ihtiyaçlarını dikkate alan düzenlemelerdir."

Staf? Kendi masraflarını karşılayacak ve kendisi ve kocası için kalacak yer karşılığında ona yemek pişiren eski köleye çok az bir ödeme yapacak kadar parası kalmıştı.

Kate Keene çizimlerin etrafına sarılmış ince siyah kurdeleyi çözmeye başladı.

"Zahmet etmeyin, Bayan Keene," dedi, onun dinlemesini isteyerek. "O evde bir daha yaşamaya hiç niyetim yok. Elimden alacak birini bulabilseydim bir çırpıda kurtulurdum, ama plantasyon evleri devletin verdiği şişirilmiş vergilere bile değmiyor.

Talepler. Savaştan sonra orduya yazılmasaydım, vergi tahsildarına karşı bana biraz hareket alanı kazandırmış gibi görünen mavi üniformayı giymeseydim, bu toprakların mülkiyetini yıllar önce kaybetmiş olurdum."

Ağzını açtı ve şaşırtıcı bir şekilde tekrar kapattı. Yanakları yanıyordu.

Kadının kelimeleri bulmakta zorlandığını görünce çok sevindi. Sonunda "Ciddi olamazsın" demeyi başardı.

Dağınık görünüşü, asık suratlı tavrı, kabalığı, hatta uçan kağıtlar bile Kate Keene'i, *Belle Fleuve*'den kurtulmak istediği ve bunu umursamadığı açıklaması kadar derinden sarsmamıştı.

"Burası senin evin Colin, senin mirasın. Ataların burada gömülü."

"Buranın artık benim olmayacağı günü iple çekiyorum," diye tekrarladı. "Burası artık işime yaramıyor. Tapunun üzerinde yazılı olduğu kâğıda değmez."

Ona göre, büyük sütunlu konak, bulutlu bir rüyaya dönüşen parlak günlerin anılarını barındıran bir mezardan başka bir şey değildi. Babası ve annesi yıllar önce savaşın kurbanları olarak hayata veda etmişlerdi. Kız kardeşi Amelie'yi bir daha görüp göremeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Nerede olduğu ya da hâlâ hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ana eve taşınmak gibi bir arzusu da yoktu. İstese bile *garconniere*'i *malikâneye* bağlayan dar yürüyüş yolunu kat edebileceğinden şüpheliydi.

Kate Keene'in keskin bakışları, sanki bir cevap arıyormuş gibi gözlüklerinin arkasından hesap yapıyordu. Ona bağırmak işe yaramamıştı, bu yüzden tekrar ikna etmeye çalıştı.

"Yorgunum, Bayan Keene. Kendimi kötü hissediyorum, lütfen bana bir iyilik yapın ve gidin."

Kelimelerini sanki çok dikkatli seçiyormuş gibi yavaşça oluşturdu.

"İstesem bile Colin, bunu Amelie'ye ve ailene borçluyum.

seni bu halde bırakmamalıydım. Görünüşe göre benden daha fazla yardıma ihtiyacın var.

hayal ettim, bu yüzden devam etmekten başka çarem yok."

Şaşkınlıkla yarasını unutup doğrulmaya çalıştı ve acı dolu bir çığlığa karşı çenesini sıkmak zorunda kaldı. Gözlerini kapadı ve ayak bileği ile bacağındaki şiddetli zonklamanın geçmesini bekledi. Sonunda titreyerek nefes almayı başardı.

"Kalmak mı? Hiçbir şekilde -"

Eldivenli elini hızlıca sallayarak onun sözünü kesti. "Kabalaşmaya gerek yok. Bugün bunu tartışacak havada olmadığınızı görebiliyorum. Belki sabah daha anlayışlı olursunuz."

"*Sabah mı?*" Kadının cüretine inanamıyordu.

Bayan Keene çok yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve planlarını büyük bir dikkatle uyguladı. Sonra eteğini silkeledi ve dikkatlice

sandalyeyi eski yerine geri koydu. Odanın ortasına geri dönerken durakladı ve gözlüklerinin arkasından hızla gözlerini kırptırdı.

Sonra Bayan Katherine Keene çok rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. Ya adam tamamen çıldırmıştı ya da kadın delirmişti.

"Seni bu şekilde bırakmamın imkânı yok, Colin." Sözlerine Güneyli şurubu katılmıştı. "Eşyalarımızı alması için arkadaşımı kasabaya geri göndereceğim ve sonra da geceyi rahat geçirmenin bir yolunu bulacağım. Evi kısa sürede yaşanabilir hale getireceğiz, göreceksin. Burada bu şekilde kapalı kalamazsınız." Etrafına, boyası dökülmüş ve sıvaları çatlamış duvarlara baktı ve başını salladı. "Çok iç karartıcı. Bu kadar kötü hissetmene şaşmamalı."

Colin iki elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve dişlerini sıktı.

Sert ve soğuk bir bakışla onu kıstırdı. "Burada istenmiyorsun ya da sana ihtiyaç *yok*, o yüzden arkanı dön, New Orleans'a geri dön ve bir *daha da geri gelme.*"

Yavaşça kapıya doğru yürüdü, kırık vazoyu sanki orada değilmiş gibi ezdi ve durdu. Kapı tokmağına uzanmadan önce yavaşça dönüp tekrar ona baktı. Sesi yumuşaklıkla doluydu ama kararlılığını inkâr etmek mümkün değildi.

"Ailen bir keresinde bana *Belle Fleuve*'de her zaman hoş karşılanacağımı söylemişti."

"Ailem öldü."

"Bu da bir l tuf. Eğer burada olsalardı, g r n     z ve kaba davranı larınız karşısında deh ete d   erlerdi. Belli ki kendinizde değilsiniz, bu iğrenç davranı sınız için sizi affedeceğim. Yarın tekrar g r    r  z. Belki o zaman planların üzerinden geçecek havaya girersiniz."

"  imdi gideceksiniz - " diye bağırdı.

Kadın sinir bozucu bir şekilde gülümsediğinde, adam sol yanağında bir gamze olduğunu fark etti.

" zg n  m Colin, ama sen beni kendin dışarı atabilecek duruma gelene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Ayrıca Jill Marie Landis

Taşın Kalbi

ZONDERVAN

Yalanların Kalbi

Telif Hakkı © 2011 Jill Marie Landis

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Zondervan e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklemesi yapılamaz, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Edition © OCAK 2011 ISBN: 978-0-310-41300-4

Bu başlık Zondervan e-kitabı olarak da mevcuttur. www.zondervan.com/ebooks adresini ziyaret edin.

Bu kitabın Zondervan sesli baskısı da mevcuttur. www.zondervan.fm adresini ziyaret edin.

Bilgi talepleri şu adrese iletilmelidir:

Zondervan, *Grand Rapids, Michigan 49530*

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Landis, Jill Marie.

Yalanların kalbi : bir roman / Jill Marie Landis.

s. cm. - (Irish angel series; bk. 2)

ISBN 978-0-310-29370-5 (pbk.)

1. İrlandalılar - Amerika Birleşik Devletleri - Kurgu. 2. Sokak çocukları - Kurgu. 3. Bayous - Kurgu.

4. Adam Kaçırma - Kurgu. 5. Pinkerton'ın Ulusal Dedektiflik Bürosu - Kurgu.

6. Louisiana - Kurgu I. Başlık.

PS3562.A4769H424 2011

813'.54 - dc22

2010040115

Tüm Kutsal Yazı alıntıları, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap, *New International Version*®, *NIV*®'den alınmıştır. Telif hakkı © 1973, 1978, 1984 Biblica, Inc.™ tarafından Zondervan'ın izniyle kullanılmıştır. Dünya çapında tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta yer alan tüm İnternet adresleri (web siteleri, bloglar, vb.) ve telefon numaraları kaynak olarak sunulmaktadır. Bunlar hiçbir şekilde Zondervan'ın onayladığı anlamına gelmez ve Zondervan bu kitabın ömrü boyunca bu sitelerin ve numaraların içeriği için kefil olmaz.

Kapak tasarımı: Curt Diepenhorst

Kapak illüstrasyonu: Aleta Rafton

10 11 12 13 14 /DCI/ 20 19 18 17 16 15 14 13 12 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

1931 yılında kurulan ve HarperCollinsPublishers'ın bir bölümü olan Grand Rapids, Michigan merkezli Zondervan, en çok satan İnciller, kitaplar, yeni medya ürünleri, büyüyen bir hediyelik ürünler serisi ve ödüllü çocuk ürünleri üreten lider uluslararası Hristiyan iletişim şirkettir. Dünyanın en büyük İncil yayıncısı olan Zondervan (www.zondervan.com), *İncil'in Yeni Uluslararası Versiyonu*'nun özel yayın haklarına sahiptir ve dünya çapında 150 milyondan fazla kopya dağıtmıştır. Aynı zamanda dünyanın en iyi Hristiyan yayıncılarından biri olan Zondervan, ödüllü kitaplarını Hristiyan perakendeciler, genel pazar kitapçıları, toplu satış mağazaları, özel perakendeciler ve internet üzerinden satmaktadır. Zondervan, kitapları için diğer tüm yayıncılardan daha fazla olmak üzere toplam 68 Altın Madalyon ödülü almıştır.

Düşüncelerinizi Paylaşın

Yazar ile: Yorumlarınızı zauthor@zondervan.com adresine gönderdiğinizde yazara iletilecektir.

Zondervan ile: Bu kitap hakkındaki yorumunuzu şu adrese yazarak gönderin
zreview@zondervan.com.

www.zondervan.com/hello

adresindeki Ücretsiz
Çevrimiçi Kaynaklar

Zondervan AuthorTracker: En sevdiğiniz yazarlar yeni kitaplar yayınladığında, turneye çıktığında veya hayatlarında olup bitenlerle ilgili bir güncelleme yayınladığında haberdar olun.

Günlük Kutsal Kitap Ayetleri ve Adanmışlıklar: Hayatınızı günlük ayetlerle zenginleştirin

Her sabaha Tanrı'ya odaklanarak başlamanıza yardımcı olacak Kutsal Kitap ayetleri veya adanmışlıklar.

Ücretsiz E-posta Yayınları: Kurgu, Hristiyan yaşamı, kilise hizmeti, ebeveynlik ve daha fazlası hakkında haber bültenleri için kaydolun.

Zondervan Kutsal Kitap Arama: www.zondervanbiblesearch.com adresinde çeşitli çevirilerdeki Kutsal Kitap pasajlarını bulun ve karşılaştırın.

Diğer Avantajlar: Kuponlar ve özel teklifler gibi çevrimiçi avantajlardan yararlanmak veya araştırmaya katılmak için kendinizi kaydedin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.